PHILIP REEVE

MAȘINĂRII INFERNALE

virtual-project.eu

PHILIP REEVE

Seria: Cronicile oraşelor flămânde

Volumul 1

MAŞINĂRII INFERNALE

Original: *Mortal Engines Quartet #1* (2001)

Traducere din limba engleză şi note:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

PALADIN

2018

PARTEA I

Capitolul 1: Terenul de vânătoare

Era o după-amiază întunecată şi vântoasă de primăvară, iar oraşul Londra urmărea un orăşel minier pe fundul secat al vechii Mări a Nordului.

În vremuri mai fericite, Londra nu s-ar fi sinchisit niciodată de o asemenea pradă plăpândă. Marele Oraş al Tracţiunii îşi petrecuse pe atunci zilele vânând oraşe mult mai mari decât acesta, suind spre nord până la marginea Pustiului Gheţii şi coborând spre sud până la ţărmurile Mediteranei. Dar în ultima vreme, prăzile de orice fel se împuţinaseră, iar unele oraşe mai măricele începuseră să arunce priviri lacome spre Londra. În ultimii zece ani se ascunsese de ele, furişându-se printr-un district vestic muntos şi umed, despre care Ghilda Istoricilor spunea că fusese cândva insula Britaniei. Timp de zece ani nu mâncase decât târguşoare agricole şi aşezări staţionare pitite printre dealurile acelea ploioase. Acum, în cele din urmă, Lordul Primar decisese că era momentul să-şi ducă oraşul din nou peste puntea de uscat, înapoi în Marele Teren de Vânătoare.

Abia parcurse jumătate din punte, când observatorii din foişoarele înalte zăriră orăşelul minier, care ronţăia pe şesurile de sare la vreo treizeci de kilometri în faţă. Pentru locuitorii Londrei păru un semn al zeilor, ba până şi Lordul Primar (care nu credea în zei ori în semne) aprecie că era un bun început al călătoriei spre est şi dădu ordinul de începere a urmăririi.

Orăşelul minier văzu pericolul şi se întoarse să fugă, însă şenilele uriaşe de sub Londra începuseră deja să ruleze tot mai repede. În scurt timp oraşul se clătina greoi în vânătoare febrilă, un munte mişcător din metal, care se ridica pe şapte niveluri, aidoma etajelor unui tort de nuntă. Nivelurile inferioare erau acoperite de fumul motoarelor, reşedinţele bogaţilor sclipeau albe pe punţile superioare, iar deasupra tuturor, crucea din vârful catedralei Saint Paul scânteia auriu, la şase sute de metri deasupra pământului pustiit.

•••

Când începu totul, Tom curăţa exponatele din secţia de Istorie Naturală a Muzeului Londrei. Simţi vibraţia distinctivă din podeaua metalică şi, ridicând ochii, văzu machetele balenelor şi ale delfinilor care atârnau din plafonul galeriei legănându-se de cablurile lor şi scârţâind slab.

Nu se sperie. Trăia în Londra de cincisprezece ani, de când se născuse, şi era obişnuit cu mişcările sale. Ştia că oraşul îşi schimba cursul şi accelera. Îl străbătu un fior de entuziasm, străvechiul freamăt al vânătorii, pe care îl împărtăşeau toţi londonezii. Sigur zăriseră o pradă! Tom lăsă din mână periile de praf şi pământufurile, şi-şi lipi o palmă de perete, percepând vibraţiile ce soseau ca nişte unduieli dinspre uriaşa sală a maşinilor aflată în adâncul Foalelor. Da, asta era – începuse pulsaţia gravă a motoarelor auxiliare, *bum, bum, bum,* aidoma unei tobe gigantice care bătea înăuntrul oaselor sale.

Uşa din capătul opus al galeriei se deschise brusc şi dădu buzna Chudleigh Pomeroy, cu meşa aşezată strâmb pe cap şi chipul rotund învăpăiat de indignare.

— În numele lui Quirke! izbucni el, holbându-se la balenele ce descriau cercuri sub tavan şi la păsările împăiate ce tresăltau şi vibrau în vitrinele lor, de parcă se scuturau de captivitatea îndelungă, pregătindu-se să zboare din nou. Ucenic Natsworthy, ce se întâmplă aici?

— Este o urmărire, domnule, spuse Tom, întrebându-se cum era posibil ca şeful-adjunct al Ghildei Istoricilor să fi trăit de atâta timp la bordul Londrei şi să nu-i poată recunoaşte ritmurile interne. Probabil că-i o pradă bună, explică el. Au activat toate auxiliarele. Asta nu s-a mai întâmplat de foarte mult timp. Poate că norocul Londrei s-a schimbat într-un final!

— Puah! pufni Pomeroy şi făcu o grimasă când geamurile vitrinelor începură să se vaiete şi să tremure la unison cu cadenţa motoarelor.

Deasupra capului său, macheta cea mai mare – o creatură numită „balena albastră”, care dispăruse cu mii de ani în urmă – zvâcnea înainte şi înapoi pe parâmele ei, ca un leagăn pentru copii.

— Poate că aşa este, Natsworthy, urmă bătrânul, dar regret că Ghilda Inginerilor n-a dotat clădirea asta cu nişte amortizoare

decente. Unele dintre specimene sunt foarte delicate. Nu-i bine. Nu-i bine deloc.

Scoase o batistă pătată din faldurile hainei sale lungi şi negre şi-şi tamponă faţa.

— Vă rog, domnule, spuse Tom, îmi îngăduiţi să mă duc la platformele de observaţie şi să privesc urmărirea – doar o jumătate de oră? De ani de zile n-a mai fost o urmărire pe cinste...

Pomeroy păru şocat de-a binelea.

— Nici vorbă, Ucenic! Uită-te la praful pe care-l stârneşte afurisita asta de urmărire! Toate exponatele vor trebui curăţate din nou şi verificate pentru stricăciuni.

— Da' nu-i cinstit! se plânse Tom. Tocmai am şters de praf toată galeria!

Ştiu imediat că făcuse o greşeală. Bătrânul Chudleigh Pomeroy nu era un om rău prin comparaţie cu alţi Ghildmeni, dar nu-i plăcea să fie contrazis de un simplu Ucenic de Clasa a Treia. Pomeroy îşi îndreptă spinarea, ridicându-se la întreaga lui înălţime (care era doar cu puţin mai mare decât întreaga lui lăţime), şi se încruntă atât de sever, încât semnul Ghildei sale aproape că dispăru între sprâncenele stufoase.

— Viaţa însăşi nu-i cinstită, Natsworthy, bubui el. O singură obrăznicie dacă mai aud de la tine şi vei fi la tură-n Foale imediat ce se-ncheie urmărirea asta!

Dintre toate corvezile groaznice pe care trebuia să le îndeplinească un Ucenic de Clasa a Treia, tura-n Foale era cea mai detestată de Tom. Băiatul amuţi rapid, privind docil spre vârfurile impecabil lustruite ale cizmelor Curatorului-şef.

— Ţi s-a spus să lucrezi în departamentul ăsta până la ora şapte şi *vei lucra* până la ora şapte, continuă Pomeroy. Între timp mă voi sfătui cu alţi curatori despre aceste zguduituri oribile, absolut oribile...

Ieşi grăbit din galerie, continuând să bolborosească. Tom privi în urma lui, apoi îşi ridică ustensilele şi se întoarse decepţionat la treabă. De obicei nu-l deranja să facă curăţenie, mai ales în galerie, unde animalele erau prietenoase şi roase de molii, iar balena albastră îşi arăta zâmbetul ei mare şi albastru. Dacă se plictisea, pur şi simplu începea să viseze cu ochii deschişi, devenind un erou care elibera fete frumoase din ghearele piraţilor aerului, salva Londra de Liga Antitracţiune şi trăia fericit

până la adânci bătrâneţi. Dar cum putea să mai viseze cu ochii deschişi acum, când tot restul oraşului se delecta cu prima urmărire adevărată după atâta timp?

Aşteptă alte douăzeci de minute, însă Chudleigh Pomeroy nu se întoarse. Nu se mai afla nimeni în preajmă. Era miercuri, ceea ce însemna că Muzeul era închis publicului, iar majoritatea Ghildmenilor seniori şi a Ucenicilor de Clasele Întâi şi a Doua aveau zi liberă. Ce rău s-ar fi putut întâmpla dacă Tom s-ar fi strecurat afară pentru zece minute, doar ca să vadă cum stau lucrurile? Îşi piti săculeţul cu ustensile pentru curăţenie în spatele unui iac perfect poziţionat şi se îndreptă repede spre uşă prin umbrele dansatoare ale delfinilor.

Pe coridor toate lămpile cu argon dansau şi ele, revărsându-şi lumina de-a lungul pereţilor din metal. Doi Ghildmeni în veşminte negre se grăbiră pe lângă el şi băiatul auzi glasul subţire al bătrânului dr. Arkengarth văicărindu-se:

— Vibraţii! Vibraţii! O să-mi distrugă ceramica din secolul al douăzeci şi cincilea...

Tom aşteptă până ce Ghildmenii dispărură după un cot al coridorului, apoi ieşi repede şi coborî pe scara cea mai apropiată. O luă pe o scurtătură prin galeria Secolului XXI, trecând pe lângă statuile mari din plastic ale lui Pluto şi Mickey, zei cu capete de animale ai Americii pierdute. Traversă în fugă sala principală şi trecu prin galerii pline cu obiecte ce supravieţuiseră cumva în mileniile de când Anticii se autodistruseseră în vâltoarea teribilă de arme atomice orbită-sol şi bombe cu viruşi personalizaţi ce primise numele de Războiul de Şaizeci de Minute. După alte două minute, băiatul ieşi printr-o uşă laterală în hărmălaia şi animaţia de pe Tottenham Court Road.

Muzeul Londrei se afla chiar în butucul Nivelului Doi, într-un cartier plin de viaţă numit Bloomsbury, iar pântecul Nivelului Unu atârna aidoma unui cer ruginit la un metru deasupra acoperişurilor. Tom nu-şi făcea griji că va fi zărit în timp ce-şi croia drum prin strada întunecoasă şi aglomerată către Ochecranul public de lângă staţia de elevatoare Tottenham Court Road. Când se alătură mulţimii din faţa lui, întrezări pentru întâia oară prada îndepărtată: o pată înceţoşată, albastru-cenuşie, spălăcită, ce fusese capturată de videocamerele de la Nivelul Şase.

— *Oraşul se numeşte Salthook,* bubui glasul crainicului. *O platformă minieră cu nouă sute de locuitori. În prezent se deplasează spre est, dar Ghilda Navigatorilor estimează că Londra îl va prinde înainte de apusul soarelui. Dincolo de puntea de uscat, sigur ne aşteaptă multe alte oraşe, o dovadă clară a înţelepciunii Lordului Primar, care a decis să ducă Londra din nou spre est*...

Tom nu-şi simţise niciodată oraşul mişcându-se cu asemenea viteză uluitoare şi tânji să se afle jos, pe puntea de observaţie, şi să simtă vântul biciuindu-i obrajii. Probabil că dăduse deja de bucluc cu domnul Pomeroy. Ce conta dacă mai întârzia câteva minute?

Porni în fuga mare şi în scurt timp ajunse la Bloomsbury Park, aflat sub cerul liber, la marginea nivelului. Cândva fusese un parc în toată puterea cuvântului, cu arbori şi iazuri pentru raţe, însă, din cauza penuriei recente de prăzi, fusese destinat producerii de hrană, iar peluzele fuseseră înlocuite cu loturi de varză şi bazine pentru alge. Totuşi, platformele de observaţie erau încă acolo, ca nişte balcoane înalte, ce se proiectau în exterior la marginea nivelului şi de unde londonezii puteau privi panorama ţinuturilor prin care treceau. Tom se grăbi spre cea mai apropiată dintre ele. Acolo se strânsese o mulţime încă şi mai mare, printre care se zăreau destul de multe veşminte negre ale Ghildei Istoricilor, aşa că băiatul se strădui să treacă neobservat când îşi croi drum până la balustradă şi privi dincolo de ea. Salthook se găsea la numai opt kilometri în faţă, gonind cu viteză maximă; din coşuri i se revărsa fum negru.

— Natsworthy! se auzi un glas ca un nechezat şi Tom simţi un gol în stomac.

Privi în jur şi descoperi că stătea lângă Melliphant, un Ucenic corpolent de Clasa Întâi, care-i rânji şi zise:

— Nu că-i minunat? O platformă de exploatare a sării, micuţă şi grăsuţă, cu sol-motoare C20! Exact ce-i trebuie Londrei!

Herbert Melliphant făcea parte din cel mai rău soi de bătăuşi; era unul dintre cei care nu numai că te pocneau şi te băgau cu capul în closet, dar se străduiau să-ţi afle toate secretele şi chestiile care te nelinişteau cel mai tare, pentru ca apoi să se folosească de ele şi să te ia peste picior. Îi făcea plăcere să se lege de Tom, care era micuţ, şi timid, şi nu avea prieteni să-i sară în apărare –, iar Tom nu-i putea replica în acelaşi fel,

deoarece familia lui Melliphant plătise pentru ca băiatul lor să ajungă Ucenic de Clasa Întâi, pe când Tom, care nu avea familie, era doar Clasa a Treia. El ştia că Melliphant se sinchisea acum să i se adreseze doar pentru că spera s-o impresioneze pe Clytie Potts, o Istorică tânără şi drăguţă, care în momentul ăla stătea în spatele lor. Tom încuviinţă din cap şi se întoarse ca să fie atent la urmărire.

— Priviţi! strigă Clytie Potts.

Distanţa dintre Londra şi pradă se reducea rapid şi o formă întunecată se înălţa din Salthook. Fu urmată în scurt timp de alta, apoi de alta. Nave aeriene! Mulţimile de pe platformele de observaţie ale Londrei ovaţionară şi Melliphant spuse:

— Aha, negustorii aerieni. Îşi dau seama că oraşul e condamnat, aşa că o şterg înainte să-l înfulecăm. Dacă n-ar face-o, le-am putea revendica mărfurile alături de tot ce există la bord!

Tom fu încântat să vadă că Clytie Potts părea plictisită de Melliphant: fata era cu un an mai mare decât el şi probabil că ştia deja toate detaliile astea, deoarece absolvise examenele Ghildei şi purta tatuat pe frunte semnul Istoricilor.

— Priviţi! strigă ea din nou, după care se uită la Tom şi-i zâmbi larg. Uitaţi-vă niţel la ele! Nu sunt minunate?

Tom îşi îndepărtă din ochi părul rebel şi se uită la navele care se înălţau şi dispăreau în norii suri ca ardezia. Pentru o clipă se pomeni tânjind să se înalţe cu ele spre lumina soarelui. Ce minunat ar fi fost dacă sărmanii lui părinţi nu l-ar fi lăsat în seama Ghildei, să fie educat ca Istoric! Şi-ar fi dorit să poată lucra într-un cliper aerian şi să vadă toate oraşele lumii: Puerto Angeles, plutind pe Pacificul albastru, şi Arkangel, patinând pe tălpici din fier peste mările nordice îngheţate, uriaşele oraşe-zigurat ale nuevo-mayaşilor şi fortăreţele nemişcate ale Ligii Antitracţiune...

Însă toate acelea erau visuri, pe care era mai bine să le păstreze pentru vreo după-amiază plictisitoare în Muzeu. O nouă explozie de ovaţii îl anunţă că urmărirea se apropia de final, aşa că dădu uitării navele şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Salthook.

Orăşelul se afla atât de aproape, încât putea distinge formele ca nişte furnici ale oamenilor ce alergau pe nivelurile sale superioare. Cât de înspăimântaţi trebuiau să fie, în timp ce

Londra se apropia neîncetat şi fără niciun loc unde să se poată ascunde! În acelaşi timp însă Tom ştia că nu trebuia să simtă nicio părere de rău faţă de ei: era firesc ca oraşele să mănânce oraşe mai mici, tot aşa cum orăşele mâncau târguri, iar târgurile înfulecau amărâtele de aşezări staţionare. Acesta era Darwinismul Municipal, după care funcţiona lumea de o mie de ani, de când marele inginer Nikolas Quirke transformase Londra în primul Oraş de Tracţiune.

— Londra! Londra! strigă acum Tom, alăturându-şi glasul la ovaţiile şi răcnetele celor de pe platformă, şi după numai câteva clipe entuziasmul lor fu răsplătit cu imaginea desprinderii uneia dintre roţile lui Salthook.

Orăşelul derapă şi se opri, iar coşurile pentru fum se rupseră şi se prăbuşiră în străzile pline de oameni panicaţi, după care nivelurile inferioare ale Londrei îl acoperiră vederii şi Tom simţi cum podeaua punţii vibrează când Fălcile hidraulice gigantice ale oraşului său se închiseră violent.

De pe platformele de observaţie se înălţară strigăte de încântare. Difuzoarele de pe pilonii de susţinere a nivelurilor începură să cânte „Mândria Londrei” şi cineva pe care Tom nu-l mai văzuse în viaţa lui îl îmbrăţişă strâns şi-i răcni în ureche:

— Am prins o pradă! Am prins o pradă!

Nu se simţea deranjat; în clipa aceea, îi iubea pe toţi de pe platformă, chiar şi pe Melliphant.

— Am prins o pradă! zbieră şi el, străduindu-se în acelaşi timp să se elibereze, după care simţi podeaua punţii tremurând iarăşi.

Undeva dedesubtul lui, giganticii colţi din oţel ai oraşului îl prinseseră pe Salthook, îl ridicaseră şi-l trăgeau acum înăuntru, spre Foale.

— ... şi poate că i-ar plăcea să vină şi Ucenicului Natsworthy, o auzi el pe Clytie Potts.

Tom habar nu avea la ce se referea fata, dar în clipa când se întoarse, ea îl atinse pe braţ şi zâmbi:

— În seara asta, îi explică, va fi sărbătoare, în Kensington Gardens. Dans şi artificii! Nu vrei să vii?

Nimeni nu invita Ucenici de Clasa a Treia la petreceri – mai ales persoane aşa drăguţe şi populare precum Clytie – şi Tom se întrebă la început dacă nu cumva fata îl lua peste picior. Se

părea totuşi că Melliphant nu gândea aşa, deoarece o trase pe Clytie într-o parte şi zise:

— Nu-i vrem acolo pe cei de teapa lui Natsworthy.

— De ce nu? întrebă fata.

— Păi, nu-i clar? pufăi Melliphant şi chipul lui pătrăţos se învăpăie aproape la fel de mult ca al domnului Pomeroy. Nu-i decât un Trei. Un servitor. N-o să capete niciodată semnul Ghildei. O să sfârşească pur şi simplu ca asistent de curator. Nu-i aşa, Natsworthy? rânji el spre Tom. Păcat că taică-tău nu ţi-a lăsat destui bani pentru o ucenicie *ca lumea*...

— Asta nu-i treaba ta! răcni Tom furios.

Exaltarea pe care i-o produsese capturarea lui Salthook se evaporase şi se simţea din nou neliniştit, întrebându-se ce pedepse aveau să-l aştepte când Pomeroy urma să afle c-o ştersese din Muzeu. Nu avea deloc chef de zeflemelele lui Melliphant.

— Bănuiesc c-asta-i soarta când trăieşti într-o mahala din nivelurile inferioare, rânji Melliphant, apoi se întoarse spre Clytie Potts. Mama şi tatăl lui Natsworthy locuiau jos la Patru, ştii, şi când a fost Marea Prăbuşire, amândoi au fost turtiţi ca nişte clătite cu zmeură: *pleosc*!

Tom nu voia să-l lovească, dar totul se întâmplă de la sine. Înainte să-şi fi dat seama ce face, mâna i se strânse în pumn, care se repezi înainte.

— Au! ţipă Melliphant, atât de surprins, încât căzu pe spate.

Cineva răcni aprobator şi Clytie îşi înăbuşi un chicotit. Tom rămase locului, îşi privi pumnul care tremura şi se întrebă cum de făcuse aşa ceva.

Însă Melliphant era mult mai voinic şi mai dur decât el şi se ridicase deja. Clytie încercă să-l oprească, dar alţi Istorici îl încurajau zgomotos, iar un grup de băieţi în tunicile verzi ale Ucenicilor Navigatori se adunară în spatele lor şi începură să scandeze:

— Caft! Caft! Caft!

Tom ştia că împotriva lui Melliphant avea tot atâtea şanse câte avusese Salthook împotriva Londrei. Se retrase un pas, dar mulţimea din jur îl împinse înapoi. Din lateral, pumnul lui Melliphant îl izbi în faţă, genunchiul lui Melliphant îl lovi brutal între picioare, iar el se îndoi din mijloc şi se împletici într-o parte, cu ochii plini de lacrimi. Ceva mare, moale şi elastic ca o

sofa, îi stătu în cale, iar când îl lovi cu capul, scoase un pufăit sonor.

Tom ridică ochii şi zări o faţă rotundă şi roşie, cu sprâncene stufoase sub o perucă aşezată strâmb; o faţă care se învăpăie încă şi mai mult când îl recunoscu.

— Natsworthy! tună Chudleigh Pomeroy. În numele lui Quirke, dar ce crezi că faci aici?

Capitolul 2: Valentine

Aşa se întâmplă că Tom se pomeni trimis la tură-n Foale, în vreme ce toţi ceilalţi ucenici erau ocupaţi să sărbătorească prinderea lui Salthook. După o muştruluială lungă şi stânjenitoare în biroul lui Pomeroy („Neascultare, Natsworthy... Lovirea unui Ucenic superior... Ce ar fi zis despre toate astea sărmanii tăi părinţi?”), băiatul îşi târî picioarele spre staţia Tottenham Court Road şi aşteptă un elevator care să coboare.

Când elevatorul sosi, era ticsit. Toate locurile din compartimentul de sus erau ocupate de bărbaţi şi femei cu priviri arogante din Ghilda Inginerilor, cea mai puternică dintre cele patru Mari Ghilde care conduceau Londra. Îl înfiorau pe Tom cu ţestele lor rase şi hainele lungi din cauciuc alb, aşa că rămase în picioare în secţiunea de jos, unde faţa severă a Lordului Primar îl privea de pe afişele ce anunţau *Mişcarea înseamnă viaţă – Ajută Ghilda Inginerilor să ţină Londra în mişcare*! Elevatorul cobora întruna, oprindu-se în toate staţiile familiare – Bakerloo, High Holborn, Low Holborn, Bethnal Green –, iar la fiecare dintre ele altă mulţime năvălea înăuntru, strivindu-l de peretele din spate, până ce fu aproape o uşurare să ajungă la destinaţie şi să iasă în vacarmul şi forfota din Foale.

Foalele erau locul unde Londra dezasambla oraşele pe care le prindea: o întindere urât-mirositoare de ateliere şi depozite, situate între Fălci şi sala centrală a maşinilor. Tom detesta locul ăla. Era întotdeauna zgomotos şi era deservit de lucrători din nivelurile inferioare, murdari şi înfricoşători, şi de deţinuţi din închisorile din Adâncul Foalelor, încă şi mai înfiorători. Căldura de aici îi provoca de fiecare dată dureri de cap, iar aerul sulfuros îl făcea să strănute şi pâlpâielile globurilor cu argon ce luminau

pasarelele îi răneau ochii. Însă Ghilda Istoricilor avea mereu grijă ca unii dintre membrii ei să fie prezenţi când un oraş era digerat, iar în seara asta, Tom trebuia să li se alăture şi să le reamintească bătrânilor şi durilor şefi de echipe din Foale că toate cărţile şi antichităţile de la bordul noii capturi constituiau proprietatea legitimă a Ghildei sale şi că istoria era la fel de importantă precum cărămizile, fierul şi cărbunii.

Tom se strădui să iasă din aglomeraţia staţiei terminus a elevatorului şi se grăbi spre antrepozitul Ghildei Istoricilor, străbătând coridoarele ca nişte tuburi, placate cu ceramică verde, şi pasarelele metalice ce treceau la mare înălţime deasupra hăurilor arzătoare ale Atelierelor Digestive. Putea să vadă cum, mult dedesubtul său, Salthook era sfârtecat în bucăţi. Părea minuscul acum, comparativ cu vastitatea Londrei. Maşinării uriaşe, galbene, de dezasamblare se târau în jurul său pe şine şi se legănau deasupra pe poduri rulante sau pe picioare hidraulice subţiratice, ca de păianjeni. Roţile şi osiile îi fuseseră deja scoase şi începuse munca asupra şasiului. Ferăstraie circulare de dimensiunile roţilor mari din vechile parcuri de distracţii muşcau din podelele punţilor, ridicând jerbe de scântei. Pale de căldură răbufneau dinspre cuptoare şi topitorii şi, după nici douăzeci de paşi, Tom simţi cum transpiraţia începuse să-i îmbibe subsuorile tunicii negre a uniformei.

Dar când ajunse într-un final la antrepozit, situaţia începu să pară ceva mai luminoasă. Salthook nu avusese nici muzeu, nici bibliotecă, şi grămăjoarele de lucruri ce fuseseră recuperate din prăvăliile sale erau deja puse în lăzi pentru a fi transportate la Nivelul Doi. Cu puţin noroc, i s-ar fi putut îngădui să termine mai devreme şi să prindă sfârşitul sărbătorii! Se întrebă care Ghildman conducea operaţiunile în acea seară. Dacă erau bătrânul Arkengarth sau dr. Weymouth, atunci era pierdut – cei doi te obligau întotdeauna să lucrezi tura integrală, indiferent dacă aveai sau nu ceva de făcut. Dacă erau Potty Pewtertide sau domnişoara Plym, putea să aibă noroc...

Însă pe când se grăbea spre biroul supervizorului, începu să-şi dea seama că, în seara aceea, cineva mult mai important decât oricare dintre ei era de tură-n Foale. În faţa biroului staţiona un „gândac” negru şi lucios cu emblema Ghildei pe capota motorului, mult prea costisitor pentru cineva din stafful obişnuit. Lângă el aşteptau doi bărbaţi în uniformele membrilor de rang

înalt ai Ghildei. Aveau înfăţişare dură, în ciuda hainelor elegante, şi Tom îi recunoscu imediat: Pewsey şi Gench, piraţii aerieni reformaţi care, de douăzeci de ani, erau slujitorii credincioşi ai Istoricului-şef şi care pilotau *13th Floor Elevator* de câte ori aceasta pleca în vreo expediţie. „Valentine este aici!” gândi Tom şi se strădui să nu se holbeze, când trecu pe lângă ei şi sui în grabă treptele.

Thaddeus Valentine era eroul lui Tom: un fost scotocitor, care devenise cel mai faimos arheolog al Londrei – şi, de asemenea, Istoric-şef al oraşului, spre invidia şi dezgustul unora ca Pomeroy. Tom avea o fotografie a lui prinsă pe peretele de deasupra patului din dormitor şi-i citise cărţile, *Aventurile unui istoric practicant* şi *America Deserta – Traversarea continentului mort cu o puşcă, un aparat foto şi o navă aeriană,* până le învăţase pe dinafară. Momentul cel mai mândru al vieţii sale fusese la vârsta de doisprezece ani, când Valentine le înmânase ucenicilor premiile de sfârşit de an, inclusiv pe cel câştigat de Tom pentru un eseu despre identificarea antichităţilor false. Băiatul îşi amintea şi acum fiecare cuvânt al eroului său.

— Ucenicilor, să nu uitaţi niciodată că noi, Istoricii, suntem Ghilda cea mai importantă din oraşul nostru. Noi nu câştigăm la fel de mulţi bani ca Negustorii, dar creăm cunoaştere, care preţuieşte considerabil mai mult. Poate că nu suntem răspunzători de călăuzirea Londrei, ca Navigatorii, dar unde ar fi Navigatorii dacă noi n-am fi păstrat hărţile şi desenele antice? *Cât despre Ghilda Inginerilor, ajunge să vă amintiţi că fiecare maşinărie pe care a construit-o vreodată se bazează pe un fragment de TehAnt – tehnologie antică de vârf pe care custozii muzeelor noastre au conservat-o, sau care a fost dezgropată de arheologii noştri.*

Când primise premiul, Tom nu izbutise decât să îngaime un „Mulţumesc, domnule”, după care fugise ca un şoricel înapoi la locul lui, aşadar, nici prin cap nu i-ar fi trecut că Valentine şi-ar fi amintit de el. Însă când deschise uşa biroului supervizorului, eroul lui ridică privirea de la masă şi surâse larg.

— Natsworthy, nu-i aşa? Ucenicul iscusit în detectarea falsurilor? Trebuie să fiu foarte atent în seara asta, fiindcă altfel m-ai putea da în vileag!

Nu fusese cine ştie ce glumă, dar izbuti să alunge stânjeneala care exista de obicei între un ucenic şi un Ghildman senior, iar

Tom se destinse suficient ca să nu rămână şovăitor în prag, ci să păşească înăuntru, întinzând biletul semnat de Pomeroy. Valentine sări în picioare şi se apropie cu paşi mari ca să ia hârtia din mâna băiatului. Era un bărbat înalt şi chipeş de aproape patruzeci de ani, cu o coamă de păr negru, presărat cu fire argintii, şi barbă neagră atent îngrijită. Ochii lui cenuşii, de marinar, scânteiau amuzaţi, iar al treilea ochi de pe frunte – semnul Ghildei Istoricilor, ochiul albastru ce privea în urmă, spre trecut – păru să clipească şăgalnic atunci când Valentine arcui întrebător o sprânceană.

— Te-ai luat la bătaie, da? Şi ce anume a făcut Ucenicul Melliphant pentru a merita un ochi învineţit?

— A spus unele lucruri despre părinţii mei, domnule, murmură Tom.

— Înţeleg, încuviinţă exploratorul şi-i privi cu atenţie chipul. Eşti fiul lui David şi-al Rebeccăi Natsworthy?

— Da, domnule, răspunse Tom. Însă aveam doar şase ani când a fost Marea Prăbuşire... Vreau să zic că, de fapt, nu mi-i amintesc prea bine.

Valentine aprobă iarăşi din cap şi ochii îi erau trişti şi blânzi.

— Au fost Istorici buni, Thomas. Sper că le vei călca pe urme.

— O, da, domnule! Vreau să zic... şi eu sper la fel!

Se gândi la sărmanii lui părinţi, care fuseseră omorâţi când o porţiune din Partea-ieftină se prăbuşise peste nivelul de dedesubt. Până atunci nimeni nu mai vorbise în felul acela despre tatăl şi mama lui şi-şi simţi ochii umplându-se de lacrimi. Avu senzaţia că i-ar fi putut spune lui Valentine orice, absolut orice, şi era pe punctul de a mărturisi cât de mult îi lipseau părinţii şi cât de singur şi de plictisitor era ca Ucenic de Clasa a Treia, când în birou intră un lup.

Era un lup foarte mare, şi alb, şi pătrunse prin uşa care ducea la magazie. De cum îl zări pe Tom, porni în goană spre el, dezvelindu-şi colţii galbeni.

— Aaas! ţipă băiatul şi sări pe un scaun. Un lup!

— Hei, ce-i purtarea asta! se auzi glasul unei fete, iar după o clipă apăru fata însăşi, care se aplecă deasupra dihaniei şi-i scărpină smocurile de blană albă şi moale de sub bărbie.

Ochii chihlimbarii fioroşi se închiseră fericiţi şi Tom auzi hainele necunoscutei foşnind când coada lupului, mişcându-se, se atingea de ele.

— Nu te speria, râse fata şi ridică fruntea, zâmbindu-i. E un mieluşel. Adică, vreau să spun că e într-adevăr un lup, dar e *blând* ca un mieluşel.

— Tom, rosti Valentine cu o privire amuzată, ţi-i prezint pe fiica mea, Katherine, şi pe Câine.

— Câine?

Tom coborî de pe scaun, încă puţin speriat şi ruşinat. Crezuse că animalul evadase din grădina zoologică aflată în Circle Park.

— Este o poveste lungă, spuse Valentine. Până la vârsta de cinci ani, Katherine a trăit pe oraşul plutitor Puerto Angeles. Apoi mama ei a murit, şi pe ea au trimis-o să locuiască cu mine. I l-am adus pe Câine din expediţia pe care am întreprins-o în Pustiurile Gheţii, însă Katherine nu ştia prea multă angliş pe atunci şi nu auzise niciodată de lupi, aşa că, atunci când l-a văzut, a zis „Câine!” şi, cumva, numele a prins.

— Este perfect domesticit, promise Katherine, continuând să-i surâdă lui Tom. Tata l-a găsit pe când era pui. A fost nevoit s-o împuşte pe mamă, dar n-a avut inima să-l omoare şi pe sărmanul Câine. Cel mai mult îi place când îl scarpini pe burtică. Pe Câine vreau să spun, nu pe tata.

Izbucni în râs. Avea părul lung, negru şi des, ochii suri, ca ai tatălui ei, şi acelaşi zâmbet scurt şi orbitor; purta pantalonii strâmţi din mătase şi tunica largă care erau la modă în vara aceea în Înalta Londră. Tom o privi cu uimire. Văzuse fotografii ale fiicei lui Valentine, dar nu-şi dăduse niciodată seama cât de frumoasă era.

— Uite, zise ea, te place!

Câine se apropiase şi adulmeca poalele tunicii băiatului. Coada i se legăna dintr-o parte într-alta şi o limbă roz şi umedă hârşâi peste degetele lui Tom.

— Dacă lui Câine îi place cineva, urmă Katherine, de obicei persoana aia îmi place şi mie. Aşa că, haide, tată: fă prezentările ca lumea!

Valentine izbucni în râs.

— Ei bine, Kate, el e Tom Natsworthy, care a fost trimis aici jos ca să dea o mână de ajutor, iar dacă lupul tău a terminat cu el, cred că va trebui să-l lăsăm să plece la treabă, zise bărbatul şi puse o mână blândă pe umărul băiatului. Nu-i mare lucru de făcut: o să ne mai uităm pentru ultima dată prin Ateliere, după care...

Se uită la notiţa lui Pomeroy, apoi o rupse în bucăţele şi le aruncă în coşul roşu pentru gunoi de lângă biroul său.

— După care poţi să pleci.

Tom nu era sigur ce anume îl surprinsese mai mult – că Valentine îl lăsa să plece, sau că el personal avea să coboare în ateliere. De obicei, Ghildmenii seniori preferau să stea în confortul biroului şi să-i lase pe ucenici să facă muncile grele jos, în căldură şi fum, însă acum Valentine îşi scoase haina neagră, prinse un pix în buzunarul vestei şi se opri în uşă, de unde îi zâmbi lui Tom.

— Haide atunci, zise el. Cu cât începem mai curând, cu atât poţi pleca mai repede, ca să te alături distracţiei din Kensington Gardens...

•••

Coborârâ, mai adânc şi tot mai adânc, urmaţi de Câine şi de Katherine, pe lângă antrepozit, în jos pe spiralele răsucite ale scărilor metalice, spre Atelierele Digestive, unde Salthook se micşora cu fiecare minut. Din el mai rămăsese acum doar un schelet de oţel, iar maşinăriile îl făceau bucăţi până şi pe acela, târând podele de punţi şi traverse către cuptoare, unde să fie topite. Între timp, munţi de cărămizi şi ardezii, de cherestea, sare şi cărbune plecau pe conveiere spre inima Foalelor, iar schipuri cu mobilier şi provizii erau împinse pe role de echipele de recuperare.

Recuperatorii erau adevăraţii conducători din această parte a Londrei şi o ştiau prea bine. Mergeau ţanţoşi pe pasarelele înguste cu agilitatea unor feline, cu piepturile goale strălucind de sudoare şi cu ochii ascunşi de ochelarii de protecţie fumurii. Tom fusese întotdeauna înspăimântat de ei, însă Valentine îi saluta cu un farmec degajat şi-i întreba dacă văzuseră printre obiectele recuperate ceva ce ar fi putut interesa Muzeul. Uneori se oprea să glumească cu ei, ori să-i întrebe ce le mai făceau familiile – şi avea grijă ca de fiecare dată să-l prezinte pe băiat drept „Colegul meu, domnul Natsworthy”. Tom simţea că plesneşte de mândrie. Valentine îl trata ca pe un adult, aşa că şi recuperatorii îl tratau la fel, atingând cu un deget cozorocul şepcilor unsuroase şi rânjind când se prezentau. Pe toţi părea să-i cheme Len sau Smudger.

— Nu băga în seamă ce se spune în Muzeu despre flăcăii ăştia, îl avertiză Valentine când unul dintre Leni îi conduse la un

schip în care fuseseră depozitate câteva antichităţi. Nu înseamnă că sunt nişte proşti doar pentru că locuiesc jos, în Nether Boroughs, şi că au un accent aparte. De aceea îmi place să cobor aici când lucrează Atelierele. Am întâlnit deseori recuperatori şi scotocitori care au găsit obiecte pe care Istoricii poate că le-ar fi ratat...

— Da, domnule..., încuviinţă Tom şi trase cu ochiul spre Katherine.

Îşi dorea din tot sufletul să facă ceva care să-i impresioneze pe Istoricul-şef şi pe fiica lui cea frumoasă. Ce minunat ar fi fost dacă ar fi putut găsi un fragment de TehAnt prin gunoaiele astea, ceva care să-l facă să rămână în amintirea lor şi după ce aveau să revină în luxul din înalta Londră. În caz contrar, după hoinăritul ăsta prin ateliere, era posibil să nu-i mai revadă niciodată!

Sperând să-i uimească, se grăbi spre schip şi privi înăuntru. La urma urmelor, TehAnt *apărea* la răstimpuri în anticariatele din orăşele sau pe poliţele şemineurilor doamnelor bătrâne. Cum ar fi fost ca tocmai el să redescopere un secret legendar, ca maşinăriile zburătoare mai grele decât aerul, sau tăiţeii-instant! Chiar dacă n-ar fi fost ceva ce să poată fi utilizat de Ghilda Inginerilor, tot ar fi putut ajunge în Muzeu, etichetat şi expus într-o vitrină cu o notiţă însoţitoare: „Descoperit de dl. T. Natsworthy”. Se uită plin de speranţă la maldărul de lucruri recuperate din schip: cioburi de plastic, suporturi de veioze, o maşinuţă-jucărie turtită... O cutiuţă metalică îi atrase atenţia. Când o scoase şi o deschise, propriul lui chip îi străluci în faţa ochilor, reflectat într-un disc de plastic argintiu.

— Domnule Valentine! Priviţi! Un sidiu!

Valentine întinse mâna şi scoase discul dinăuntru, înclinându-l astfel încât un curcubeu începu să danseze pe suprafaţa sa.

— Aşa e, încuviinţă el. Anticii le utilizau în computerele lor pentru stocarea informaţiei.

— Ar putea fi important? întrebă Tom.

Valentine clătină din cap.

— Îmi pare rău, Thomas. Poate că cei din trecut au trăit doar în aşezări staţionare, însă maşinăriile lor electronice depăşeau cu mult orice au putut construi Inginerii Londrei. Şi chiar dacă în discul ăsta mai este stocat ceva, noi nu avem cum să citim

informaţiile alea. Totuşi, e o descoperire bună. Păstrează-l, pentru orice eventualitate.

Se întoarse cu spatele în timp ce Tom puse sidiul înapoi în cutia lui şi o băgă în buzunar. Katherine îi observase probabil dezamăgirea, fiindcă îl atinse pe mână şi rosti:

— Este un obiect frumos, Tom. Orice a supravieţuit atâtor mii de ani este un lucru frumos, chiar dacă e util sau nu vechii şi înfiorătoarei Ghilde a Inginerilor. Eu am un colier făcut din discuri vechi de computer...

Îi surâse. Era la fel de minunată ca o fată din visurile lui, dar mai blândă şi mai amuzantă, şi Tom ştiu că de atunci înainte toate eroinele pe care le va salva când avea să viseze cu ochii deschişi vor fi Katherine Valentine.

În schip nu mai exista nimic altceva interesant; Salthook fusese un oraş pragmatic, prea ocupat cu ronţăitul vechiului fund de mare pentru a se mai sinchisi de dezgroparea trecutului. Totuşi, în loc să se întoarcă direct la antrepozit, Valentine îşi conduse însoţitorii în sus pe altă scară, apoi pe o pasarelă îngustă către Staţia Sosiţilor, unde foştii rezidenţi din Salthook stăteau la coadă pentru a-şi rosti numele Funcţionarului Primirilor şi pentru a fi duşi în noile locuinţe din hosteluri şi aziluri londoneze.

— Chiar şi când nu sunt în tură, explică Istoricul-şef, cobor mereu ca să-i văd pe scotocitori când facem o captură, înainte de-a avea ocazia să-şi vândă descoperirile în piaţa de antichităţi de la Nivelul Cinci şi să dispară înapoi în Lumea de Afară.

La bordul unei prăzi existau întotdeauna scotocitori – rătăcitori fără de oraşe, care bântuiau pe jos prin Terenul de Vânătoare, adunând bucăţi de TehAnt. Salthook nu constituia o excepţie; la capătul unei cozi lungi de foşti orăşeni amărâţi se vedea un grup mai zdrenţăros decât restul, cu haine lungi, jerpelite, ce le coborau până la glezne, şi ochelari şi măşti antipraf atârnate în jurul gâturilor murdare.

Ca majoritatea londonezilor, Tom era îngrozit de ideea că existau oameni care continuau *să trăiască* pe solul arid. El, cu Katherine şi Câine rămaseră pe loc, dar Valentine se apropie de scotocitori, ca să stea de vorbă cu ei. Bărbaţii se strânseră în jurul lui, cu o excepţie, o siluetă înaltă şi subţire în haine negre – o fată, aprecie Tom, deşi nu putea fi sigur întrucât purta o eşarfă neagră înfăşurată peste faţă ca turbanul unui nomad al

deşerturilor. Băiatul se apropie de ea şi rămase privind-o, în vreme ce Valentine se prezentă scotocitorilor şi-i întrebă:

— Aşadar, a găsit vreunul dintre voi ceva ce Ghilda Istoricilor ar putea fi interesată să cumpere?

Câţiva bărbaţi încuviinţară din cap, alţii clătinară în semn de negaţie, iar alţii începură să caute prin raniţele lor ticsite. Fata cu eşarfă neagră în jurul capului îşi strecură o mână sub haină şi spuse:

— Am eu ceva pentru tine, Valentine.

Vorbise atât de încet, încât numai Tom şi Katherine o auziră, iar când se întoarseră s-o privească, ea se năpusti pe neaşteptate înainte, fluturând un cuţit cu lama lungă şi îngustă.

Capitolul 3: Toboganul pentru deşeuri

Nu era timp de gândit: Katherine ţipă, Câine mârâi, fata cu eşarfă şovăi o clipă, iar Tom îşi întrezări ocazia şi se repezi, prinzând-o de mână când împunse cuţitul spre inima lui Valentine. Fata şuieră, zbătându-se, iar cuţitul căzu pe punte şi ea se desprinse, se eliberă şi porni în fugă pe pasarelă.

— Opriţi-o! mugi Valentine, pornind după ea, însă ceilalţi refugiaţi văzuseră cuţitul şi se strânseseră unii în alţii, speriaţi, blocându-i calea.

Câţiva scotocitori scoaseră arme de foc şi un poliţai în armură apăru cu pas greoi şi legănat prin mulţime ca un gândac albastru uriaş, răcnind:

— Armele sunt interzise-n Londra!

Uitându-se peste capetele scotocitorilor, Tom întrezări o siluetă întunecată, profilată pe lumina orbitoare îndepărtată a cuptoarelor. Fata se afla în capătul opus al pasarelei şi suia cu agilitate o scară, către un nivel superior. Porni în fugă după ea şi încercă s-o prindă de gleznă, exact când ajunsese în vârful scării. Dădu greş cu câţiva centimetri şi, în aceeaşi clipă, o săgeată şuieră pe lângă el, ridicând scântei din trepte. Tom se uită înapoi. Alţi doi poliţai se împingeau prin mulţime, cu arbaletele ridicate. În spatele lor, îi văzu pe Katherine şi tatăl ei care-l priveau.

— Nu trageţi! strigă el. O pot prinde!

Se repezi către scară şi începu să urce cu hotărâre, decis ca el să fie cel care s-o captureze pe fata care încercase să-l asasineze pe Valentine. Îşi simţea inima bubuind de surescitare. După toţi anii plicticoşi, pe care-i petrecuse visând la aventuri, ajunsese pe neaşteptate în toiul uneia! Salvase viaţa domnului Valentine! Era un erou!

Fata intrase deja în labirintul de pasarele de la nivelul superior, care duceau spre districtul cuptoarelor. Sperând că încă era urmărit din priviri de Katherine, Tom porni în urmărirea ei. Pasarela se bifurca şi se îngusta, aşa că între balustrade lăţimea devenise de-acum mai mică de un metru. Sub băiat, Atelierele Digestive îşi vedeau nepăsătoare de treabă; nimeni de acolo nu observase drama care se derula deasupra capetelor lor. Tom trecu prin umbre întunecate şi nori calzi, orbitori, de aburi, dar fata rămânea mereu la câţiva metri înaintea lui. O conductă joasă îi agăţă eşarfa de pe cap şi i-o smulse. Părul ei lung era arămiu în strălucirea vagă a cuptoarelor, însă Tom nu-i putea distinge chipul. Se întrebă dacă era drăguţă; o asasină frumoasă din Liga Antitracţiune.

Se aplecă pe sub eşarfa care spânzura de sus şi continuă să alerge, gâfâind întretăiat, bâjbâind cu degetele în dreptul gulerului, pentru a-l descheia. Coborî o scară ameţitor de spiralată, ajunse pe podeaua Atelierelor Digestive şi sprintă printre umbrele conveierelor şi printre uriaşele rezervoare sferice pentru gaz. Lucrătorii dintr-o echipă de deţinuţi ridicară privirile uimiţi când fata goni pe lângă ei.

— Opriţi-o! răcni Tom.

Dar aceştia rămaseră nemişcaţi, mulţumindu-se să se holbeze, însă, când privi în spate, băiatul văzu că unul dintre Ucenicii Ingineri care-i supraveghea se desprinsese de la postul său pentru a se alătura urmăririi. Regretă imediat că apelase la ajutor. Nu intenţiona să-şi abandoneze victoria în mâinile unui Inginer tâmpit! Începu să alerge mai repede, astfel încât el să fie cel care s-o prindă pe fată.

În faţă, drumul era barat de o deschidere circulară în podeaua punţii, înconjurată de balustrade ruginite – un tobogan pentru deşeuri, ars şi înnegrit de la zgura din cuptoare ce fusese evacuată pe acolo. Fata încetini o clipă, întrebându-se în ce direcţie să apuce. Când porni din nou, Tom se apropiase şi mai mult. Degetele lui răşchirate îi prinseră raniţa; cureaua se rupse

şi fata se opri şi se răsuci ca să-l înfrunte, luminată de strălucirea roşiatică a topitoriilor.

Nu părea mai în vârstă decât Tom... şi era hidoasă. O cicatrice teribilă îi brăzda chipul de la frunte până la maxilar, astfel încât lăsa impresia unui portret pe care cineva îl tăiase într-un acces de mânie. Avea gura strâmbă, într-un rânjet permanent, nasul era un ciot strivit, iar singurul ei ochi îl privea din mijlocul minei aceleia, cenuşiu şi rece ca o mare îngheţată.

— De ce nu m-ai lăsat să-l omor? şuieră ea.

Tom fu atât de şocat, încât nu se putu nici clinti, nici vorbi, ci rămase ca paralizat, în timp ce fata se aplecă, îşi ridică raniţa şi se întoarse să-şi reia fuga. Dar ţignalele poliţailor răsunau în spatele băiatului, iar săgeţile arbaletelor ridicau deja scântei din metalul punţii şi din conductele de deasupra capetelor. Fata scăpă raniţa din mână şi căzu pe o parte, icnind printre buze o înjurătură murdară. Tom nici măcar nu-şi imaginase că fetele ar putea să ştie asemenea cuvinte.

— Nu trageţi! strigă el, fluturând din braţe spre poliţai.

Aceştia coborau greoi pe scara spiralată din spatele rezervoarelor pentru gaz şi trăgeau pe măsură ce se apropiau, de parcă nu le-ar fi păsat că Tom se afla în calea lor.

— Nu trageţi!

Fata încerca să se ridice şi băiatul văzu că o săgeată îi străpunsese piciorul, imediat deasupra genunchiului. Necunoscuta ţinea strâns coada săgeţii şi sângele îi mustea printre degete. Gâfâia şi se rezemase cu spinarea de balustradă, încercând să se ridice astfel. În spatele ei, toboganul pentru deşeuri se căsca aidoma unei guri deschise.

— NU! zbieră Tom, înţelegând ce intenţiona să facă.

Acum nu se mai simţea defel ca un erou, ci-i părea pur şi simplu rău pentru fata asta sărmană şi hidoasă, iar în acelaşi timp se simţea vinovat că o încolţise acolo. Îi întinse mâna, dorindu-şi ca ea să nu sară.

— Nu te-am putut lăsa să-i faci rău domnului Valentine! strigă pentru a se face auzit peste vacarmul din Foale. E un om bun, un om blând, brav şi minunat...

Fata se aplecă înainte, apropiindu-şi de el chipul îngrozitor, fără nas.

— Uită-te la mine! rosti cu glas deformat din cauza gurii deformate. Uită-te ce mi-a făcut blândul şi bravul tău Valentine...

— Ce vrei să spui?

— Întreabă-l pe el! zbieră fata. Întreabă-l pe el ce i-a făcut lui Hester Shaw!

De acum, poliţaii erau deja aproape; Tom le putea simţi paşii răpăind pe punte. Fata se uită peste umărul lui, după care îşi ridică piciorul rănit peste balustradă şi ţipă de durere.

— Nu! o imploră Tom din nou, însă prea târziu.

Haina ei lungă şi zdrenţuită pocni şi flutură, apoi fata dispăru. Băiatul se repezi înainte şi privi în josul toboganului pierdut în întuneric. Un val de aer rece sui spre el, amestecat cu miros de noroi şi de vegetaţie strivită; mirosul solului care gonea pe sub oraş.

— Nu!

Sărise! Sărise afară din oraş, spre moarte sigură! *Hester Shaw.* Trebuia să ţină minte numele acela şi să rostească o rugăciune pentru ea, adresată unuia dintre mulţii zei ai Londrei.

Siluete se conturară din palele de fum. Poliţaii avansau precauţi, ca nişte crabi atenţi, iar Valentine îi însoţea, alergând în fruntea lor. În umbrele de sub un rezervor pentru gaz, Tom îl văzu pe tânărul Inginer privind şocat spre el. Încercă să-i zâmbească, dar îşi simţea faţa încremenită şi, în chiar clipa următoare, alt vălătuc gros de fum îl acoperi, înceţoşând totul.

— Tom! Ai păţit ceva? întrebă Valentine când apăru în goană, gâfâind după urmărirea îndelungată. Unde-i? Unde-i fata?

— A murit, răspunse Tom jalnic.

Valentine rămase alături de el, lângă balustradă, şi privi în jos. Umbrele trâmbelor de fum i se mişcau peste chip aidoma unor pânze de păienjeni. În ochi îi licărea o lumină ciudată, iar faţa îi era încordată, palidă şi speriată.

— Ai văzut-o, Tom? Avea o cicatrice?

— Da, răspunse băiatul şi se întrebă de unde ştia Valentine lucrul acesta. Era oribilă! Nu mai avea un ochi, şi nasul...

Apoi, îşi aminti cuvintele înfiorătoare ale fetei.

— Şi a zis...

Totuşi nu era sigur dacă ar fi trebuit să-i spună domnului Valentine ce-i zisese – era o minciună, o nebunie.

— A zis că se numea Hester Shaw.

— Pe Marele Quirke! şuieră Valentine şi Tom se trase înapoi, dorindu-şi să nu fi rostit niciodată numele acela.

Dar când ridică iarăşi ochii, Valentine îi zâmbea cu bunătate şi privirea îi era încărcată de tristeţe.

— Nu-ţi face griji, Tom, rosti el. Îmi pare rău...

Tom simţi pe umăr o mână mare şi blândă, apoi – niciodată n-a înţeles cum s-a întâmplat – o răsucitură, un brânci, după care trecu peste balustradă şi căzu, aşa cum căzuse Hester Shaw, fluturând cu disperare din braţe în căutarea unei prize pe metalul neted al toboganului pentru deşeuri. „M-a împins!” gândi băiatul şi simţi mai degrabă uluire decât teamă, când gâtlejul negru îl înghiţi în beznă.

Capitolul 4: Lumea de Afară

Tăcere. Tăcere. N-o putea înţelege. Chiar şi atunci când Londra nu se mişca, în dormitor tot exista un zgomot sau altul: fâsâiturile ventilatoarelor, zumzetele şi zăngăniturile din puţuri îndepărtate de elevatoare, sforăiturile altor ucenici din cuşetele vecine. Dar acum – tăcere. Îl durea capul. De fapt, îl durea absolut *tot* corpul. Iar cuşeta avea ceva ciudat în ea, şi când îşi mişcă mâinile, simţi între degete ceva rece şi umed, care părea să fie...

Noroi! Se ridică în capul oaselor cu un icnet. Nu se afla câtuşi de puţin în dormitorul Clasei a Treia. Zăcea pe o grămadă uriaşă de noroi, la marginea unui şanţ adânc, iar în lumina slabă, gri-perlată a zorilor o putea zări în apropiere pe fata cu chipul distrus. Visul lui oribil despre lunecarea prin toboganul înnegrit de foc fusese adevărat: căzuse din Londra şi era singur cu Hester Shaw pe pământul gol!

Gemu îngrozit şi fata întoarse repede capul, se uită la el, apoi îşi feri privirea.

— Deci eşti viu, zise ea. Credeam c-ai murit.

După tonul glasului, nu părea să-i pese prea mult dacă ar fi fost aşa sau nu.

Tom se strădui să se ridice în patru labe, astfel încât să atingă noroiul doar cu genunchii, degetele de la picioare şi palmele. Avea braţele goale şi, când plecă ochii, văzu că trupul învineţit îi

era dezbrăcat până la brâu. Tunica îi zăcea în apropiere, pe noroi, dar nu-şi putu găsi cămaşa nicăieri, până se târî mai aproape de fata cu cicatrice şi-şi dădu seama că ea i-o rupea cu grijă în fâşii pe care le folosea pentru a-şi bandaja piciorul rănit.

— Hei! exclamă el. Asta-i una dintre cămăşile mele cele mai bune!

— Aşa, şi? replică Hester Shaw fără să-l privească. Iar ăsta-i unul dintre picioarele mele cele mai bune.

Tom îşi îmbrăcă tunica. Se rupsese pe alocuri şi se murdărise când căzuse prin toboganul pentru deşeuri, iar de-acum era plină de găuri prin care pătrundea aerul rece al Lumii de Afară. Îşi strânse umerii cu palmele, tremurând. „Valentine m-a împins! M-a împins şi eu am căzut prin tobogan în Lumea de Afară! El m-a-mpins... Nu, nu se poate aşa ceva. Probabil c-a fost o greşeală. Eu am alunecat şi el a-ncercat să mă prindă, probabil c-asta s-a-ntâmplat".

Hester Shaw termină cu bandajele şi se ridică, gemând de durere când îşi trase peste rană pantalonii murdari şi scorţoşi de sânge închegat. După aceea îi aruncă lui Tom ce-i mai rămăsese din cămaşă: o zdreanţă inutilă.

— Ar fi trebuit să mă laşi să-l omor, spuse ea, după care se întoarse şi porni cu un şchiopătat furios în sus, pe panta lungă de pământ înnoroit.

Tom o privi mergând, prea şocat şi uluit ca să se clintească. Abia după ce fata dispăru dincolo de vârful pantei, îşi dădu seama că n-ar fi vrut să rămână singur acolo; că în locul tăcerii ar fi preferat orice fel de tovărăşie, chiar şi pe a fetei aceleia.

Aruncă din mână cămaşa ruptă şi fugi după ea, alunecând prin noroiul gros, care i se agăţa de picioare, lovindu-şi vârfurile degetelor de pietre mari şi mici şi de rădăcini smulse din sol. Şanţul adânc, cu pereţi perfect verticali, se căsca în stânga lui şi, când ajunse în vârful ridicăturii de pământ, înţelese că nu era decât unul dintre cele o sută de şanţuri identice; urmele gigantice ale şenilelor Londrei care se pierdeau la orizont, descriind o linie dreaptă. Hăt, hăt departe, îşi zări oraşul, profilat negru pe fundalul cerului estic care se lumina, învăluit în fumul propriilor motoare. Simţi fiorul îngheţat al dorului de casă. Toţi oamenii pe care îi cunoscuse vreodată se aflau la bordul muntelui aceluia care se micşora în depărtare, toţi cu excepţia

lui Hester, care mergea furioasă după el, târându-şi piciorul rănit.

— Stai! strigă Tom, pe jumătate alergând, pe jumătate plescăind prin noroi, străduindu-se s-o ajungă. Hester! Domnişoară Shaw!

— Lasă-mă-n pace! se răsti ea.

— Unde mergi?

— Trebuie s-ajung înapoi la Londra, nu? Am avut nevoie de doi ani să dau de urma ei, traversând Lumea de Afară pe jos, sărind la bordul unor orăşele cu speranţa că vor fi înghiţite de Londra. Iar când am ajuns într-un final acolo şi l-am găsit pe Valentine, care a coborât să facă turul atelierelor, aşa cum mi-au spus scotocitorii că obişnuieşte, ce s-a-ntâmplat? Un idiot m-a oprit să-i scot inima din piept aşa cum merită, zise ea, apoi se opri din mers şi se întoarse către Tom. Dacă nu ţi-ai fi băgat tu nasul, ar fi mort, iar eu aş fi căzut şi-aş fi murit lângă el, şi acum m-aş fi odihnit liniştită!

Tom se holbă la ea şi, înainte de a se putea stăpâni, ochii i se umplură de lacrimi înţepătoare. Se detestă fiindcă se făcea de râs în faţa lui Hester Shaw, dar nu se putea abţine; şocul celor ce i se întâmplaseră şi gândul că fusese abandonat aici îl copleşiră, iar lacrimile fierbinţi i se revărsară pe chip şi tăiară brazde albe prin noroiul ce-i acoperea obrajii.

Hester, care fusese pe punctul de-a se întoarce şi-a porni mai departe, se opri şi-l privi, ca şi cum nu era sigură de ceea ce vedea.

— Plângi! rosti în cele din urmă, încet şi cu blândeţe, părând surprinsă.

— Scuze, smârcâi Tom.

— Eu nu plâng niciodată. Nu pot. N-am plâns nici măcar atunci când Valentine mi-a ucis părinţii.

— Ce? Glasul lui Tom tremura din cauza plânsului. Domnul Valentine n-ar face niciodată aşa ceva! Katherine a spus că n-a fost în stare nici măcar să omoare un pui de lup. Minţi!

— Şi-atunci cum se face că eşti aici? întrebă ea batjocoritor. Te-a îmbrâncit după mine, nu-i aşa? Pentru simplul motiv că mi-ai văzut chipul.

— Minţi! repetă Tom.

Însă îşi amintea mâinile mari care-l împingeau; îşi amintea căderea şi luminiţa stranie care lucise în ochii arheologului.

— Deci? întrebă Hester.

— El m-a îmbrâncit! murmură Tom stupefiat.

Hester se mulţumi să strângă din umeri, de parcă ar fi spus: „Vezi? Vezi cum este el de fapt?” Apoi îi întoarse spatele şi-şi continuă drumul.

Tom se grăbi, o ajunse din urmă şi merse alături de ea.

— Vin cu tine! Trebuie să mă-ntorc şi eu în Londra! O să te-ajut!

— Tu? întrebă fata şi râse şuierat, apoi scuipă în noroiul de la picioarele lui. Crezusem că eşti omul lui Valentine. Acum vrei să m-ajuţi să-l omor?

Tom clătină din cap. De fapt, nu ştia ce vrea. O parte din el continua să se agaţe de speranţa că totul era o neînţelegere, iar Valentine era bun, şi blajin, şi curajos. În niciun caz nu voia să-l vadă ucis, şi pe sărmana Katherine rămasă fără tată... Totuşi, *trebuia* să ajungă cumva în Londra şi n-o putea face singur. Şi, oricum, se simţea responsabil pentru Hester Shaw. La urma urmelor, era vina lui că fusese rănită.

— O să te-ajut să mergi, îi zise. Eşti rănită. Ai nevoie de mine.

— N-am nevoie de nimeni, răspunse ea apăsat.

— Vom merge împreună la Londra, promise Tom. Eu sunt membru al Ghildei Istoricilor. Mă vor asculta. Îi voi povesti totul domnului Pomeroy. Dacă Valentine chiar a comis faptele despre care spui, atunci legea se va ocupa de el!

— *Legea*! pufni ea. Valentine face legea în Londra. Nu este el preferatul Lordului Primar? Nu este el Istoricul-şef? Nici vorbă – mă va ucide, doar dacă nu-l omor eu prima. Probabil că te va ucide şi pe tine. *Hârşşşş*!

Simulă scoaterea unei săbii din teacă pe care o înfipse în pieptul băiatului.

Soarele se înălţa, ridicând fuioare de aburi din noroiul umed. Londra continua să se mişte, vizibil mai mică de când o privise ultima dată. Oraşul obişnuia să se oprească pentru câteva zile după ce înghiţea altă aşezare, iar o părticică din creierul lui Tom, care nu era tocmai paralizată, se întrebă într-o doară: „Ce naiba se-ntâmplă?”

Dar în clipa următoare, fata se împiedică şi căzu, cu piciorul rănit îndoit sub ea. Tom se repezi s-o ajute să se ridice. Ea nu-i mulţumi, însă nici nu-l împinse la o parte. El îi trecu un braţ

după umerii lui şi o ridică, după care porniră împreună în lungul crestei de noroi, pe urmele Londrei, spre est.

Capitolul 5: Lordul primar

La peste o sută cincizeci de kilometri în faţă, răsăritul străluci peste Circle Park, bucla elegantă de peluze şi ronduri de flori care încercuia Nivelul Unu. Sclipi pe lacurile ornamentale şi pe aleile umede de rouă şi scânteie pe turnurile din metal alb ale Casei Clio, reşedinţa lui Valentine, aflată printre cedri întunecaţi la marginea parcului, aidoma unei cochilii gigantice abandonate după un flux anormal de înalt.

În dormitorul ei de la ultimul etaj, Katherine se trezi şi rămase întinsă, privind razele de soare ce se strecurau printre obloanele din baga ale ferestrei. Ştia că era nefericită, dar la început nu înţelese motivul.

Apoi îşi aminti evenimentele din seara trecută: atacul din Foale şi ucenicul acela sărman, tânăr şi drăguţ, care pornise în urmărirea asasinei şi fusese el însuşi ucis. Katherine plecase în fugă după tatăl ei, dar până ajunsese la toboganul pentru deşeuri totul se terminase; un tânăr Ucenic Inginer tocmai se îndepărta, împleticindu-se, iar chipul său şocat era la fel de alb ca hainele din cauciuc, şi în spatele lui îşi găsise tatăl, palid şi furios, înconjurat de poliţai. Katherine nu-l mai văzuse niciodată arătând aşa şi nici nu-i mai auzise tonul aspru şi nefiresc al vocii cu care se răstise la ea şi-i ceruse să plece direct acasă.

O părticică a ei nu-şi dorea decât să se ghemuiască şi să-şi reia somnul, dar trebuia să-şi vadă tatăl şi să se asigure că totul era bine. Dădu pătura la o parte şi se sculă, strângând hainele pe care le purtase în seara trecută şi care zăceau mototolite pe podea, încă mirosind a cuptoare.

Dincolo de uşa dormitorului, un coridor cu plafon arcuit cobora lin, curbându-se spre interior, ca un amonit. Katherine se grăbi prin el, oprindu-se să-şi aducă omagiile înaintea statuii lui Clio, zeiţa Istoriei, aflată într-o firidă de lângă uşa sufrageriei. În alte firide se găseau comori aduse de tatăl ei din expediţii: cioburi de ceramică, fragmente de tastaturi de computere şi craniile metalice ruginite ale Stalkerilor, soldaţii aceia bizari, pe

jumătate mecanici, dintr-un război uitat. Ochii lor din sticlă, fisuraţi, o priviră cu răutate pe Katherine când trecu în grabă.

Tata îşi bea cafeaua în atrium, spaţiul mare şi deschis din centrul casei. Încă mai purta halatul de casă, iar chipul lui avea o mină serioasă în timp ce se plimba înainte şi înapoi printre ghivecele cu ferigi. Fu îndeajuns să-i vadă ochii, şi Katherine înţelese că tatăl ei nu dormise deloc.

— Tată? rosti ea. Ce s-a-ntâmplat?

— Ah, Kate! Se apropie şi o strânse în braţe. Ce mai seară!

— Bietul băiat, şopti Katherine. Bietul Tom! Bănuiesc că n-au... *găsit* nimic?

Valentine clătină din cap.

— Asasina l-a tras după ea când a sărit. Amândoi s-au înecat în noroaiele din Lumea de Afară sau au fost striviţi sub şenile.

— Oh! şopti Katherine şi se aşeză pe marginea unei mese, fără măcar să-l observe pe Câine când se apropie încet şi-şi rezemă capul mare pe genunchiul ei.

„Bietul Tom!” gândi ea din nou. Fusese atât de drăguţ, atât de dornic să lase o impresie bună. Katherine îl plăcuse cu adevărat. Ba chiar se gândise să-l roage pe tata să-l aducă să lucreze în Casa Clio, pentru ca ea şi Câine să-l poată cunoaşte mai bine. Acum însă el era mort, sufletul îi coborâse în Tărâmul fără Soare şi trupul îi zăcea rece în noroi, undeva în urma oraşului.

— Lordul Primar nu-i încântat, rosti Valentine privind ceasul. Un asasin liber în Foale, de capul lui, în chiar prima zi a revenirii Londrei pe Terenul de Vânătoare... O să coboare aici personal, ca să discutăm. Poţi să stai cu mine, cât îl aştept? Dacă vrei, poţi să mănânci micul meu dejun. Pe masă găseşti cafea... chifle... unt. Eu n-am deloc poftă de mâncare.

Nici Katherine nu avea poftă de mâncare, dar se uită pe masă şi văzu o raniţă de piele ponosită pe partea opusă a tăbliei. Era cea pe care asasina o scăpase seara trecută în Foale, iar conţinutul îi fusese etalat cu grijă, ca exponatele dintr-un muzeu ciudat: un bidonaş din metal pentru apă, o trusă de prim-ajutor, nişte sfoară, câteva fâşii de carne uscată ce părea mai tare decât limbile bocancilor vechi, şi o foaie de hârtie, boţită şi pătată, pe care fusese capsată o fotografie. Katherine o ridică. Era un formular de identitate, eliberat într-un oraş numit „Strole”, murdar şi decolorat, care începuse să se rupă acolo

unde fusese îndoit. Înainte de-a apuca să vadă ce scrie, privirea îi fu atrasă de fotografie şi icni.

— Tată! Faţa ei!

Valentine se întoarse, o văzu ţinând hârtia şi i-o smulse din mână cu un strigăt nervos:

— Nu, Kate! Asta nu-i pentru ochii tăi! De fapt nu-i pentru ochii nimănui...

Îşi scoase bricheta şi, cu grijă, aprinse un colţ al formularului, pe care-l îndesă în scrumiera de pe biroul său, în timp ce ardea. Apoi îşi reluă mersul agitat prin încăpere, iar Katherine îl privi fără să se clintească. În cei zece ani de când sosise în Londra, fata ajunsese să-l considere nu doar tatăl ei, ci şi cel mai bun prieten. Le plăceau aceleaşi lucruri, râdeau la aceleaşi glume şi niciodată nu aveau secrete unul faţă de celălalt dar acum vedea că tata îi ascundea ceva legat de fata aceea. Nu-l mai văzuse niciodată atât de îngrijorat.

— Cine-i? îl întrebă ea. O cunoşti din vreo expediţie? Este foarte tânără şi foarte... Ce-o fi păţit la *faţă*?

Se auziră paşi, o bătaie în uşă, după care Pewsey dădu buzna înăuntru.

— Lordul Primar e pe drum, şefu'.

— Deja? icni Valentine.

— Mă tem că da. Gench tocmai l-a văzut traversând parcul în gândacul lui. Zicea că nu părea încântat.

Nici Valentine nu părea încântat. Îşi înhăţă hainele aruncate pe spătarul scaunului şi încercă să se facă prezentabil. Katherine păşi spre el ca să-l ajute, dar bărbatul îi făcu semn să plece, aşa că-l sărută scurt pe obraz şi ieşi urmată de Câine. Prin ferestrele ovale mari ale salonului, zări un gândac oficial alb care intra pe porţile Casei Clio. În faţa sa alerga un grup de soldaţi, purtând armurile roşii-strălucitoare ale Beefeaters, gărzile personale ale Lordului Primar. Soldaţii ocupară poziţii în jurul grădinii, ca nişte ornamente hidoase de peluză, în timp ce Gench şi unul dintre servitori se grăbiră să înainteze pentru a deschide capacul din plasticlă al gândacului. Lordul Primar coborî şi porni cu pas mare spre casă.

Magnus Crome era conducătorul Londrei de aproape douăzeci de ani, însă nu arăta *deloc* ca un Lord Primar. În cărţile de istorie ale Katherinei, Lorzii Primari erau bărbaţi dolofani, veseli şi rumeni la faţă, pe când Crome era costeliv ca o cioară bătrână şi

de două ori mai sumbru. Nici măcar nu purta veşmintele stacojii ce fuseseră mândria şi bucuria altor primari, ci continua să îmbrace haina lungă de cauciuc alb şi păstra pe frunte roata roşie a Ghildei Inginerilor. Lorzii Primari anteriori îşi îndepărtaseră însemnul Ghildei din care făcuseră parte, pentru a demonstra că serveau întreaga Londră, dar lucrurile se schimbaseră după ce Crome ajunsese la putere – şi chiar dacă unii spuneau că nu era corect ca acelaşi ins să fie şeful Inginerilor şi Lord Primar, recunoşteau totuşi că făcea o treabă bună la conducerea oraşului.

Katherinei nu-i plăcea. Nu-l plăcuse niciodată, deşi fusese bun cu tatăl ei, şi n-avea chef să-l întâlnească în dimineaţa aceasta. De îndată ce auzi deschizându-se irisul uşii din faţă, ea se grăbi să iasă pe coridor şi porni în susul lui, chemându-l încetişor pe Câine s-o urmeze. Se opri imediat după primul cot, se piti într-o nişă puţin adâncă şi puse vârfurile degetelor pe capul lupului ca să-l silească să stea nemişcat. Îşi dădea seama că tatăl ei fusese copleşit de un necaz teribil şi nu intenţiona să-i îngăduie să-i ascundă adevărul, de parcă mai era un copil.

După câteva secunde îl zări pe Gench sosind la uşa atriumului, strângându-şi pălăria în mâini.

— Pe-aici, Înălţimea Voastră, bolborosi el, plecându-se. Atenţie la treaptă, Înălţate Primar.

Aproape imediat după el apăru Crome. Se opri o clipă şi întoarse brusc capul într-o parte şi-n cealaltă, într-un fel foarte reptilian, iar Katherine simţi cum privirea lui mătură coridorul ca un crivăţ dinspre Pustiurile Gheţii. Se strânse şi mai mult în nişă şi se rugă lui Quirke şi lui Clio să nu fie văzută. Pentru o clipă auzi răsuflarea Lordului Primar şi scârţâiturile, şi scrâşnetele slabe ale hainei sale din cauciuc. Apoi Gench îl conduse în atrium şi pericolul dispăru.

Ţinând strâns cu o mână de zgarda lui Câine, fata se întoarse tiptil la uşă şi ascultă. Putea auzi glasul tatii pe care şi-l imagină stând lângă fântâna ornamentală, în vreme ce oamenii lui îl conduceau pe Crome la un scaun. Tata începu apoi un comentariu politicos despre vreme, dar glasul rece şi subţire al Lordului Primar îl întrerupse:

— Valentine, am citit raportul tău despre escapada de aseară. Mă asiguraseşi că s-a rezolvat problema întregii familii.

Katherine tresări de lângă uşă, de parcă fusese arsă cu fierul roşu. Cum îndrăznea bătrânul ăla să-i vorbească aşa tatii? Nu mai voia să audă nimic, totuşi, curiozitatea o învinse şi-şi lipi din nou urechea de lemnul uşii.

— ... un spectru din trecutul meu, spunea tata. Nu-mi pot închipui cum a scăpat. Şi numai Quirke ştie cum a ajuns să fie atât de agilă şi de şireată. Acum însă e moartă. La fel ca băiatul care a prins-o, bietul Natsworthy...

— Eşti sigur în privinţa asta?

— Amândoi au căzut din oraş, Crome.

— Asta nu înseamnă nimic. Călătorim acum pe teren moale şi e posibil să fi supravieţuit. Trebuia *să fi trimis oameni jos, să verifice.* Nu uita – habar n-avem *câte* ştia fata despre activitatea mamei ei. Dacă i-ar spune altui oraş că noi avem MEDUSA, înainte de-a fi pregătiţi s-o folosim...

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse Valentine iritat şi Katherine auzi un scaun trosnind când tata se trânti pe el. O să iau *13th Floor Elevator* şi-o să mă întorc, să văd dacă pot găsi trupurile...

— Nu, ordonă Crome. Am alte planuri pentru tine şi pentru nava ta aeriană. Vreau să zbori în faţă şi să vezi ce se află între Londra şi obiectivul ei.

— Asta-i o treabă pentru o navă-cercetaş a Comitetului Planificării, nu pentru *Elevator*...

— Ba nu, se răsti din nou Lordul Primar. Nu vreau ca prea mulţi oameni să ştie unde ducem oraşul. Vor afla asta la momentul potrivit. În plus, am în minte o sarcină pe care ţi-o pot încredinţa doar ţie.

— Şi fata?

— Nu-ţi face griji în privinţa ei. Am un agent pe care ne putem bizui c-o va urmări şi va termina treaba pe care tu ai ratat-o. Concentrează-te asupra pregătirii navei tale.

Întâlnirea se termină. Katherine îl auzi pe Lordul Primar pregătindu-se să plece şi se grăbi să străbată coridorul înainte ca uşa să se deschidă, în timp ce gândurile ei se roteau mai rapid decât una dintre maşinile de spălat din Sala Tehnologiei Antice din Muzeul Londrei.

Reveni în odaia ei şi se aşeză ca să se gândească la tot ce auzise. Sperase să rezolve un mister, dar acesta se încâlcise şi mai mult. Acum nu mai era sigură decât de un lucru: tata avea un secret. Până atunci el nu-i ascunsese absolut nimic.

Întotdeauna îi spusese totul, îi ceruse părerea şi-i solicitase sfatul, însă acum şuşotise cu Lordul Primar despre fata care era „un spectru din trecutul lui” şi despre un agent care avea să fie trimis în urmă ca să caute şi să facă... ce anume? Era oare posibil ca Tom şi asasina să fi supravieţuit într-adevăr? Şi de ce-l trimitea Lordul Primar pe tata într-un zbor de recunoaştere atât de secretos? Şi de ce nu voia el să anunţe încotro se îndrepta Londra? Şi ce naiba mai era şi *MEDUSA*?

Capitolul 6: Speedwell

Merseră toată ziua, căznindu-se să înainteze prin cicatricea brăzdată de Londra în solul moale al Terenului de Vânătoare. Oraşul nu le dispărea niciodată din vedere, dar devenea tot mai mic şi mai mic, din ce în ce mai distant, îndepărtându-se de ei spre est, şi Tom înţelese că în curând putea fi pierdut pentru vecie dincolo de orizont. Singurătatea îl sfâşia. Nu se bucurase niciodată foarte mult de viaţa lui ca Ucenic Istoric (Clasa a Treia), dar acum anii pe care-i petrecuse în Muzeu i se păreau un vis minunat, de aur. Descoperi că-i lipseau bătrânul şi pretenţiosul dr. Arkengarth şi infatuatul Chudleigh Pomeroy. Ducea dorul cuşetei sale din dormitorul în care trăgea curentul, al programului prelungit de lucru şi, de asemenea, al Katherinei Valentine, deşi n-o cunoscuse decât pentru câteva minute. Uneori, dacă închidea ochii, îi putea zări chipul destul de clar, privirea cenuşie şi blândă, şi zâmbetul fermecător. Era sigur că fata nu ştia ce fel de om era tatăl ei...

— Vezi pe-unde mergi! se răsti Hester, iar Tom deschise ochii şi-şi dădu seama că fusese cât pe-aici s-o conducă peste marginea uneia dintre urmele de şenile ce se căscau adânci.

Îşi continuară drumul, iar băiatul începu să-şi spună că, dintre toate lucrurile din oraş, cel mai mult ducea dorul mâncării. Hrana care li se servea în cantina Ghildei nu fusese niciodată abundentă, dar era mai bună decât nimic, iar acum avea parte exact de nimic. Când o întrebă pe Hester cu ce aveau să supravieţuiască aici, ea îi răspunse doar:

— Pun prinsoare că acum regreţi că mi-ai pierdut raniţa, băiatule londonez. Aveam în ea nişte păstramă bună de câine.

La începutul după-amiezii ajunseră la nişte tufişuri cenuşiu-spălăcite, care nu fuseseră complet îngropate de şenilele Londrei, şi Hester rupse câteva frunze, pe care le zdrobi între două pietre.

— Ar fi fost mai bune dacă erau gătite, rosti ea pe când înghiţeau terciul acela vegetal oribil. În raniţă aveam şi cu ce aprinde focul.

Mai târziu, fata prinse o broască în una dintre bălţile adânci formate deja în urmele în zigzag lăsate de şenile. Nu-i oferi lui Tom să se înfrupte alături de ea, iar băiatul încercă să n-o privească atunci când o mâncă.

Încă nu ştia ce să creadă despre ea. În majoritatea timpului tăcea şi-l străpungea cu o privire atât de fioroasă când Tom încerca să i se adreseze, încât el învăţă iute să meargă în tăcere. Totuşi, uneori, cu totul pe neaşteptate, Hester începea să vorbească.

— Terenul suie, spuse la un moment dat. Asta înseamnă că Londra va înainta mai încet. Ar irosi combustibil dacă ar merge cu viteză maximă la deal.

Iar apoi, după una sau două ore:

— Mama spunea că Oraşele Tracţiunii sunt tâmpite. Mai spunea că aveau un rost acum o mie de ani, când existau cutremure şi vulcani, iar gheţarii înaintau spre sud. Acum însă merg de colo-colo şi se mănâncă între ele, fiindcă oamenii sunt prea proşti ca să le oprească.

Lui Tom îi plăcea s-o audă vorbind, deşi considera că mama ei părea o Antitracţionistă periculoasă. Dar când încerca să susţină conversaţia, ea amuţea iarăşi şi mâna i se ridica şi-i acoperea chipul. Era de parcă în acelaşi corp slăbuţ s-ar fi găsit două Hester: o răzbunătoare înverşunată, care se gândea doar la uciderea lui Valentine, şi o fată isteaţă, iute şi plăcută, pe care o percepea uneori examinându-l dinapoia măştii de cicatrice. Se întrebă dacă nu cumva era uşor nebună. Oricine ar fi fost împins în braţele nebuniei dacă şi-ar fi văzut părinţii ucişi sub ochii săi.

— Cum s-a-ntâmplat? o întrebă cu blândeţe. Mă refer la ai tăi, eşti sigură că Valentine i-a...?

— Taci şi mergi, zise ea.

Dar mult după căderea nopţii, când se ghemuiră într-o adâncitură din noroi pentru a scăpa de vântul rece, fata începu pe neaşteptate să-şi spună povestea.

— M-am născut pe pământul gol, zise ea, dar nu era ca aici. Am trăit pe Insula Stejarilor, hăt în vest. Cândva făcea parte din Terenul de Vânătoare, însă cutremurele au înecat tot terenul din jur şi au făcut din locul acela o insulă, prea departe de coastă pentru a fi atacată de un oraş flămând şi prea stâncoasă ca să poată fi ajunsă de oraşele amfibii. Era minunată: dealuri verzi, întinderi de piatră şi pâraie ce curgeau prin codri de stejari noduroşi, cenuşii de licheni –, iar copacii înşişi erau lăţoşi ca nişte câini bătrâni.

Tom se înfioră. Toţi londonezii ştiau că doar sălbaticii trăiau pe pământul gol.

— Eu prefer să am sub picioare o punte zdravănă, spuse el, însă Hester nu păru să-l audă; cuvintele i se revărsau din gura deformată de parcă nu le mai putea controla.

— Acolo exista un oraş numit Dunroamin'. Fusese mobil cândva, însă oamenii obosiseră să fugă întruna de oraşele mari, aşa că l-au dus plutind până la Insula Stejarilor, i-au demontat roţile şi motoarele şi l-au îngropat în versantul unui deal. Stătea acolo de o sută de ani, sau mai bine, şi n-ai fi ştiut niciodată că se mişcase cândva.

— Dar asta-i groaznic! icni Tom. E de-a dreptul Antitracţionist!

— Mama şi tata locuiau ceva mai departe de oraş, urmă Hester ignorându-l complet. Aveau o casă la marginea smârcurilor, acolo unde pătrunde marea. Tata era fermier, iar mama era istoric ca tine – numai că mult mai inteligentă decât eşti tu, bineînţeles. Pleca în fiecare vară în nava ei aeriană, scotocind după TehAnt, şi toamna se întorcea acasă. În serile de iarnă, urcam în biroul ei din mansardă şi mâncam pâine prăjită cu brânză, iar ea îmi povestea despre aventurile pe care le avusese. Iar apoi, acum şapte ani, m-am trezit într-o noapte şi am auzit glasuri care se certau în mansardă. Am suit pe scară şi am tras cu ochiul, şi l-am văzut pe Valentine. Îl ştiam fiindcă era prieten cu mama şi poposea la noi când era în trecere. Atât doar că în noaptea aia nu părea prea prietenos. „Dă-mi maşinăria, Pandora", repeta întruna. „Dă-mi MEDUSA". Nu m-a văzut, deşi eram în capătul scării şi mă uitam în mansardă, prea speriată ca să intru şi prea speriată ca să cobor. Valentine stătea cu spatele la mine, iar mama era în faţa lui, ţinând o maşinărie, şi a zis: „Du-te naibii, Thaddeus, eu am găsit-o şi-i a *mea*!", iar atunci Valentine şi-a scos sabia şi... şi...

Hester făcu o pauză să-şi tragă răsuflarea. Ar fi vrut să se oprească, dar se lăsase cuprinsă de un val de amintiri care o purta în trecut spre noaptea aceea, spre încăperea aceea şi sângele ce împroşcase hărţile stelare ale mamei aidoma desenului unei noi constelaţii.

— După care el s-a întors şi m-a văzut privindu-l. A repezit sabia spre mine, dar m-am lăsat pe spate, aşa că mi-a brăzdat doar faţa, iar eu am căzut pe scară. Probabil a crezut că m-a ucis. L-am auzit ducându-se la biroul mamei, unde a început să scotocească prin hârtiile ei, aşa că m-am ridicat şi-am fugit. Tata zăcea pe podeaua bucătăriei; şi el era mort. Până şi câinii fuseseră ucişi. Am ieşit din casă şi am văzut nava mare şi neagră a lui Valentine amarată în spatele grădinii; lângă ea, aşteptau oamenii săi. Când m-au zărit, au pornit după mine, dar am scăpat. Am fugit la debarcader şi am suit în schiful tatii. Cred că intenţionam să mă duc la Dunroamin' şi să cer ajutor – eram mică şi credeam că un doctor i-ar putea ajuta pe mama şi pe tata. Însă durerea şi sângele pierdut mă slăbiseră... Am izbutit cumva să dezleg parâma bărcii, apoi curentul m-a purtat în larg şi când m-am trezit eram pe ţărmul Terenului de Vânătoare. După aia, am trăit în Lumea de Afară. La început nu mi-am amintit prea multe. Era ca şi cum, atunci când îmi brăzdase faţa, pierdusem o parte din amintiri, iar restul se învălmăşiseră laolaltă. Treptat însă am început să-mi amintesc ce se întâmplase şi mi l-am adus aminte într-o bună zi pe Valentine şi ceea ce făcuse. Atunci am decis să-l caut. Să-l găsesc şi să-l ucid, la fel cum şi el îmi ucisese părinţii.

— Dar ce era maşinăria aia? întrebă Tom, după o tăcere prelungă. MEDUSA aia?

Hester strânse din umeri. (Era prea întuneric ca băiatul s-o poată vedea, dar *o auzi* strângând din umeri, îi auzi mişcarea umerilor sub hainele murdare.)

— Ceva ce găsise mama. TehAnt. Nu părea deloc importantă. Parcă era o minge de fotbal din metal, foarte lovită şi zgâriată. Însă pentru ea a omorât-o Valentine.

— Acum şapte ani, murmură Tom. Atunci a fost numit domnul Valentine la conducerea Ghildei. Se spunea că găsise ceva în Lumea de Afară şi Crome a fost atât de mulţumit, încât l-a promovat, trecând peste Chudleigh Pomeroy şi toţi ceilalţi. Dar

n-am auzit niciodată ce anume găsise. Şi până acum nu auzisem nici de MEDUSA.

Hester nu-i răspunse. După câteva minute începu să sforăie.

Tom rămase treaz multă vreme, sucind şi răsucind întruna povestea aceea în minte. Se gândea la visurile lui cu ochii deschişi, care-l ajutaseră să răzbată prin zilele lungi şi plicticoase din Muzeu. Visase că va avea o aventură în Lumea de Afară, alături de o fată frumoasă, pe urmele unui ucigaş periculos, dar nu-şi imaginase niciodată că va fi atât de umed şi de frig, sau că-l vor durea atât de rău picioarele, sau că ucigaşul va fi eroul cel mai de seamă al Londrei. Cât despre fata frumoasă...

Sub lumina slabă a razelor lunii, se uită la ruina teribilă a feţei lui Hester Shaw, care se strâmba sfidător chiar şi în somn. Acum o înţelegea mai bine pe fată. Ea îl ura pe Valentine, dar se ura pe sine încă şi mai mult, fiindcă era atât de urâtă şi fiindcă rămăsese în viaţă în timp ce părinţii ei muriseră. Îşi aminti ce simţise el la Marea Prăbuşire, când se întorsese acasă şi-şi găsise locuinţa turtită şi părinţii morţi. Atunci crezuse că totul era cumva vina lui. Se simţise copleşit de vinovăţie, pentru că nu fusese acolo, să moară împreună cu ei.

„Trebuie s-o ajut”, îşi spuse el. „N-o voi lăsa să-l omoare pe domnul Valentine, dar voi găsi o cale de-a afla adevărul. Dacă *există* un adevăr. Poate că mâine Londra va mai încetini niţel şi pe Hester n-o va durea la fel de rău piciorul. Până la apus am fi în oraş şi *cineva* ne va asculta...”

•••

Însă când se treziră în dimineaţa următoare, descoperiră că oraşul se îndepărtase şi mai mult, iar rana lui Hester se înrăutăţise. Acum fata gemea de durere aproape la fiecare pas; chipul îi căpătase culoarea zăpezii vechi, iar sângele din rană îi îmbibase bandajele şi picura în cizmă. Tom se blestemă în gând fiindcă aruncase cămaşa zdrenţuită şi pentru că Hester pierduse raniţa din cauza lui şi odată cu ea trusa de prim-ajutor...

Pe la mijlocul dimineţii, prin perdele mişcătoare de burniţă, întrezăriră ceva în faţă. O movilă de zgură şi cenuşă fusese împrăştiată peste urmele de şenile, evacuată de Londra în ziua anterioară. Lângă ea staţiona un orăşel ciudat şi, pe măsură ce se apropiară, Hester şi Tom văzură că oameni suiau şi coborau

pe mormanele acelea, examinând bucăţi de metal topit şi fragmente de combustibil nears.

Imaginea le dădu speranţe şi iuţiră pasul într-acolo. Până la începutul după-amiezii, mergeau în umbra roţilor uriaşe ale orăşelului şi Tom se zgâi în sus, uimit, spre unicul său nivel. Era mai mic decât multe clădiri din Londra şi părea construit din lemn de o persoană a cărei cunoaştere în dulgherie se limita la baterea de cuie, dublată de o rugă pentru ca ansamblul să reziste. În spatele primăriei oraşului, care aducea cu un şopron, se ridicau hornurile uriaşe şi strâmbe ale unei baterii de motoare experimentale.

— Bun sosit! strigă un bărbat înalt, cu barbă albă, care coborî de pe maldărul de zgură; în urma lui fluturau faldurile mantiei cafenii şi murdare. Bun sosit în Speedwell. Eu sunt Orme Wreyland, Primarul. Vorbiţi angliş?

Hester rămase tăcută, suspicioasă, dar Tom consideră că bătrânul părea destul de prietenos. Înaintă şi rosti:

— Te rugăm, domnule, avem nevoie de nişte mâncare şi de un doctor care să se uite la piciorul prietenei mele...

— Nu sunt prietena ta, şuieră Hester. Şi n-am nicio problemă la picior.

Însă era albă ca varul, tremura şi faţa îi strălucea de transpiraţie.

— Oricum, în Speedwell nu există niciun doctor, hohoti Wreyland. Nici măcar unul. Cât despre mâncare... Ei bine, sunt vremuri grele. Aveţi ceva de vânzare?

Tom îşi pipăi buzunarele tunicii. Avea bani, dar se îndoia că banii londonezi l-ar fi interesat pe Orme Wreyland. Apoi atinse un obiect dur. Era sidiul pe care-l găsise în Foale. Îl scoase şi-l privi melancolic pentru o clipă, după care i-l întinse bătrânului. Intenţionase să i-l dăruiască într-o bună zi Katherinei Valentine, însă acum hrana era mai importantă.

— Drăguţ! Foarte drăguţ! admise Wreyland, înclinând discul şi admirând curcubeiele ce unduiau pe suprafaţa sa. Nu prea util, dar merită câteva nopţi de adăpost şi niţică mâncare. Hrana nu-i grozavă, însă e mai bună decât nimic...

• • •

Avusese dreptate: *nu era* grozavă, dar Tom şi Hester o înfulecară oricum cu lăcomie, după care întinseră castroanele, cerând încă o porţie.

— E făcută în mare parte din alge, explică Wreyland în vreme ce soţia lui le mai trânti câte un polonic din terciul albăstrui. Le creştem în cuve sub sala principală a maşinilor. Deloc gustoasă, dar ţine sufletul şi trupul laolaltă când recolta e slabă şi, între noi fie vorba, recolta n-a fost niciodată mai slabă. De-aia am fost atât de bucuroşi să dăm peste mormanul ăla de gunoaie prin care scotoceam.

Tom aprobă din cap, se lăsă pe spate în scaun şi privi prin locuinţa lui Wreyland. Era o odăiţă de forma unei felii dintr-o roată de caşcaval, deloc ceea ce s-ar fi aşteptat din partea reşedinţei primarului –, dar pe de altă parte nici Orme Wreyland nu era tocmai ceea ce s-ar fi aşteptat din partea unui primar. Bătrânul jerpelit părea să conducă un oraş format în principal din propria lui familie: fii şi fiice, nepoţi şi nepoate, ca şi soţi şi neveste sosiţi la bord când se întâlniseră cu alte oraşe.

Wreyland nu era un bărbat fericit.

— Nu-i deloc amuzant să conduci un oraş de tracţiune, repeta el frecvent. Nu, nu-i deloc amuzant, cel puţin în timpurile noastre. A fost o vreme când un oraş mititel ca Speedwell îşi putea vedea destul de sigur de treburi, fiindcă era prea mic pentru ca alte oraşe să se sinchisească să-l mănânce. Nu însă şi acum. Acum prăzile s-au împuţinat rău de tot. Toţi cei pe care-i zărim vor să ne înfulece. Chiar ieri am fost siliţi să fugim din faţa unuia. Era unul dintre *Villes Mobiles* alea mari, vorbitoare de francă. Şi vă-ntreb, cu ce-ar fi putut fi de folos un pitic ca Speedwell unui monstru din ăia? Abia dacă i-am fi stârnit foamea mai tare. Şi totuşi ne-au alergat serios.

— Înseamnă că aveţi un oraş foarte rapid, comentă Tom.

— Ah, da, încuviinţă Wreyland radiind, iar soţia lui interveni:

— O sută şaizeci de kilometri pe oră, viteza maximă. Asta-i opera lui Wreyland. I-un vrăjitor cu motoarele lui alea mari.

— Ne-aţi putea ajuta? întrebă Tom, aplecându-se înainte în scaun. Trebuie s-ajungem cât mai repede la Londra. Sunt sigur c-o puteţi prinde din urmă şi e posibil ca pe drum să întâlniţi şi alte mormane de deşeuri...

— Nu, flăcăule, clătină Wreland din cap. Nu merită să te oboseşti după ce aruncă Londra în ziua de azi. Totul e reciclat acum, când prăzile s-au împuţinat. Păi, îmi amintesc vremurile când mormanele de deşeuri ale oraşelor presărau Terenul de Vânătoare ca dealurile. Oho-ho, pe-atunci găseai chestii bune!

Dar acum s-a zis cu ele. În plus, se înfioră bărbatul, nu mi-aş apropia orăşelul prea mult de Londra sau de altă metropolă. În zilele noastre nu mai poţi avea încredere în ele. S-ar întoarce şi ne-ar înghiţi pe nemestecate. Hap! Nu, nu.

Tom încuviinţă, străduindu-se să nu-şi trădeze dezamăgirea. Aruncă o privire către Hester, dar fata ţinea capul plecat şi părea adormită, sau poate că-şi pierduse cunoştinţa. El spera că erau doar efectele mersului îndelungat şi al stomacului plin, dar când dădu să se ridice ca s-o verifice dacă se simţea bine, Wreyland zise:

— Îţi propun însă altceva, flăcăule – să vă ducem la iarmaroc!

— La ce?

— La iarmaroc, la târg! Este o reuniune a oraşelor mici, la vreo două zile de mers spre sud-est de-aici. Noi mergeam oricum acolo.

— La iarmaroc vor fi multe oraşe, aprobă doamna Wreyland. Şi chiar dacă niciunul dintre ele nu va fi dispus să vă ducă pe tine şi pe prietena ta la Londra, veţi găsi un negustor aerian care s-o facă. La un iarmaroc nu se poate să nu vină negustori aerieni.

— Eu..., rosti Tom apoi se opri.

Nu se simţea foarte bine. Odaia păru să se clatine, apoi începu să se rotească precum un Ochecran dezacordat. O privi pe Hester şi văzu că lunecase de pe scaun pe podea. Zeii gospodăriei Wreyland rânjeau spre el din altarul lor de pe perete şi unul dintre ei părea că vorbeşte cu glasul lui Orme Wreyland:

— În mod sigur vor fi nave aeriene acolo, Tom, la iarmaroace vin mereu nave aeriene...

— Mai vrei nişte alge, scumpule? întrebă doamna Wreyland, când băiatul căzu în genunchi.

De undeva de la mare depărtare, o auzi spunând:

— A durat al naibii de mult să-şi facă efectul, nu, Ormey?

Apoi Wreyland răspunse:

— Dulceaţa mea, data viitoare trebuie să punem o doză mai mare.

Iar după aia desenele rotitoare de pe covor se ridicară şi se împletiră în jurul lui Tom, trăgându-l în jos, într-un somn care era moale ca lâna şi plin cu vise despre Katherine.

Capitolul 7: Înalta Londră

Deasupra Nivelului Unu, deasupra magazinelor animate din Mayfair şi Piccadilly, deasupra lui Quirke Circus, unde statuia salvatorului Londrei stă mândră pe coloana ei canelată din oţel, Nivelul Suprem atârnă peste oraş ca o coroană de fier, susţinută de pilaştri imenşi. Este cel mai mic, cel mai înalt şi cel mai important dintre cele şapte Niveluri şi deşi acolo se află doar trei clădiri, ele sunt cele mai măreţe din Londra. Spre pupă se ridică turnurile Palatului Ghildelor, unde toate Ghildele, mici şi mari, îşi au sediile şi se reunesc în consilii o dată pe lună. Vizavi de el se găseşte clădirea în care sunt luate deciziile importante: gheara din sticlă neagră a Ingineriumului. Între ele este Saint Paul, templul creştin antic pe care Quirke l-a reconstruit aici sus când a transformat Londra într-un Oraş al Tracţiunii. Acum este o imagine tristă, acoperit de schele şi rezemat de proptele, pentru că n-a fost niciodată menit să se mişte, iar călătoriile Londrei au zguduit teribil pietrăria veche. Dar în scurt timp va fi redeschis publicului: Ghilda Inginerilor promisese că-l va restaura şi, dacă asculţi cu atenţie, poţi auzi burghiele şi ciocanele celor care lucrează înăuntru.

Magnus Crome le aude în timp ce gândacul lui toarce prin umbra vechii catedrale, mergând spre Inginerium. Auzul lor îi aduce pe buze un surâs slab, secret.

În Inginerium, lumina soarelui este ţinută la respect dincolo de ferestrele negre. O strălucire rece de neon scaldă pereţii metalici şi aerul miroase a antiseptic, pe care Crome îl consideră o uşurare salutară după duhoarea de flori şi gazon proaspăt tuns care pluteşte deasupra Înaltei Londre în ziua aceasta caldă de primăvară. O tânără ucenică ia poziţie de drepţi la intrarea lui în holul recepţiei şi-şi înclină capul ras când Crome latră:

— Du-mă la Twix.

O cabină monorai aşteaptă. Ucenica îl ajută pe Lordul Primar să intre, apoi îl duce, suind o spirală lentă, prin inima Ingineriumului. Trec pe rând pe lângă etaje de birouri, săli de conferinţe şi laboratoare, în care, prin pereţii din sticlă jivrată se întrezăresc formele unor maşinării stranii. Oriunde ar privi, Crome îşi vede Inginerii la treabă, meşterind cu fragmente de TehAnt, efectuând experimente pe şoareci şi câini, sau

călăuzind grupuri de copii cu ţestele rase, care au sosit într-o excursie de o zi de la grădiniţele Ghildei din Adâncul Foalelor. Bărbatul se simte în siguranţă şi mulţumit aici, în sanctuarul interior curat şi strălucitor al Ghildei sale. Îl face să-şi amintească de ce iubeşte Londra atât de mult şi de ce şi-a dedicat toată cariera descoperirii de modalităţi prin care s-o ţină în mişcare.

Pe când fusese tânăr ucenic, cu mulţi ani în urmă, Crome citise prognoze sumbre care afirmau că prăzile se împuţinau şi că Oraşele Tracţiunii erau sortite pieirii. Decisese atunci că opera vieţii sale va fi să demonstreze că prognozele acelea se înşelaseră. Ascensiunea cu ghearele şi cu dinţii până în vârful Ghildei, iar apoi pe jilţul Lordului Primar, însemnase numai începutul. Legile lui nemiloase privind reciclarea şi stoparea risipei fuseseră doar rezolvări temporare. Acum e aproape pregătit să-şi dezvăluie adevăratul plan.

Totuşi, mai întâi trebuie să se asigure că fata Shaw nu mai poate provoca necazuri.

Cabina se opreşte fâşâind în faţa unuia dintre laboratoarele superioare. O femeie scundă, rotundă ca un butoi şi îmbrăcată în haine albe, aşteaptă la intrare, foindu-se nervoasă de pe un picior pe altul. Evadne Twix este unul dintre cei mai buni Ingineri din Londra. Este adevărat că arată ca o mătuşică excentrică şi că-şi împodobeşte laboratorul cu tablouri de flori şi căţeluşi (o încălcare evidentă a regulilor Ghildei), dar este absolut nemiloasă când vine vorba despre munca ei.

— Bună ziua, Lord Primar, surâde ea şi face o plecăciune. Ce minunat să te revăd! Ai venit să-mi vizitezi copilaşii?

— Vreau să-l văd pe Shrike, se răsteşte el şi trece pe lângă femeie, care dansează în urma lui aidoma unei frunze prinse în siajul unui oraş aflat în mişcare.

Intră amândoi în laboratorul lui Twix şi trec pe lângă Ingineri surprinşi, care-şi pleacă frunţile, pe lângă stelaje strălucitoare cu sticlărie şi pe lângă mese pe care schelete de metal ruginit sunt reparate cu minuţie şi răbdare. Echipa lui Twix a petrecut ani de zile studiindu-i pe Stalkers, Oamenii Reînviaţi ale căror rămăşiţe sunt găsite uneori în Lumea de Afară, iar în ultima vreme a putut lucra pe mai mult decât simple rămăşiţe.

— Aţi încheiat cercetările despre Shrike? întreabă Crome, în timp ce merge cu pas mare. Sunteţi siguri că nu ne mai e de niciun folos?

— Ah, Lord Primar, ciripeşte femeia, am aflat tot ce s-a putut. E o operă fascinantă, dar pe de altă parte mult prea complicată decât e bine pentru el; aproape că şi-a dezvoltat propria personalitate. Cât despre fixaţia lui stranie faţă de fata aceea... voi avea grijă ca noile mele modele să fie mult mai simple. Doreşti să-l dezasamblez?

— Nu, răspunde Crome şi se opreşte înaintea unei uşi mici şi rotunde şi atinge un buton, care o deschide ca pe un iris ocular. Intenţionez să-mi ţin promisiunea făcută lui Shrike. Şi am un job pentru el.

Dincolo de uşă domnesc umbrele şi izul de lubrifiant de mecanisme. O formă înaltă stă nemişcată lângă peretele opus. Când Lordul Primar păşeşte în cameră, doi ochi rotunzi, verzi, se aprind brusc ca nişte faruri.

— Domnule Shrike! rosteşte Crome pe un ton aproape vesel. Cum ne simţim azi? Sper că nu dormeai?

— EU NU DORM, răspunde un glas din întuneric.

Este un glas oribil, strident ca scrâşnetul unor rotiţe dinţate ruginite. Până şi Twix, care-l cunoaşte bine, se cutremură sub hainele ei din cauciuc.

— VREI SĂ MĂ EXAMINEZI DIN NOU?

— Nu, Shrike, spune Crome. Mai ţii minte ce m-ai avertizat când ai sosit prima dată la mine, acum un an şi jumătate? Despre fata Shaw?

— ŢI-AM SPUS CĂ ESTE VIE ŞI CĂ SE ÎNDREAPTĂ SPRE LONDRA.

— Ei bine, se pare c-ai avut dreptate. A apărut exact aşa cum ai spus că va face.

— UNDE ESTE? DU-MĂ LA EA!

— Mă tem că mi-e imposibil. A sărit printr-un tobogan pentru deşeuri, întorcându-se în Lumea de Afară.

Se aude un şuierat lent, ca aburul ce scapă printr-un ventil.

— TREBUIE SĂ MĂ DUC DUPĂ EA.

Crome zâmbeşte.

— Speram că vei spune asta. Una dintre navele aeriene de recunoaştere Goshawk 90 ale Ghildei mele a fost pregătită pentru tine. Piloţii vor zbura înapoi pe urmele lăsate de oraş,

până veţi găsi locul unde a căzut fata. Dacă ea şi tovarăşul ei sunt morţi, toate bune şi frumoase. Dacă sunt vii, ucide-i. Adu-mi corpurile lor.

— ŞI APOI? întreabă glasul.

— Şi apoi, Shrike, răspunde Crome, îţi voi da ce-ţi pofteşte inima.

•••

Era o perioadă ciudată pentru Londra. Oraşul continua să călătorească, cu o viteză destul de mare, ca şi cum avea o pradă în faţa ochilor, însă pe şesurile noroioase şi cenuşii din nord-vestul Terenului de Vânătoare nu se zărea niciun alt oraş şi toţi se întrebau care puteau fi planurile Lordului Primar.

— Nu putem continua pur şi simplu în felul ăsta, îl auzi Katherine murmurând pe unul dintre servitorii ei. Mai spre est, sunt oraşe mari de tot, care ne vor înghiţi pe nemestecate şi ne vor scuipa doar oscioarele!

Iar doamna Mallow, menajera, răspunse tot în şoaptă:

— Sukey Blinder, tu chiar nu ştii nimic? N-a fost trimis tocmai domnul Valentine într-o expediţie, ca să iscodească terenul din faţă? El şi Magnus Crome au pus ochii pe un trofeu măreţ de tot, poţi să fii sigură-n privinţa asta!

Poate că la mijloc era într-adevăr un trofeu măreţ, totuşi, nimeni nu ştia despre ce putea fi vorba, iar când Valentine se întoarse acasă pentru prânz, sosind de la altă întâlnire cu Ghilda Inginerilor, Katherine îl întrebă:

— De ce trebuie să te trimită tocmai *pe tine* într-un zbor de recunoaştere? Asta-i o treabă pentru Navigatori, nu pentru cel mai bun arheolog din lume. Nu-i corect!

Valentine oftă răbdător.

— Kate, Lordul Primar are încredere în mine. Şi mă voi întoarce repede. În trei săptămâni. Cel mult o lună. Nu mai mult. Acum coboară cu mine în hangar să vedem ce-au meşterit Pewsey şi Gench la nava mea.

•••

În mileniile scurse după Războiul de Şaizeci de Minute, tehnologia navelor aeriene atinsese niveluri pe care nici măcar Anticii nu le visaseră vreodată. Valentine construise în mod special *13th Floor Elevator,* utilizând o parte din banii primiţi de la Crome pentru TehAnt pe care o găsise în călătoria întreprinsă de el în America, cu douăzeci de ani în urmă. Susţinea că era

nava cea mai grozavă care fusese realizată vreodată, şi Katherine nu vedea niciun motiv să se îndoiască de spusele lui. Bineînţeles că n-o ţinea în portul aerian de la Nivelul Cinci, alături de negustorii de rând, ci la un doc aerian privat, la câteva sute de metri de Casa Clio.

Katherine şi tatăl ei merseră într-acolo prin parcul însorit. Hangarul şi platforma de metal din faţa lor erau pline de oameni şi „gândaci", deoarece Pewsey şi Gench începuseră să încarce *Elevatorul* cu provizii pentru zborul apropiat. Câine o luă repede înainte ca să adulmece stivele de lăzi şi cutii: conserve de came, gaz ascensional, medicamente, truse pentru repararea găurilor navei, loţiuni solare, măşti de gaz, costume ignifuge, arme, pelerine de ploaie, haine pentru vreme rece, echipamente pentru desenarea hărţilor, plite portabile, ciorapi de rezervă, căni din plastic, trei dinghii gonflabile şi o cutie de carton pe care scria: „Pantofi anti-noroi Fundă pentru Lumea de Afară – *Cu Fundă nimeni nu se scufundă*!"

În umbrele hangarului, aştepta uriaşa navă aeriană, a cărei anvelopă blindată, neagră şi aerodinamică, era acoperită cu prelate. Ca întotdeauna, Katherine simţi un fior la gândul că vasul acela imens avea să-l ridice pe tatăl ei în cer... şi în acelaşi timp tristeţe că pleca de lângă ea; căreia i se adăuga teama că era posibil ca el să nu se mai întoarcă niciodată.

— Of, rosti ea, păcat că nu pot să te-nsoţesc!

— Nu de data asta, Kate, dar poate că, într-o bună zi, o vei face.

— Asta-i din cauză că sunt fată? Aşa ceva n-ar trebui să conteze, nu? Vreau să spun că, în vremurile Antice, femeilor li se îngăduia să facă aceleaşi lucruri pe care le făceau bărbaţii şi oricum printre piloţi se numără foarte multe femei. Chiar tu ai avut una în expediţia din America, ţin minte că am văzut fotografii cu ea...

— Nu-i vorba despre asta, zise tatăl ei şi o strânse în braţe. Atât doar că acum poate fi periculos. Şi oricum nu vreau să devii o aventurieră ca mine; vreau să stai aici, să termini şcoala şi să ajungi o lady elegantă şi frumoasă din Înalta Londră. Şi, mai mult decât orice, vreau să-l opreşti pe Câine să mai urineze peste lăzile mele cu supă...

După ce Câine fusese târât de lângă provizii şi muştruluit, tatăl şi fiica se aşezară în umbra hangarului şi Katherine spuse:

— Deci o să-mi zici unde te duci şi de ce-i atât de important şi de periculos?

— N-am voie să-ţi spun nimic, răspunse Valentine privind-o cu coada ochiului.

— Haide, zău! izbucni ea în râs. Suntem cei mai buni prieteni, nu? Ştii bine că nu voi spune nimănui. Şi mor de curiozitate să ştiu încotro merge Londra! Toţi de la şcoală îşi pun întrebarea asta. De zile întregi, ne-ndreptăm cu viteză maximă spre est. Nu ne-am oprit nici chiar când l-am înfulecat pe Salthook...

— Ei bine, recunoscu bărbatul, Crome m-a rugat să arunc o privire în Shan Guo.

Shan Guo era naţiunea conducătoare a Ligii Antitracţiune, alianţa barbară care controla vechiul subcontinent indian şi ceea ce mai rămăsese din China, protejată de oraşele flămânde printr-un lanţ uriaş de munţi şi mlaştini ce marcau limitele răsăritene ale Terenului de Vânătoare. Katherine studiase despre ea la Geografie. Prin munţii aceia exista o singură trecătoare, care era apărată de temutul oraş-fortăreaţă Batmunkh Gompa, Zidul-Pavăză, sub ale cărui tunuri fuseseră distruse o sută de oraşe în primele secole ale Tracţiunii.

— Dar de ce acolo? întrebă ea. Londra nu poate s-ajungă acolo!

— Nici n-am zis că va ajunge, răspunse Valentine. Dar într-o bună zi e posibil *să fim nevoiţi* să mergem la Shan Guo şi să străpungem apărările Ligii. Ştii cât de mult s-au împuţinat prăzile. Oraşele au început să flămânzească şi să se atace unul pe altul.

Katherine se cutremură.

— Totuşi, trebuie să existe şi altă soluţie, protestă ea. Nu putem discuta cu Lorzii Primari ai altor oraşe şi să aranjăm ceva?

Bărbatul râse încetişor.

— Mă tem că Darwinismul Municipal nu funcţionează aşa. E o lume în care oraşele mai puternice le înghit pe cele mai slabe. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Crome este un om extraordinar şi va găsi o cale.

Fata încuviinţă din cap cu un aer nefericit. Ochii tatii aveau din nou privirea aceea bântuită, hăituită. El tot nu-i mărturisise nimic despre asasină şi acum era clar că-i mai ascundea şi altceva, ceva despre expediţia aceasta şi despre planurile pe

care Lordul Primar le avea pentru Londra. Oare toate erau legate cumva între ele? Nu-l putea întreba direct despre lucrurile pe care le auzise în atrium, fără să admită că-l spionase. Totuşi, doar pentru a-i vedea reacţia, întrebă:

— Toate astea au vreo legătură cu fata aceea oribilă? *Ea* era din Shan Guo?

— Nu, răspunse prompt Valentine, şi Katherine îl văzu pălind vizibil. A murit şi nu există niciun motiv să ne mai facem griji în privinţa ei. Haide, zise el şi se ridică brusc. Mai avem câteva zile împreună înainte să decolez, aşadar, să profităm cât mai mult de ele. Să stăm lângă foc, să mâncăm pâine prăjită cu unt, să vorbim despre vremurile de altă dată şi să nu ne gândim la... la fata aceea, sărmană şi desfigurată.

Pe când traversau înapoi parcul, ţinându-se de mână, o umbră lunecă peste ei; un Goshawk 90 plecase din Inginerium.

— Vezi? întrebă Katherine. Ghilda Inginerilor are propriile ei nave aeriene. Cred că nu-i frumos din partea lui Magnus Crome să te trimită departe de mine.

Însă tatăl ei îşi dusese mâna streaşină la ochi şi privea nava albă, care ocoli Nivelul Suprem şi se îndepărtă iute spre vest.

Capitolul 8: Iarmarocul

Tom o visa pe Katherine. Fata mergea braţ la braţ cu el prin sălile familiare ale Muzeului, numai că în jur nu existau nici curatori, nici Ghildmeni, nimeni care să spună: „Lustruieşte pardoseala, Natsworthy” sau „Şterge de praf sticlăria din secolul XLIII”. Îi prezenta locul de parcă era proprietatea lui, iar Katherine surâdea când băiatul îi explica detaliile machetelor navelor aeriene şi modelul cel mare, în secţiune, al Londrei. În tot acest timp se auzea o muzică bizară, ca un geamăt, şi abia când ajunseră în galeria de Istorie Naturală îşi dădură seama că era balena albastră, care le cânta.

Visul se destrămă, însă notele stranii ale cântecului balenei dăinuiră. Băiatul zăcea pe o punte din lemn care vibra. De ambele părţi se ridicau pereţi din lemn şi razele soarelui dimineţii se strecurau prin îmbinările scândurilor, iar deasupra o învălmăşeală nebunească de tuburi, ţevi şi conducte se târa

peste tavan. Erau instalaţiile sanitare din Speedwell, ale căror bolboroseli şi gâlgâieli le crezuse în mod eronat a fi cântecul balenei albastre.

Tom se rostogoli pe o parte şi privi prin odăiţă. Hester stătea în capul oaselor, rezemată de peretele opus. Încuviinţă din cap când văzu că băiatul se trezise.

— Unde sunt? icni el.

— N-am ştiut că cineva chiar poate să întrebe una ca asta, comentă fata. Crezusem că-i numai ceva din romane. „Unde sunt?" Ce interesant.

— Nu, vorbesc serios, protestă Tom şi se uită în jur la pereţii grosolani şi la uşa metalică îngustă. Suntem tot în Speedwell? Ce s-a-ntâmplat?

— Mâncarea, bineînţeles, răspunse ea.

— Vrei să zici că Wreyland ne-a drogat? Dar de ce?

Se ridică şi porni spre uşa aflată de cealaltă parte a punţii care se legăna.

— Nu te-obosi, îl avertiză Hester, e-ncuiată.

Băiatul o încercă oricum, dar ea avusese dreptate. Tom se împletici apoi până la perete şi se uită printr-o crăpătură a lui. Văzu o pasarelă îngustă din lemn ce pâlpâia ca o imagine pe Ochecran, din cauza umbrei uneia dintre roţile lui Speedwell, care fulgera peste ea. Lumea de Afară gonea în exterior, părând mult mai stâncoasă şi mai abruptă decât atunci când o văzuse ultima dată.

— De la ivirea zorilor, mergem spre sud prin sud-est, explică Hester cu un aer obosit înainte ca el să apuce să întrebe. Probabil de mai mult timp, dar am fost şi eu adormită.

— Unde ne duc?

— De unde să ştiu?

Tom se aşeză, rezemându-se cu spatele de peretele care vibra.

— Asta-i deci! rosti el. Londra trebuie să fie la sute de kilometri depărtare! Acum chiar că n-o să mai ajung niciodată acasă!

Hester nu zise nimic. Chipul îi era alb, astfel încât cicatricele ieşeau în evidenţă mai mult ca de obicei, iar în jurul piciorului ei rănit sângele îmbibase deja lemnul.

O oră trecu încetişor, apoi încă una. Uneori oamenii treceau grăbiţi pe pasarela de afară şi umbrele lor blocau razele subţiri

de lumină solară. Instalaţiile sanitare bolboroseau încetişor. În cele din urmă, Tom auzi zgomotul descuierii unui lacăt. În partea de jos a uşii se deschise o trapă şi chipul cuiva privi înăuntru.

— Toată lumea-i bine? se auzi un glas.

— Bine? zbieră Tom. Evident că nu suntem bine!

Se împletici spre uşă. Wreyland stătea în patru labe dincolo de ea, aplecându-se mult ca să poată vedea prin trapă (despre care băiatul suspecta că fusese cândva o uşiţă pentru pisici). În spatele lui se vedeau picioarele încălţate în cizme ale câtorva dintre oamenii săi, care stăteau de pază.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Tom. Nu ţi-am făcut niciun rău!

Bătrânul primar păru stânjenit.

— Asta-i adevărat, dragă băiete, dar, vezi tu, timpurile sunt grele, ba chiar neîndurător de grele în ziua de azi. Nu-i deloc amuzant să conduci un oraş de tracţiune. Trebuie să ne mulţumim cu ce găsim. Aşa că ne-am mulţumit cu voi. Vezi tu, o să vă vindem ca sclavi. Aşa merg lucrurile. La iarmaroc vor fi câteva oraşe de sclavi şi-o să vă vindem. N-avem ce face. Ne trebuie piese de schimb pentru motoare, dacă vrem să fim cu un pas înaintea oraşelor mai mari...

— Să ne vindeţi?

Tom auzise despre oraşe care foloseau sclavi în sălile maşinilor, dar i se păruse întotdeauna ceva îndepărtat şi exotic, care nu avea să-l afecteze niciodată.

— Trebuie s-ajung la Londra! Nu mă puteţi vinde!

— Oh, dar sunt sigur c-o să iau pe tine un preţ bun, zise Wreyland de parcă era ceva de care Tom trebuia să fie mândru. Un flăcău chipeş şi sănătos ca tine. O s-avem grijă să ajungi la un proprietar bun. Dar bineînţeles, nu ştiu ce se va alege de prietena ta: pare pe jumătate moartă şi nu era din capul locului vreo frumuseţe răpitoare. Poate că totuşi o să reuşim să vă vindem la pachet – ceva de felul „cumperi unul şi-l primeşti gratis pe al doilea.

Împinse prin uşiţă două castronaşe metalice rotunde pentru câini. Într-unul era apă, iar în celălalt, alge albăstrui.

— Poftă mare! rosti el vesel. Vrem s-arătaţi frumoşi şi bine hrăniţi pentru licitaţie. Vom ajunge în iarmaroc la apus şi-o să vă vindem dimineaţa.

— Dar..., dădu Tom să protesteze.

— Da, ştiu şi-mi pare teribil de rău în privinţa asta, însă ce pot face? zise Wreyland trist. Vremurile sunt grele, ştiţi şi voi.

Trapa se trânti, închizându-se.

— Şi cum rămâne cu sidiul meu? strigă Tom.

Nu primi niciun răspuns. Auzi vocea lui Wreyland pe coridorul de afară, discutând cu paznicii, apoi tăcere. Făcu o palmă căuş şi bău puţină apă, după care îi duse castronaşul lui Hester.

— Trebuie să evadăm! îi spuse fetei.

— Cum?

Tom privi prin celulă. Uşa era inaccesibilă, fiind încuiată şi păzită. Privi în sus la tubulatură, până simţi că-i înţepeneşte gâtul, dar, deşi unele conducte păreau destul de mari ca să se poată târî prin ele, nu vedea nicio cale prin care să intre în ele, ori măcar să ajungă la ele. Oricum, nu l-ar fi încântat să se târască prin fluidul vâscos şi necunoscut pe care-l auzea gâlgâind în interior. Îşi întoarse din nou privirea spre perete şi începu să pipăie scândurile. În cele din urmă găsi una care părea uşor slăbită şi, treptat, pe măsură ce trase de ea, se slăbi şi mai mult.

Era o muncă lentă, grea, dureroasă. Buricele degetelor i se umplură de aşchii, iar transpiraţia îi şiroia pe faţă; de asemenea, trebuia să se oprească de fiecare dată când cineva trecea pe pasarela din exterior. Hester îl privea în tăcere, până când pe băiat începu să-l deranjeze că nu-l ajuta. Dar până spre seară, când cerul de afară se înroşi, iar orăşelul începu să-şi încetinească goana, Tom obţinuse un interstiţiu suficient de mare pentru a-şi scoate capul pe acolo.

Aşteptă până fu absolut sigur că nu era nimeni în preajmă, apoi se aplecă în afară. Speedwell trecea prin umbrele azvârlite de nişte ţancuri înalte de piatră, tot ce mai rămăsese din munţi vechi, ronţăiţi de oraşe. În faţă se zărea un amfiteatru natural, o depresiune puţin adâncă între alte ţancuri, care era plină de oraşe. Până atunci băiatul nu mai văzuse niciodată atâtea suburbii comerciale şi sate de tracţiune adunate într-un singur loc.

— Am ajuns! îi spuse el lui Hester. Uite iarmarocul!

Speedwell încetini, apoi încetini şi mai mult, manevrând în spaţiul dintre un sătuc jerpelit acţionat de vele şi un târg mai mare. Tom îi putea auzi pe cei din noile oraşe strigând spre Speedwell, întrebând de unde venea şi ce avea de vânzare.

— Deşeuri metalice, o auzi pe doamna Wreyland răcnind drept răspuns, ceva lemn, un sidiu frumos şi doi sclavi tineri, excelenţi, proaspeţi şi sănătoşi!

— Oh, pe Quirke! murmură Tom şi-şi înteţi eforturile de lărgire a găurii pe care o făcuse.

— Nu va fi niciodată destul de mare, comentă Hester care se aştepta întotdeauna la ce putea fi mai rău şi, de obicei, avea dreptate.

— În loc să stai acolo, mai bine ai da o mână de ajutor! se răsti Tom, dar îşi regretă imediat cuvintele, fiindcă putea să vadă că fetei îi era foarte rău.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ea ar fi fost prea slăbită pentru a evada. Nu putea să fugă singur în Lumea de Afară şi s-o abandoneze aici. Însă dacă ar fi rămas, ar fi ajuns sclav în unul dintre orăşelele alea mizerabile!

Încercă să nu se gândească la asta şi se concentră asupra extinderii găurii, pe când cerul de afară se întuneca şi răsărea luna. Tom auzi muzică şi râsete dinspre iarmaroc, ca şi sunete de tălpi ce alergau pe pasarele, întrucât unii dintre oamenii lui Wreyland plecau să se distreze la bordul altor oraşe. Râcâi şi zgârie în jurul deschizăturii pe care o făcuse, forţând scândurile, străduindu-se să le raşcheteze cu un cui ruginit, dar în zadar. Într-un final, cuprins de disperare, se întoarse către Hester şi şuieră:

— Te rog! Ajută-mă!

Fata se ridică nesigur şi veni spre locul unde stătea el ghemuit. Nu arăta bine, dar nici atât de rău pe cât se temuse. Poate că se cruţase în mod deliberat, păstrându-şi ultimele puteri până avea să se întunece destul ca să evadeze. Ea pipăi conturul deschizăturii făcute de Tom şi încuviinţă din cap. Apoi, lăsându-şi toată greutatea pe umărul lui, îşi repezi piciorul sănătos, cu putere, în perete. Îl lovi o dată, de două ori, iar lemnul din jurul găurii trosni şi cedă, pentru ca la a treia izbitură o secţiune întreagă de scândură să cadă afară, peste pasarela din exterior.

— Şi *eu* aş fi putut să fac asta! zise Tom, holbându-se la gaura neregulată şi întrebându-se de ce nu se gândise la aşa ceva.

— Dar n-ai făcut-o, da? spuse Hester şi încercă să surâdă.

O vedea zâmbind pentru prima dată; era un spectacol strâmb, urât, totuşi binevenit; îl făcea să simtă că Hester începea să-l placă şi nu-l mai privea ca pe o bătaie de cap.

— Haide-atunci, dacă vrei să vii, zise fata.

•••

La sute de kilometri depărtare, pe noroiul luminat de lună, Shrike zăreşte ceva. Le face semn piloţilor Ingineri, care încuviinţează şi mormăie când virează Goshawk 90 şi coboară pentru aterizare.

— Acum ce mai e? *Cât o să mai zburăm înainte şi înapoi în lungul urmelor ăstora de şenile, până să-şi dea şi el seama că puştii au murit*?

Mormăiturile sunt însă discrete; *sunt îngroziţi de Shrike.*

Trapa se deschide şi Shrike coboară. Ochii lui verzi caută în toate părţile, până găseşte ce căuta. O bucată de ţesătură albă, ruptă dintr-o cămaşă, îmbibată de ploaie, pe jumătate îngropată în noroi.

— HESTER SHAW A FOST AICI, vorbeşte el către Lumea de Afară şi începe să adulmece mirosul fetei.

Capitolul 9: Jenny Haniver

La început se păru că norocul le surâde. Traversară în fugă pasarela doar slab iluminată şi coborâră în umbrele de sub una dintre aripile roţilor lui Speedwell. Puteau zări formele masive şi negre ale celorlalte oraşe, cu lumini care ardeau în ferestrele lor şi un foc mare de tabără pe puntea superioară a unuia, un orăşel minier aflat în partea opusă a iarmarocului, unde era în plină desfăşurare un party gălăgios.

Se strecurară de-a lungul marginii exterioare a lui Speedwell, până într-un loc unde o rampă se întindea până la târgul parcat alături. Nu era păzită, însă era puternic iluminată, iar când ajunseră în capătul ei şi păşiră pe puntea târgului, o voce răcni de undeva din spatele lor:

— Hei! Apoi, mai sonor: Hei! Hei! Unchiu’ Wreyland! Sclavii ievadează!

Porniră în fugă; mai exact, Tom fugea şi o târa pe Hester după el, auzind-o cum scânceşte de durere la fiecare pas. Urcară o

scară, traversară o pasarelă, trecură pe lângă un altar al Peripatetiei, zeiţa oraşelor cutreierătoare, şi ajunseră într-o piaţă comercială mărginită de cuşti mari din fier, în care sclavi slabi şi jalnici aşteptau să fie vânduţi. Tom se sili să încetinească pasul şi se strădui să treacă neobservat, ascultând întruna după zgomote de urmărire. Nu auzi nimic. Poate clanul Wreyland renunţase să-i mai urmărească sau poate că nu aveau voie s-o facă în alte oraşe – băiatul nu ştia care erau regulile într-un iarmaroc.

— Mergi spre provă, zise Hester dându-i drumul braţului şi ridicându-şi gulerul hainei pentru a-şi ascunde chipul. Dacă avem noroc, la provă o să fie un port aerian.

Avură noroc. În faţa punţii superioare a oraşului se afla o secţiune mai înaltă unde erau amarate şase nave aeriene mici, ale căror anvelope întunecate, pline cu gaz, păreau nişte balene adormite.

— O să furăm una? şopti Tom.

— Numai dacă ştii cum se pilotează, răspunse Hester cu glas stins. Mai încolo e o cafenea a piloţilor; va trebui să-ncercăm să ne îmbarcăm ca oamenii obişnuiţi.

Cafeneaua era o gondolă de navă aeriană antică şi ruginită, care fusese fixată de punte. Câteva mese metalice erau grupate sub o copertină dungată. Acolo ardeau lămpi cu gaz şi un aviator bătrân sforăia într-un scaun. Mai exista un singur client, o femeie orientală cu aspect sinistru, care purta o haină lungă din piele roşie şi stătea în umbrele de lângă tejgheaua barului. În ciuda întunericului, avea ochelari de soare, ale căror lentile micuţe erau negre ca elitrele gândacilor. Se întoarse şi-l privi pe Tom, care se apropia de bar.

Un bărbat micuţ cu mustaţă pe oală uriaşă, lustruia pahare. Ridică ochii fără prea mare interes când Tom rosti:

— Caut o navă.

— În ce direcţie?

— Londra, răspunse băiatul. Eu şi prietena mea trebuie să ne-ntoarcem la Londra şi trebuie să plecăm în seara asta.

— Londra, chiar aşa? Mustăţile omuleţului zvâcniră precum cozile a două veveriţe ce-i fuseseră îndesate în nări şi acum începuseră să se agite. Acolo nu pot andoca decât navele cu licenţa Ghildei Negustorilor londonezi. Noi n-avem aşa ceva aici. Stayns nu-i genul ăsta de-oraş.

— Poate c-aş putea fi de ajutor? sugeră un glas moale, cu accent străin, din spatele lui Tom.

Femeia în haină roşie se apropiase neauzită; era zveltă şi arătoasă, cu dungi albe ca de bursuc în părul negru, tuns scurt. Reflexii dinspre lămpile cu gaz îi dansau în ochelarii de soare, iar când zâmbi, Tom observă că avea dinţii pătaţi cu roşu.

— N-am licenţă pentru Londra, urmă ea, dar mă duc la Airhaven. Acolo aţi putea găsi o navă care să vă transporte pe restul drumului. Aveţi ceva bani?

Tom nu se gândise la asta. Scotoci prin tunică şi pescui două banknote uzate cu chipul lui Quirke pe faţă şi cu Magnus Crome privind sobru de pe revers. Le pusese în buzunar în seara când căzuse din Londra, sperând să le cheltuiască la party-ul de capturare din Kensington Gardens. Aici, sub lămpile cu gaz sfârâitoare ale portului aerian, păreau cumva nelalocul lor, ca şi cum erau bani de jucărie.

Femeia părea să fie de aceeaşi părere.

— Ah, zise ea. Douăzeci de Quirki. Însă banknote ca astea pot fi cheltuite doar în Londra. Nu sunt de mare folos unei sărmane călătoare prin ceruri ca mine. N-aveţi aur? Sau TehAnt?

Tom strânse din umeri şi bolborosi ceva. Cu coada ochiului, zări nou-veniţi care se împingeau printre mese.

— Uite-i, unchiu’ Wreyland! îl auzi pe unul dintre ei strigând. Aici sunt! I-am găsit!

Tom privi în jur şi-i văzu pe Wreyland şi doi dintre băieţii lui apropiindu-se, cu bâte în mâini. O prinse de braţ pe Hester, care se rezemase de tejghea, abia conştientă. Unul dintre bărbaţii din Speedwell se repezi să-i oprească să nu scape, însă femeia în haină roşie îi tăie calea şi Tom o auzi spunând:

— Ăştia sunt pasagerii mei. Tocmai stabileam plata.

— Sunt sclavii noştri! răcni Wreyland, încercând să treacă pe lângă ea. Tom Nitsworthy şi prietena lui. I-am găsit în Lumea de Afară, cinstit şi corect. Cine găseşte păstrează…

Tom o purtă iute pe Hester peste puntea metalică, pe lângă scara ce ducea sus la cheiul unde erau amarate navele aeriene. Îi putea auzi pe oamenii lui Wreyland despărţindu-se, strigându-se între ei în timp ce căutau, apoi un icnet şi un bufnet, ca şi cum unul dintre ei căzuse. „E bine”, gândi el, dar ştia că ceilalţi aveau să-l descopere în curând.

O târî pe Hester în susul unei scări scurte din fier, până la chei. În unele dintre navele de acolo se vedeau lumini şi băiatului îi trecu prin cap să urce cu forţa la bordul uneia şi să-l silească pe pilot să-l ducă la Londra. Nu avea însă absolut nimic care să-i slujească drept armă şi, înainte de-a avea timp să caute aşa ceva, pe scara din spatele lui răsunară paşi, iar glasul lui Wreyland rosti:

— Domnule Nitsworthy, te rog să-ncerci să fii responsabil! Nu vreau să-ţi fac niciun rău. Fred! adăugă el. Am încolţit lichelele. Fred?

Tom simţi cum speranţele îl părăsesc. Acum nu mai avea cale de scăpare. Rămase locului, umil, iar Wreyland înaintă în lumina revărsată prin hublourile unei nave din apropiere şi ridică bâta. Hester se năruí lângă un vinci de pe doc şi gemu.

— Aşa-i corect, zise Wreyland ca şi cum ar fi crezut că fata îşi plângea soarta. Nici mie nu-mi place mai mult decât vouă chestia asta cu sclavia, dar vremurile sunt grele şi noi *chiar* v-am prins, asta nu se poate nega...

Pe neaşteptate, mai repede decât ar fi crezut Tom că e posibil, Hester se puse în mişcare. Trase din vinci un levier de metal şi-l repezi spre Wreyland. Bâta zbură din mâna bătrânului şi lovi puntea cu un sunet de glockenspiel, iar bara din metal îi şterse tâmpla.

— Au! ţipă Wreyland şi se năruí pe punte.

Hester păşi greoi spre el şi ridică din nou levierul, dar înainte de a-l putea coborî spre ţeasta bătrânului, Tom îi prinse braţul.

— Opreşte-te! O să-l omori!

— Aşa, şi? întrebă fata şi se răsuci spre el, dezvelindu-şi dinţii sparţi, ca o maimuţă turbată. Şi?

— Are dreptate, draga mea, rosti o voce blândă. Nu-i nevoie să-l ucizi.

Femeia de la bar apăru din umbre, cu haina roşie învolburându-se în jurul gleznelor când se apropie de ei.

— Cred c-ar trebui să suim la bordul navei mele, înainte ca restul oamenilor lui să apară în căutarea voastră.

— Ai spus că n-avem destui bani, îi reaminti Tom.

— Chiar n-aveţi, domnule Nitsworthy, zise aviatoarea. Totuşi, nu pot să stau deoparte şi să văd cum sunteţi luaţi pe sus şi duşi ca să fiţi vânduţi ca sclavi. Cândva am fost eu însămi sclavă şi n-aş recomanda-o.

Îşi scosese ochelarii de soare. Avea ochii negri şi migdalaţi, iar un păienjeniş fin de linii se încreţi în colţurile lor când zâmbi.

— În plus, adăugă ea, mi-aţi stârnit curiozitatea. De ce umblă un londonez prin Terenul de Vânătoare, intrând în necazuri?

Întinse braţul spre Tom; avea mâna maronie şi prelungă, iar oasele şi tendoanele subţiri, perfect vizibile, lunecau sub pielea ca pergamentul.

— De unde ştim că n-o să ne trădezi, aşa cum a făcut Wreyland? întrebă băiatul.

— N-aveţi cum să ştiţi asta, bineînţeles! râse ea. Va trebui pur şi simplu să aveţi încredere în mine.

După Valentine şi clanul Wreyland, Tom nu credea că va mai fi în stare să se încreadă vreodată în cineva, totuşi necunoscuta aceasta ciudată reprezenta unica lui speranţă.

— Bine, încuviinţă el. Însă Wreyland mi-a înţeles numele greşit – mă cheamă *Natsworthy.*

— Iar eu mă numesc Fang. Domnişoara Anna Fang, spuse femeia şi continua să stea cu braţul întins, de parcă băiatul ar fi fost un animal speriat pe care dorea să-l îmblânzească, în timp ce continua să-şi etaleze surâsul alarmant de roşu. Nava e la cheiul şase.

Aşa că o urmară, iar pe undeva prin umbrele unsuroase de sub cheiuri păşiră peste companionii lui Wreyland, care zăceau prăbuşiţi lângă un stâlp, cu capetele căzute în piept ca la beţivi.

— Sunt...? şopti Tom.

— Inconştienţi, spuse domnişoara Fang. Mă tem că pur şi simplu nu-mi cunosc propriile puteri.

Tom ar fi vrut să se oprească şi să verifice dacă oamenii aceia erau în viaţă, dar ea îl conduse repede pe lângă ei, apoi în sus pe o scară până la Cheiul Şase. Nava amarată acolo nu era cliperul aerian elegant la care se aşteptase băiatul. De fapt nu era decât un flotor ponosit cu gaz şi un grup de motoare capsulate ruginite prinse de o gondolă din lemn.

— E făcut din resturi! icni el.

— Resturi? râse domnişoara Fang. *Jenny Haniver* este construită din fragmente ale celor mai grozave nave aeriene care au zburat vreodată! Anvelopa din mătase siliconică de la un cliper Shan Guo, aëro-motoarele gemene Jeunet-Carot de la o navă de luptă a Parisului, alveolele cu gaz de la un balon de

războiSpitzbergen... Uimitor ce poţi găsi prin depozitele de fier vechi...

Îi conduse în sus pe rampa de acces, în gondola strâmtă, care mirosea puternic a mirodenii. Era doar un tub strâmt de lemn, cu o punte de pilotaj în faţă şi cabina domnişoarei Fang la pupă, între care se afla un talmeş-balmeş de cabine micuţe. Tom trebuia să se aplece întruna ca să nu-şi spargă capul de dulăpioarele suspendate şi de mănunchiurile de cabluri cu aspect periculos ce atârnau din panourile de instrumente de pe plafon, însă aviatoarea se strecura cu o uşurinţă îndelung practicată, mormăind într-o limbă necunoscută şi ciudată, în timp ce acţiona comutatoare, trăgea manete şi activa cadrane electrice care sclipiră verzui-stins şi conferiră cabinei o strălucire de acvariu. Chicoti când observă privirea îngrijorată a lui Tom.

— Asta-i aersperanto, limbajul uzual al cerului. Viaţa e solitară pe drumurile păsărilor şi-am obiceiul să vorbesc singură...

Trase de o ultimă manetă, şi scârţâiturile, şi oftaturile supapelor de aer răsunară prin gondolă. Urmă un zăngănit, când clamele magnetice de andocare se retraseră, iar aparatul de radio pârâi prinzând viaţă, şi se răsti:

— *Jenny Haniver,* aici Administraţia Portului Stayns. Nu eşti autorizată pentru plecare!

Însă *Jenny* pleca oricum. Tom simţi cum stomacul îi suie în gâtlej când femeia ridică nava în cerul miezului de noapte. Se repezi la un hublou şi văzu târgul îndepărtându-se dedesubt. Apoi îl zări pe Speedwell şi în scurt timp întregul iarmaroc apăru sub ei, ca o dioramă cu machete de oraşe din Muzeu.

— *Jenny Haniver,* insistă zgomotos difuzorul, întoarce-te imediat la doc! Avem o solicitare din partea consiliului oraşului Speedwell de a-ţi preda pasagerii – în caz contrar, vor fi siliţi să...

— Plictisitor! ciripi domnişoara Fang şi închise radioul.

De pe acoperişul primăriei Speedwell, o baterie de rachete artizanale scuipă după ei o salvă de proiectile. Trei şuierară inofensive mai departe, un al patrulea explodă în dreptul tribordului, făcând gondola să se legene ca un pendul, iar al cincilea se apropie încă şi mai mult. (Anna Fang arcui o sprânceană spre proiectil, în timp ce Tom şi Hester se repeziră să se pitească aidoma unor iepuri speriaţi.) Apoi ieşiră din raza

de bătaie a rachetelor; *Jenny* suia în noaptea rece şi senină, iar iarmarocul nu era decât o pată îndepărtată de lumină sub nori.

Capitolul 10: 13th Floor Elevator

În noaptea aceea, în Londra plouă, dar la prima lumină a dimineţii cerul era senin şi transparent ca apa unui lac, iar fumul motoarelor oraşului se înălţa perfect vertical în văzduhul nemişcat. Punţile umede sclipeau argintiu în razele răsăritului de soare şi toate stindardele Nivelului Unu atârnau inerte şi moi, pe lângă catargele lor. Era o dimineaţă minunată de primăvară, dimineaţa la care sperase Valentine şi de care se temuse Katherine. Era o vreme perfectă pentru zbor.

Deşi era atât de devreme, mulţimi de oameni se strânseseră pe toată lungimea Nivelului Unu, ca să privească decolarea *Elevatorului.* Gench îi duse pe Katherine şi pe tatăl ei spre cheiul aerian şi fata văzu pe drum că şi Circle Park era ticsit de lume; părea că toată Înalta Londră se adunase să-l ovaţioneze pe Valentine la plecare. Desigur, niciunul dintre ei nu ştia încotro pleca, dar, pe când Londra gonea spre est, fabricile de zvonuri lucraseră zi şi noapte: toţi erau siguri că expediţia lui era legată de un trofeu uriaş pe care Lordul Primar spera să pună mâna în centrul Terenului de Vânătoare.

Tribune temporare fuseseră montate pentru membrii Consiliului şi ai Ghildelor, iar după ce Katherine şi Câine îi urară drum bun tatii în umbrele animate ale hangarului, fata se duse să-şi ocupe locul printre Istorici, înghesuită între Chudleigh Pomeroy şi dr. Arkengarth. Împrejurul ei se aflau toţi oamenii importanţi din Londra: hainele negre şi sobre ale Ghildei tatii şi purpuriul Ghildei Comercianţilor, Navigatori sobri în tunici verzi perfecte şi un şir de Ingineri cu haine şi glugi din cauciuc alb, care semănau cu nişte radiere. Până şi Magnus Crome profitase de ocazie, iar lanţul Antic al funcţiei Lordului Primar îi strălucea în jurul gâtului subţire.

Katherine îşi dorea ca toţi oamenii aceştia să fi rămas la casele lor. E greu să-ţi iei la revedere de la cineva când faci parte dintr-o gloată uriaşă care ovaţionează, flutură steguleţe şi trimite bezele. Mângâie capul noduros al lui Câine şi-i spuse:

— Uite-l pe tata, cum suie acum pe rampă. Peste o clipă vor pomi motoarele.

— Sper doar să nu se întâmple nimic rău, murmură dr. Arkengarth. Se aud tot felul de poveşti despre nave aeriene care explodează brusc, fără niciun motiv.

— Poate că ar fi mai bine să stăm ceva mai înapoi? sugeră domnişoara Plym, curatorul agitat al secţiei Mobilier a Muzeului.

— Prostii, li se adresă Katherine cu hotărâre. Nu se va întâmpla nimic rău.

— Da, mai taci din gură, Arkengarth, cobe bătrână şi proastă, aprobă Chudleigh Pomeroy, surprinzând-o pe fată. Nu te teme, domnişoară Valentine. Tatăl dumitale are cea mai bună navă aeriană şi cei mai iscusiţi piloţi din lume: nimic rău nu se poate întâmpla.

Katherine îi surâse recunoscător, totuşi preferă să-şi ţină degetele încrucişate ca să alunge ghinionul, iar Câine simţi ceva din starea ei de spirit şi începu să scâncească uşor.

Din interiorul hangarului se auziră zgomote de trape care se închideau, apoi zăngănitul scărilor de îmbarcare ce erau degajate. Liniştea coborî peste tribune. Pe toată marginea nivelului, Înalta Londră îşi ţinu răsuflarea. Apoi, când fanfara începu să cânte „Rule Londinium”, mecanicii de sol ai lui Valentine traseră *Elevatorul* afară, sub razele soarelui, o săgeată neagră, aerodinamică, a cărei anvelopă blindată strălucea ca mătasea. Pe platforma deschisă de la pupa gondolei de comandă, Valentine flutură din braţ. Salută mecanicii de sol şi tribunele împânzite de steguleţe, apoi surâse drept spre Katherine, identificându-i chipul dintre toate celelalte fără cea mai mică şovăială.

Fata flutură, de asemenea, frenetic din braţ şi mulţimea răguşi de ovaţii când motoarele capsulate ale *Elevatorului* se rotiră în poziţia pentru decolare. Mecanicii de sol desprinseră parâmele de amarare, elicele începură să se învârtă şi vârtejuri de confetti se învolburară în curenţii descendenţi când maşinăria uriaşă se înălţă în văzduh. Câţiva Ucenici Istorici desfăcură un banner pe care scria *Happy Valentine*'s *Day*! şi uralele continuară necontenit, ca şi cum mulţimile ar fi crezut că doar manifestarea iubirii lor îl menţinea pe explorator în aer.

— Va-len-tine! Va-len-tine!

Însă Valentine nu băgă în seamă nici ovaţiile, nici steguleţele. El rămase privind-o pe Katherine, cu o mână ridicată în semn de rămas-bun, până ce nava fu atât de sus şi atât de departe, încât fata nu-l mai putu distinge.

În cele din urmă, când *Elevatorul* era doar un punctuleţ pe cerul estic, iar tribunele se goleau, ea îşi şterse lacrimile, luă lesa lui Câine şi porni spre casă. Simţea deja lipsa tatii, dar în acelaşi timp avea acum un plan. Cât timp lipsea el, avea să facă propriile ei investigaţii şi să afle cine fusese fata misterioasă şi ce anume îl speriase în asemenea măsură.

Capitolul 11: Airhaven

După ce se spălase şi dormise, apoi mâncase ceva, Tom ajunsese la concluzia că era posibil ca aventurile să nu fie totuşi chiar atât de rele. Până răsărise soarele, începuse deja să uite calvarul călătoriei prin noroi şi întemniţarea din Speedwell. Panorama prin ferestrele frontale mari ale lui *Jenny Haniver,* în timp ce nava zbura printre munţi aurii de nori iluminaţi de revărsarea zorilor, era îndeajuns pentru ca până şi durerea cauzată de trădarea lui Valentine să se mai diminueze puţin. La micul dejun, în timp ce bea ciocolată caldă cu domnişoara Fang pe puntea de pilotaj, îşi dădu seama că se simţea minunat.

De îndată ce *Jenny* ieşise cu bine din raza de acţiune a rachetelor lui Speedwell, aviatoarea devenise numai zâmbete şi bunătate. Fixase cursul navei, apoi îi căutase lui Tom o jachetă caldă, căptuşită cu blană, şi-i improvizase un pat în cală, un spaţiu aflat sus în anvelopa navei, ticsit cu o încărcătură de piei de focă din Spitzbergen. După aceea o dusese pe Hester la infirmerie şi se ocupase de piciorul ei rănit. Când Tom intră la ea după micul dejun, fata dormea profund sub o pătură albă.

— I-am dat ceva împotriva durerilor, explică domnişoara Fang. O să doarmă destul de mult, însă nu trebuie să-ţi faci griji pentru ea.

Băiatul privi faţa lui Hester afundată în somn. Cumva se aşteptase să arate mai bine acum, după ce fusese spălată şi hrănită, iar piciorul îi fusese tratat, dar, desigur, era la fel de hidoasă ca întotdeauna.

— Ticălosul tău domn Valentine a adus-o într-un hal fără de hal, continuă aviatoarea şi-l conduse înapoi pe puntea de pilotaj, unde decuplă comenzile de zbor de pe setarea automată.

— De unde ştii despre Valentine? întrebă Tom.

— Oh, dar toată lumea a auzit despre Thaddeus Valentine, râse ea. Ştiu că-i cel mai de seamă istoric al Londrei şi mai ştiu că asta nu-i decât un paravan pentru *adevărata* lui activitate: agent secret al lui Crome.

— Nu-i adevărat! izbucni Tom, continuând să-şi apere în mod instinctiv fostul erou.

Totuşi, existaseră mereu zvonuri potrivit cărora expediţiile lui Valentine implicau ceva mai întunecat decât simpla arheologie, iar acum, după ce văzuse rezultatele cruzimii sale, începea să le dea crezare. Se învăpăie la faţă, simţindu-se ruşinat pentru Valentine şi simţindu-se ruşinat pentru că-l iubise.

Domnişoara Fang îl privi cu un surâs discret de simpatie.

— Hester mi-a povestit mai multe azi-noapte în timp ce-i îngrijeam rana, rosti ea încet. Amândoi aveţi foarte mult noroc că mai sunteţi în viaţă.

— Ştiu, încuviinţă băiatul, deşi îi era imposibil să nu se simtă stânjenit fiindcă Hester îi spusese povestea lor acestei străine.

Se aşeză în scaunul copilotului şi studie comenzile: o serie derutantă de butoane, comutatoare şi manete, etichetate într-un amestec de aersperanto, angliş şi chineză. Deasupra lor, pe perete, fusese fixat un altar mic lăcuit, împodobit cu panglici roşii şi imagini ale strămoşilor domnişoarei Fang. Bănui că negustorul aerian care zâmbea cu aer de Manchu trebuia să fie tatăl ei. Iar doamna cu păr roşu din Pustiurile Gheţii fusese mama ei?

— Spune-mi, aşadar, Tom, rosti domnişoara Fang după ce fixă nava pe alt curs, încotro merge Londra?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

— Nu ştiu! recunoscu băiatul.

— Oh, dar sunt sigură că trebuie să ştii *ceva,* râse ea. Oraşul tău şi-a părăsit ascunzătoarea din vest, s-a întors peste puntea de uscat şi acum goneşte prin Terenul de Vânătoare central ca „un liliac scăpat din Arzător”, cum se spune. Trebuie să fi auzit măcar un zvon, nu?

Ochii ei alungiţi se întoarseră spre Tom, care-şi umezi nervos buzele cu vârful limbii, întrebându-se ce să spună. El nu băgase

niciodată în seamă poveştile idioate pe care le schimbau ceilalţi ucenici despre destinaţia Londrei, aşa că într-adevăr nu avea nicio idee. Şi chiar dacă ar fi avut, ştia că n-ar fi fost bine să destăinuie planurile oraşului său unei aviatoare orientale misterioase. Ce s-ar fi întâmplat dacă domnişoara Fang ar fi spus unui oraş mai mare unde să aştepte Londra într-o ambuscadă, în schimbul unei recompense? În acelaşi timp însă, dacă nu-i spunea *ceva,* era posibil să-l evacueze din navă – poate chiar fără să se fi sinchisit să aterizeze în prealabil!

— Prăzi! izbucni băiatul. Ghilda Navigatorilor spune că-n Terenul de Vânătoare central există foarte multe prăzi.

Zâmbetul roşu se lăţi încă şi mai mult.

— Serios?

— Am auzit asta chiar de la Navigatorul-şef, zise Tom devenind mai cutezător.

Domnişoara Fang încuviinţă din cap, fără să-şi piardă zâmbetul. Apoi trase de o manetă lungă din bronz. Supape de gaz mârâiră în interiorul anvelopei şi Tom simţi cum îi pocnesc urechile când *Jenny Haniver* începu să coboare, plonjând într-un strat gros de nori albi.

— Dă-mi voie să-ţi arăt Terenul de Vânătoare central, chicoti femeia şi examină hărţile care erau fixate de perete lângă altarul ei.

Jos, tot mai jos, apoi norii se rarefiară şi se destrămară, iar Tom văzu vasta Lume de Afară întinsă sub el ca o foaie boţită de hârtie gri-maronie, brăzdată de forme albastre prelungi – urmele de şenile inundate ale nenumăratelor oraşe. Pentru prima dată de când decolaseră de pe Stayns, băiatul se simţi speriat, însă domnişoara Fang murmură:

— N-are de ce să-ţi fie teamă.

Tom se calmă şi privi afară, la panorama uimitoare. Hăt spre nord putea să vadă sclipirea rece a Pustiurilor Gheţii şi conurile întunecate ale munţilor de foc Tannhäuser. Căută cu ochii Londra şi într-un final i se păru că o distinge, un mic punct cenuşiu care lăsa un nor de praf în urmă, aflat mult mai departe decât sperase el. Existau şi alte oraşe şi târguri care presărau şesurile sau pândeau din umbrele lanţurilor muntoase pe jumătate ronţăite, dar în niciun caz atâtea pe cât se aşteptase. Spre sud-est nu se vedea absolut niciunul, ci doar un strat

murdar de ceaţă deasupra unei întinderi de smârcuri, dincolo de care se distingea tremurul argintiu al apei.

— Aceea este uriaşa Mare Khazak interioară, răspunse aviatoarea când băiatul i-o arătă. Sunt sigură c-ai auzit vechiul cântec.

Începu apoi să cânte cu glas ascuţit şi legănat:

— Ocoleşte, ocoleşte a Khazakului Mare, căci oraşul ce se-apropie n-are scăpare...

Însă Tom n-o asculta. Observase ceva mult mai teribil decât orice mare interioară.

Direct sub ei, unde umbra micuţă a lui *Jenny* pâlpâia peste traversele sale scheletice, se afla un oraş mort. Stătea pe pământul brăzdat de urmele lăsate de sute de orăşele, aplecat într-un unghi nefiresc, iar când nava îl survolă pentru a-l zări mai bine, Tom văzu că nu mai avea şenile şi foale, iar podelele punţilor erau demontate de un roi de orăşele, ce mişunau în umbra nivelurilor sale inferioare, smulgând cu fălcile secţiuni ruginite uriaşe şi trimiţând echipe de recuperare ale căror aparate de sudură scânteiau şi sclipeau între niveluri ca beculeţele de sărbătoare în pomul de Quirke.

Un norişor de fum se ridică dintr-un orăşel şi o rachetă sui, spiralând, spre navă, pentru a exploda la vreo şaizeci de metri dedesubt. Mâinile domnişoarei Fang se mişcară iuţi pe comenzi şi Tom simţi că *Jenny* începe iarăşi să ia altitudine.

— Jumătate dintre scotocitorii din Terenul de Vânătoare sunt călare pe epava lui Motoropolis, rosti femeia, şi sunt nişte tipi foarte geloşi. Trag în oricine s-ar apropia, iar dacă nu se apropie nimeni, trag unii în alţii.

— Dar cum a ajuns aşa? întrebă Tom, privind în urmă către scheletul uriaş, în vreme ce nava îi purta în sus şi departe.

— A murit de foame, răspunse aviatoarea. N-a mai avut combustibil şi, după ce a rămas nemişcat, o haită de orăşele s-a apropiat şi-a început să-l atace şi să rupă hălci din el. Măcelărirea asta durează de câteva luni şi mă aştept ca în curând să apară alt oraş mare, care să-l termine definitiv. Vezi tu, Tom, în Terenul de Vânătoare central nu există suficiente prăzi ca să subzişti... aşa că nu ăsta e motivul care a scos Londra din ascunzătoare.

Băiatul se răsuci în scaun ca să privească oraşul mort ce dispărea în spate. Un grup de suburbii-prădătoare micuţe

hărţuia orăşele scotocitoare de pe latura de nord-vest, identificându-l pe cel mai slab şi mai lent şi repezindu-se asupra lui, dar, înainte să-l fi prins, *Jenny* se ridică din nou în lumea pură şi curată de deasupra norilor, iar stârvul lui Motoropolis fu ascuns vederii.

Când îl privi iarăşi pe Tom, domnişoara Fang continua să zâmbească, dar în acelaşi timp în ochi i se zărea o sclipire ciudată.

— Şi atunci, rosti ea, dacă Magnus Crome n-a venit aici în căutarea prăzilor, ce altceva îl poate interesa?

Tom clătină din cap.

— Eu sunt doar un Ucenic Istoric, mărturisi el. Clasa a Treia. De fapt, nu-l cunosc pe Navigatorul-şef.

— Hester a menţionat ceva, urmă aviatoarea. Obiectul pe care domnul Valentine l-a luat de la sărmanii ei părinţi – MEDUSA. Un nume ciudat. Tu ai auzit de el? Ştii ce înseamnă?

Băiatul scutură iar din cap şi ea îl privi cu atenţie, urmărindu-i ochii până ce Tom simţi că i se uita direct în suflet. Apoi izbucni în râs.

— Nu contează. Trebuie să vă duc la Airhaven şi vom găsi o navă cu care să ajungeţi acasă.

• • •

Airhaven era unul dintre cele mai faimoase oraşe din toată Epoca Tracţiunii, iar când semnalul balizei sale de ghidare răsună în radio în seara aceea, Tom se repezi imediat pe puntea de pilotaj. O întâlni pe Hester pe scara de lângă infirmerie, ciufulită, somnoroasă şi şchiopătând. Anna Fang făcuse tot ce-i stătuse în putinţă cu piciorul rănit, dar nu îmbunătăţise şi manierele fetei; ea îşi ascunse faţa când îl văzu pe Tom şi se mulţumi să-l fulgere cu privirea şi să mormăie ininteligibil când el o întrebă cum se simte.

Pe puntea de pilotaj, aviatoarea se întoarse şi-i primi cu un zâmbet radios.

— Priviţi, dragilor! zise ea şi arătă prin ferestrele mari. Airhaven!

Cei doi se apropiată, se opriră în spatele scaunului femeii şi priviră, iar hăt departe, dincolo de oceanul de nori, văzură soarele care apunea în vest scânteind pe un singur nivel din aliaj superuşor şi un nimb de flotoare cu gaz viu colorate.

Cu mult timp în urmă, orăşelul Airhaven decisese să scape de oraşele flămânde, ridicându-se în cer. Acum era un nod comercial şi loc de întâlnire pentru aviatori, plutind toată vara deasupra Terenului de Vânătoare, pentru ca iarna să zboare spre sud, în ceruri mai calde. Tom îşi aminti că, odată, rămăsese deasupra Londrei o săptămână întreagă; baloanele pentru turişti suiseră şi coborâseră din Kensington Gardens şi Circle Park, iar el fusese extrem de invidios pe unii ca Melliphant, care erau îndeajuns de bogaţi ca să călătorească acolo şi să coboare apoi cu o mulţime de istorii despre oraşul plutitor. Acum avea să ajungă şi el în Airhaven, şi nu doar ca simplu turist! Ce mai poveşti urma să le spună celorlalţi ucenici când avea să se întoarcă acasă!

Nava aeriană se ridică lent spre oraş şi, pe când soarele cobora dincolo de formaţiunile de nori din vest, domnişoara Fang opri motoarele şi plană încetişor spre o traversă de andocare, în timp ce ofiţerii portuari în uniforme albastre precum cerul fluturau fanioane multicolore pentru a o ghida în siguranţă spre dana care-i fusese alocată. În spatele lor, docul era ticsit de gură-cască şi aviatori, ba chiar şi un pâlc mic de urmăritori de nave aeriene, care consemnară sârguincios numărul lui *Jenny Haniver* în carneţelele lor, pe când se fixau clamele de amarare.

După câteva clipe, Tom păşi afară, în amurg şi-n aerul rarefiat şi rece, şi se uită la navele ce veneau şi plecau: pacheboturi elegante şi şlepuri ruginite, cutere aeriene mici şi fercheşe cu anvelope transparente şi cargoboturi pentru mirodenii, dungate ca tigrii, venite de la cele O Sută de Insule.

— Ia uite! strigă el arătând spre acoperişuri. Aia-i Bursa Plutitoare, iar biserica de-alături este Sf. Mihail-din-Ceruri – în Muzeul Londrei, există un tablou al ei!

Însă domnişoara Fang le văzuse pe toate de multe, de foarte multe ori până atunci, iar Hester doar se strâmbă către mulţimile de pe chei şi-şi ascunse faţa.

Aviatoarea încuie trapele lui *Jenny* cu o cheie care-i atârna de un şnur în jurul gâtului, dar când un ţânc desculţ veni în fugă spre ea şi o trase de pulpana hainei, rostind: „Doamna, nu vrei să-ţi păzesc io nava?”, izbucni în râs şi-i puse în palmă trei monede pătrate din bronz.

— N-o să las pe nimeni să suie la bord! promise solemn puştiul şi se aşează imediat lângă rampă.

Funcţionari în uniforme apărură şi zâmbiră larg spre domnişoara Fang, dar îi priviră suspicios pe noii ei prieteni. Verificară ca nou-sosiţii să nu aibă vârfuri metalice la cizme sau ţigări aprinse asupra lor, după care îi conduseră în biroul portuar, unde afişe uriaşe cu litere de-o şchioapă insistau: FUMATUL INTERZIS, ÎNCHIDEŢI TOATE APARATELE ELECTRICE ŞI EVITAŢI SCÂNTEILE. Scânteile erau teroarea navelor aeriene din cauza pericolului de aprindere a gazului din anvelope. În Airhaven, până şi periatul excesiv de viguros al părului era considerat un delict şi toţi nou-veniţii trebuiau să semneze acorduri de siguranţă foarte stricte şi să-l convingă pe căpitanul portului că era improbabil să izbucnească spontan în flăcări.

Într-un final, primiră permisiunea de a pleca spre High Street, suind pe o scară metalică. Unica arteră din Airhaven era o buclă formată din podele de punţi din aliaje superuşoare, mărginită de prăvălii şi tarabe, magazine de furnizori pentru nave, cafenele şi hoteluri pentru aviatori. Tom se răsuci de jur-împrejur, străduindu-se să absoarbă totul şi să se asigure că nu va uita nimic niciodată. Văzu turbine ce se roteau pe toate acoperişurile, exploatând vântul pentru alimentarea centralei electrice, şi mecanici care se târau ca păianjenii peste uriaşe motoare capsulate. Aerul era plin de aromele exotice ale unor mâncăruri necunoscute şi oriunde ar fi privit vedea numai aviatori, care păşeau ţanţoş cu încrederea neglijentă a unora care-şi trăiseră toată viaţa în cer, cu hainele lungi fluturând în urma lor ca nişte aripi din piele.

Domnişoara Fang arătă pe curba lui High Street spre o clădire cu firma în formă de navă aeriană.

— Acela este „Flotorul şi Gondola”, le spuse tovarăşilor ei. O să vă fac cinste cu o cină, apoi vom căuta un căpitan prietenos care să vă ducă înapoi în Londra.

Porniră spre local, cu ea în frunte, Hester ascunzându-şi chipul cu o mână, iar Tom continuând să privească în jur uluit şi să-şi spună că era păcat că aventurile lui se vor încheia în curând. Nu observă un Goshawk 90 dând roată alături de multe nave mai mari în aşteptarea unei dane. Şi chiar dacă ar fi observat nava, de la distanţa aceea nu i-ar fi putut citi numerele de înregistrare

şi nici n-ar fi putut vedea că simbolul de pe anvelopa ei era roata roşie a Ghildei Inginerilor.

Capitolul 12: „Flotorul şi gondola”.

Hanul era mare, întunecos şi animat. Pereţii erau împodobiţi cu nave aeriene asamblate în sticle şi cu elice ale cliperelor aeriene vechi şi faimoase, ale căror nume fuseseră pictate grijuliu pe pale: *Nadhezna, Aerymouse* şi *Invisibile Worm.* Aviatorii se adunau în jurul meselor metalice, discutând despre mărfuri şi despre preţul gazului. Erau jainişti şi tibetani, şi xhosa, inuiţi şi aer-tuaregi, şi giganţi îmblăniţi din Pustiurile Gheţii. O fată uigur cânta „Serenada siajului” la chitara ei cu patruzeci de coarde, iar la răstimpuri un difuzor anunţa:

— Sosire pe traversa trei: *Idiot Wind* recent venită din Palatinatele Nuevo-mayaşe cu transport de ciocolată şi vanilie...

Sau:

— Îmbarcare la traversa şapte: *My Shirona,* destinaţia Arkangel...

Anna Fang se opri la un altar micuţ aflat înăuntru, imediat după uşă, şi-şi adresă mulţumirile către zeii cerului pentru călătoria sigură. Zeul Aviatorilor era un tip cu aspect prietenos – statuia grăsuţă şi roşie de pe altar îi amintea lui Tom de Chudleigh Pomeroy – însă soţia lui, Doamna Înaltului Cer, era crudă şi vicleană; dacă o jigneai, putea stârni uragane sau exploda o alveolă cu gaz. Anna aduse o ofrandă de prăjiturele de orez şi bani norocoşi, iar Tom şi Hester murmurară şi ei mulţumiri pentru orice eventualitate.

Când ridicară frunţile, aviatoarea se îndepărta deja, grăbindu-se spre un grup de piloţi de la o masă din colţ.

— Khora! strigă femeia şi fu ridicată în braţe şi rotită de mai multe ori de un african tânăr şi chipeş, cu care vorbi iute în aersperanto.

Tom fu aproape sigur că o auzise menţionând „MEDUSA”, când Fang întoarse capul spre el şi Hester, dar până se apropiară, discuţia se purta în angliş, iar africanul spunea:

— Am călărit vânturi înalte tocmai din Zagwa!

Apoi scutură nisip roşu de Sahara din casca sa de pilot, pentru a-şi dovedi spusele. Era căpitanul Khora al navei de luptă *Mokele Mbembe* şi provenea dintr-o enclavă staţionară din Munţii Lunii, un aliat al Ligii Antitracţiune. Acum se îndrepta spre Shan Guo, pentru un stagiu în măreaţa fortăreaţă a Ligii de la Batmunkh Gompa. La început, Tom fu şocat să stea la aceeaşi masă cu un soldat al Ligii, totuşi Khora părea un om bun, la fel de binevoitor şi prietenos ca domnişoara Fang. Pe când femeia comanda mâncare, Khora îşi prezentă prietenii: cel înalt şi încruntat era Nils Lindstrom din *Garden Aeroplane Trap,* iar frumoasa doamnă arăboaică râzăreaţă se numea Yasmina Rashid din corsarul palmyrean *Zainab.* În scurt timp, toţi aviatorii hohoteau împreună, amintindu-şi de bătălii purtate deasupra celor O Sută de Insule şi de party-uri bahice în sediul piloţilor de pe Panzerstadt-Linz, iar între poveşti Anna Fang împingea farfurii peste masă spre oaspeţii ei.

— Mai vrei nişte şniţel de pârş, Tom? Hester, ia-ncearcă nişte tocăniţă de liliac – e delicioasă!

În timp ce Tom împungea mâncarea necunoscută şi bizară din farfurie cu perechea de beţişoare din lemn pe care le primise în loc de cuţit şi furculiţă, Khora se aplecă spre el şi rosti încet:

— Deci tu şi prietena ta faceţi parte acum din echipajul lui *Jenny*?

— Nu, nu! îl asigură Tom repede. Vreau să zic că nu, ea nu-i prietena mea, şi că nu, suntem doar simpli pasageri... Moşmondi prin piureul de lăcuste şi întrebă: O cunoşti bine pe domnişoara Fang?

— Oh, da! râse Khora. Toţi aviatorii o cunosc pe Anna. Şi toată Liga, de asemenea. În Shan Guo i se spune *Feng Hua,* adică Floarea Vântului.

Tom se întrebă din ce motiv domnişoara Fang avea un nume special în Shan Guo, dar înainte de a putea întreba, Khora continuă:

— Ştiai că a construit-o singură pe *Jenny Haniver*? În copilărie, ea şi părinţii ei au avut neşansa de a se afla la bordul unui oraş care a fost înfulecat de Arkangel. Au devenit sclavi au fost puşi la muncă în şantierele navelor aeriene, iar de-a lungul anilor ea a izbutit să şterpelească un motor de-aici, o paletă de cârmire de-acolo, până a construit-o pe *Jenny* şi a evadat.

Tom fu impresionat.

— N-a *spus* asta, murmură el privind-o pe aviatoare într-o nouă lumină.

— Nu vorbeşte despre aşa ceva, explică Khora. Vezi tu, părinţii ei n-au supravieţuit ca să evadeze împreună – au murit sub ochii ei în puţurile pentru sclavi.

Băiatul simţi un val de simpatie pentru biata domnişoară Fang, orfană ca şi el. Oare de aceea surâdea tot timpul, ca să-şi ascundă tristeţea? Şi oare de aceea îi salvase pe Hester şi pe el, ca să nu împărtăşească soarta părinţilor ei? Îi zâmbi acum cât mai prietenos cu putinţă, iar ea îl văzu şi-i răspunse în acelaşi fel, apoi îi trecu un platou cu picioruşe negre, strâmbe.

— Ia, Tom, încearcă o tarantulă soté...

— Sosire pe traversa paisprezece! bubui difuzorul de deasupra. Nava londoneză GI47, transport exclusiv de pasageri.

Tom sări brusc în picioare şi scaunul i se răsturnă în spate cu zgomot. Îşi amintea navele-cercetaş mici şi rapide pe care Inginerii le foloseau pentru examinarea şenilelor şi suprastructurii Londrei şi ţinea minte că nu aveau nume, ci doar coduri de înregistrare, care începeau toate cu GI.

— Au trimis pe cineva după noi! icni el.

Domnişoara Fang se ridică şi ea în picioare.

— Poate fi doar o coincidenţă, zise ea. Trebuie să existe destule nave din Londra... Şi chiar dacă Valentine ar fi trimis pe cineva după voi, aici vă găsiţi printre prieteni. Noi facem faţă fără probleme oribililor voştri Beefburgers.

— Beef*eaters*, o corectă Tom reflex, deşi ştia că femeia comisese greşeala în mod deliberat, doar pentru a destinde tensiunea.

O zări pe Hester zâmbind şi se simţi fericit că era şi ea acolo şi, în acelaşi timp, înverşunat de hotărât s-o protejeze.

Iar apoi toate luminile se stinseră.

Se auziră strigăte, huiduieli şi un zgomot asurzitor de veselă scăpată pe jos în bucătării. Ferestrele erau forme vagi de culoarea amurgului, decupate în beznă.

— În tot Airhaven nu mai e curent electric! se auzi glasul sumbru al lui Lindstrom. Probabil o pană de curent a centralei!

— Nu, rosti Hester iute. Cunosc şiretlicul ăsta. E menit să creeze haos şi să ne împiedice plecarea. Cineva e aici şi a venit după noi...

În glasul ei exista o undă de panică pe care Tom n-o auzise până atunci, nici chiar în timpul urmăririi din Stayns. Brusc, se simţi foarte speriat.

Din capătul opus al sălii, acolo unde mulţimea de oameni se revărsa pe High Street scăldată în lumina lunii, se auzi pe neaşteptate un ţipăt. Apoi altul, urmat de o serie prelungă de zgomote de sticlă spartă, zbierete, înjurături, trosnete de scaune şi mese răsturnate. Două lămpi verzi se legănau deasupra tuturor, aidoma unor candele în cimitir.

— Ăsta nu-i un Beefeater! spuse Hester.

Lui Tom îi fu greu să-şi dea seama dacă era speriată sau uşurată.

— HESTER SHAW! scrâşni un glas ca un bomfaier care tăia metal.

În dreptul uşii înflori brusc un nor de vapori şi din el apăru un Stalker.

Era înalt de peste doi metri, iar sub haină îi sclipea armura metalică. Pielea feţei prelungi era palidă şi strălucea de o peliculă de mucus ca dârele de melci, iar pe alocuri, prin pielea aceea, răzbătea un ciot de os alb-albăstrui. Gura îi era o fantă plină cu dinţi din metal. Nasul şi partea superioară a capului erau acoperite cu o calotă metalică înaltă, cu tuburi şi cabluri ce atârnau ca nişte şuviţe de păr şi ale căror capete erau introduse în mufe de pe piept. Ochii rotunzi din sticlă îi confereau o expresie de mirare, de parcă nu se putuse obişnui niciodată cu surpriza groaznică a celor ce i se întâmplaseră.

Fiindcă acesta era lucrul cel mai rău în privinţa Stalkerilor: fuseseră cândva oameni, iar undeva sub învelişul acela metalic era captiv un creier omenesc.

— Imposibil! scânci Tom. *Nu* mai există Stalkeri! Toţi au fost distruşi cu secole în urmă!

Dar Stalkerul acela stătea chiar acolo, oribil de real. Tom încercă să bată în retragere, însă nu se putu clinti. Ceva i se prelingea pe picior, fierbinte precum ceaiul vărsat dintr-o ceaşcă, şi-şi dădu seama că se scăpase pe el.

Stalkerul avansă încet, împingând în lături scaune goale şi mese. Paharele căzute pe podea i se sparseră sub tălpi. Din umbrele din spatele lui, un aviator se repezi spre el cu o sabie, dar tăişul ricoşă din armură şi creatura îl azvârli pe bărbat cât

colo, cu o singură lovitură a pumnului său uriaş, fără măcar să se sinchisească să privească înapoi.

— HESTER SHAW, rosti el. THOMAS NATSWORTHY.

„Îmi cunoaşte numele!” gândi băiatul.

— Eu..., începu domnişoara Fang, dar nici ea nu păru să-şi găsească cuvintele.

Îl trase pe Tom înapoi, în timp ce Khora şi ceilalţi scoaseră săbiile şi păşiră între creatură şi cei pe care-i vâna aceasta, însă Hester trecu pe lângă ei.

— E-n regulă, zise ea cu glas straniu, subţire. Îl cunosc. Lăsaţi-mă să vorbesc cu el.

Stalkerul îşi roti faţa albă ca moartea, de la Tom la Hester, şi lentilele se auziră bâzâind în interiorul ochilor mecanici.

— HESTER SHAW, spuse el mângâindu-i numele cu o voce care aducea cu fâsâitul unei scăpări de gaze.

— Salut, Shrike, zise fata.

Capul uriaş se înclină, pentru a-şi coborî privirea asupra ei. Un braţ metalic se ridică, şovăi, după care palma lui atinse obrazul lui Hester, mânjindu-l de lubrifiant.

— Îmi pare rău că n-am mai avut ocazia să-mi iau rămas-bun...

— EU LUCREZ ACUM PENTRU LORDUL PRIMAR AL LONDREI, spuse Shrike. EL M-A TRIMIS SĂ TE OMOR.

Tom scânci din nou. Hester chicoti subţire şi spart.

— Dar... n-o vei face, nu-i aşa, Shrike? N-o să m-omori *pe mine.*

— BA DA, rosti Shrike sec privind-o de sus.

— Nu, Shrike! şopti fata, iar domnişoara Fang îşi întrezări ocazia.

Dintr-un buzunar secret al mânecii hainei, scoase o aşchie de metal de forma unui evantai minuscul şi-o expedie, rotitoare, spre gâtul Stalkerului. Arma scoase un sunet straniu, ca un geamăt, în timpul zborului, şi în acelaşi timp se deplie într-un disc tremurător cu circumferinţă tăioasă.

— Un Frisbee de luptă neuvo-mayaş! icni Tom, care văzuse asemenea arme în vitrinele din secţiunea Arme şi Război a Muzeului.

Ştia că ele puteau reteza beregata unui om de la o depărtare de şaizeci de paşi şi se încordă, aşteptând ca ţeasta Stalkerului

să-i cadă de pe umeri... însă frisbee lovi cu un zăngănit gâtul blindat al acestuia şi se înfipse acolo, vibrând.

Fanta gurii se alungi într-un surâs ca un rânjet şi Shrike ţâşni înainte, iute ca o şopârlă. Domnişoara Fang păşi într-o parte, sări pe lângă el şi repezi o lovitură înaltă de picior, însă creatura era mult mai rapidă.

— Fugiţi! strigă ea spre Hester şi Tom. Întoarceţi-vă în *Jenny*! O să vin şi eu!

Ce altceva puteau face? O luară la fugă. Stalkerul încercă să-i înhaţe când trecură pe lângă el, însă Khora îl prinse de braţ, iar Nils Lindstrom îşi roti sabia spre faţa sa. Creatura se scutură de Khora şi ridică braţul; ţâşni o jerbă de scântei şi se auzi zbieretul de metal lovind metalul, iar Lindstrom dădu drumul sabiei rupte, urlă şi-şi strânse braţul la piept. Stalkerul îl aruncă în lături şi o ridică pe Anna de jos când îl atacă din nou, trântind-o cu toată puterea în Khora şi Yasmina care se năpustiseră în ajutorul ei.

— Domnişoară Fang! strigă Tom.

Pentru o secundă se gândi să se întoarcă, dar ştia destule despre Stalkeri ca să-şi dea seama că nu putea face absolut nimic. Porni în fugă după Hester, sări peste un morman de corpuri căzute în prag, apoi ieşi în umbre, în amurg şi în mulţimile ce se îmbulzeau speriate. O sirenă se tânguia cu jale, ascuţit. Briza aducea cu ea un iz acru şi băiatului i se păru că distinge deasupra centralei electrice pâlpâirea de care se temeau cel mai mult toţi aviatorii: focul!

— Nu-nţeleg, gâfâi Hester vorbind pentru sine, şi nu pentru urechile lui Tom. El n-ar fi trebuit să m-omoare, *n-ar fi trebuit*!

Nu se opri însă din alergare şi, împreună, fugiră cât îi ţineau picioarele spre Traversa Şapte, unde-i aştepta *Jenny Haniver.*

Dar Shrike se asigurase deja că micuţa navă aeriană n-avea să mai plece nicăieri în seara aceea. Anvelopa fusese spintecată, capsula motorului tribord fusese deschisă ca o cutie veche de conserve şi un morman de fire rupte se revărsa pe chei. Alături se afla corpul frânt al băieţaşului pe care domnişoara Fang îl plătise ca să-i păzească nava.

Tom încremeni, privind dezastrul. În spatele lui, slab, dar apropiindu-se mereu, răsunau paşi pe puntea metalică: *ping, ping, ping, ping.*

Privi în jur după Hester şi văzu că plecase deja de lângă el, şchiopătând în lungul inelului docurilor – de fapt, îşi dădu

seama, fugea *la vale,* deoarece oraşul aerian avariat se înclinase în mod îngrijorător. O strigă, apoi sprintă după ea, urmând-o către traversa vecină. Acolo tocmai sosise un balon cu aspect ponosit, din care cobora o familie de turişti surprinşi, ce nu erau siguri dacă bezna şi strigătele anunţau o urgenţă sau un soi de carnaval. Hester se împinse printre ei şi-l apucă pe pilotul balonului de ochelarii de protecţie, după care îl smulse afară din nacelă. Aceasta se îndepărtă uşor de chei, când fata sări înăuntru.

— Stai! Hoţii! Piraţii! Ajutor! răcni pilotul, însă Tom nu putea să audă decât *ping-ping-ping*-ul acela slab şi înspăimântător care se apropia rapid pe High Street.

— Tom! Vino!

Băiatul îşi adună tot curajul şi sări după Hester, care bâjbâia cu parâmele de amarare, când Tom ateriză pe fundul nacelei.

— Aruncă totul peste bord! îi răcni fata.

El făcu aşa cum i se spusese şi balonul se clătină, apoi se ridică, ajungând la nivelul ferestrelor de la etajul întâi, apoi la al acoperişurilor şi la al turlei Sf. Mihail. În scurtă vreme, Airhaven era un covrig întunecat, care se îndepărta sub ei, iar Shrike devenise un simplu punct, ai cărui ochi verzi străluceau intens pe când înainta pe traversă ca să-i privească pierzându-se în distanţă.

Capitolul 13: Omul reînviat

În vremurile întunecate dinaintea zorilor Epocii Tracţiunii, imperiile nomade se războiseră între ele prin labirintul vulcanic al Europei. Acestea îi construiseră pe Stalkeri, târând soldaţi morţi de pe câmpurile de bătălie şi readucându-i cumva la viaţă, conectând stranii maşinării TehAnt la sistemele lor nervoase.

Imperiile fuseseră demult uitate, dar nu şi teribilii Oameni Reînviaţi. Tom îşi putea aminti cum se juca de-a Stalkerii pe când era copil în Orfelinatul Ghildei, tropăind apăsat, cu braţele întinse drept înainte şi ţipând „SUNT UN STAL-KER! EX-TER-MIN!”, până apărea domnişoara Plym şi-i cerea să facă mai puţină gălăgie.

Dar nu se aşteptase să întâlnească vreunul.

Pe când vântul nopţii împingea balonul furat spre est, el stătu tremurând în nacela care se legăna, răsucit într-o parte, astfel încât Hester să nu-i vadă pata umedă de pe pantaloni, şi spuse:

— Credeam c-au murit cu sute de ani în urmă! Credeam c-au fost distruşi în bătălii sau c-au înnebunit şi s-au ciopârţit singuri...

— Nu şi Shrike, zise fata.

— Iar el te *cunoştea*!

— Bineînţeles. Noi doi suntem prieteni vechi.

•••

Hester îl întâlnise în dimineaţa de după moartea părinţilor ei, în dimineaţa când se trezise pe ţărmurile Terenului de Vânătoare sub murmurele ploii. Nu ştia cum ajunsese acolo, iar capul o durea atât de rău, încât abia se putea clinti sau gândi.

În apropiere se găsea oraşul cel mai mic şi cel mai murdar pe care-l văzuse vreodată. Oameni care duceau în spate coşuri mari împletite din nuiele coborau din oraş pe scări şi rampe, după care examinau cu atenţie resturile lăsate de reflux şi reveneau cu lemne şi fel de fel de alte lucruri. Câţiva purtau barca tatălui ei şi, în scurtă vreme, câţiva o descoperiră pe Hester. Doi bărbaţi se apropiară şi o priviră. Unul dintre ei era un scotocitor tipic, micuţ şi jegos, ce purta în coş piese dintr-un „gândac” vechi. După ce o studie un timp, se retrase un pas şi i se adresă tovarăşului său:

— Scuze, domnule Shrike – crezusem c-ar putea fi utilă pentru colecţia dumitale, dar e din carne şi oase...

Se întoarse apoi şi se îndepărtă, călcând peste gunoaiele din care se înălţau aburi, pierzând orice interes faţă de Hester. El căuta numai obiecte pe care le-ar fi putut vinde, iar o copilă pe jumătate moartă nu prezenta niciun fel de valoare. Pe de altă parte, roţile gândacilor vechi – *ele* preţuiau într-adevăr ceva...

Celălalt bărbat rămase locului şi o privi de sus pe Hester. Abia după ce se aplecă şi o atinse pe faţă, iar ea simţi fierul rece şi dur de sub mănuşile lui, Hester îşi dădu seama că nu era de fapt un om. Când îi vorbi, glasul lui sună ca o perie de sârmă trasă cu putere peste o tablă neagră de scris.

— NU POŢI STA AICI, COPILĂ, zise el, apoi o ridică, o puse pe umăr şi o duse la bordul oraşului.

Oraşul se numea Strole şi era locuit de vreo cincizeci de scotocitori duri, aspri şi prăfuiţi, care jefuiau siturile de TehAnt

atunci când găseau aşa ceva şi şterpeleau recuperări din ceea ce abandonau oraşele mai mari atunci când nu găseau nimic. Shrike locuia cu ei, însă nu era scotocitor. Când un criminal din vreun mare Oraş al Tracţiunii se refugia în Lumea de Afară, Shrike îi lua urma şi-i reteza capul, pe care-l păstra cu grijă. Când întâlnea oraşul de unde fugise criminalul, ducea capul la autorităţi şi încasa recompensa.

Hester nu descoperi niciodată de ce se sinchisise s-o salveze pe ea. Nu putea s-o fi făcut din milă, întrucât Shrike nu era capabil de astfel de sentimente. Unicul semn de tandreţe pe care-l văzu vreodată la el era îndreptat spre colecţia lui macabră. De asemenea, îl fascinau automatele vechi şi jucăriile mecanice, şi cumpăra imediat orice astfel de obiect i-ar fi adus scotocitorii aflaţi în trecere. Casa lui din Strole era plină de animale, cavaleri în armură, soldăţei mecanici cu cheiţă în spate, ba chiar şi un Înger al Morţii în mărime naturală, demontat dintr-un ceas complicat. Însă preferatele lui erau femeile şi copiii: doamne minunate în rochii mâncate de molii, şi fete, şi băieţi drăguţi cu chipuri din porţelan. Shrike îşi petrecea toate nopţile, demontându-i şi reparându-i cu răbdare, explorându-le mecanismele complexe ale inimilor, de parcă ar fi căutat vreun indiciu privind funcţionarea propriilor sale mecanisme.

Uneori Hester avea impresia că şi ea făcea parte din colecţia lui. Îi amintea oare de rănile pe care le suferise pe câmpurile de luptă ale unor războaie de mult uitate, când era încă om?

Fata împărţi aceeaşi locuinţă cu el vreme de cinci ani, în timp ce chipul i se vindecă nesatisfăcător, într-o grimasă permanentă, şi amintirile îi reveniră treptat. Unele erau surprinzător de clare: valurile ce loveau ţărmurile Insulei Stejarilor, vocea mamei, vântul care sufla peste smârcuri, aducând mirosuri de iarbă udă şi de baligă de animale. Altele erau înceţoşate şi greu de înţeles; îi fulgerau prin minte în clipele dinainte de a adormi, ori o luau pe nepregătite când rătăcea printre figurinele mecanice silenţioase din casa lui Shrike. *Sânge pe hărţile stelelor. Un zgomot metalic. Chipul prelung şi arătos al unui bărbat cu ochi suri ca marea.* Toate acestea erau cioburi sparte de amintiri, care trebuiau culese cu grijă şi potrivite laolaltă, precum piesele maşinăriilor pe care le dezgropau scotocitorii.

Hester începu să priceapă tabloul de ansamblu abia când auzi din întâmplare nişte bărbaţi vorbind despre măreţul Thaddeus Valentine. Îşi dădu seama că numele acela îi era cunoscut: aparţinea bărbatului care-i ucisese pe mama şi pe tatăl ei şi care o preschimbase într-un monstru. Ştiu atunci ce avea de făcut fără măcar să fie nevoită să se gândească la asta. Se duse la Shrike şi-i spuse că voia să plece în căutarea lui Valentine.

— NU TREBUIE SĂ FACI ASTA, se mulţumi să-i spună Stalkerul. VEI FI UCISĂ.

— Atunci vino cu mine! îl imploră fata, însă el refuză.

Auzise despre Londra şi despre pasiunea pentru tehnologie a lui Magnus Crome. Era de părere că dacă va merge acolo, Ghilda Inginerilor îl va captura şi-l va tăia în bucăţele, ca să-l studieze în laboratoarele ei secrete. „NU TREBUIE SĂ TE DUCI”, era tot ce spunea el.

Doar că ea plecă oricum. Aşteptă până ce Shrike îşi găsi de lucru cu automatele lui, apoi se furişă pe o fereastră, ieşi din Strole şi porni de-a curmezişul vântoasei Lumi de Afară, cu un cuţit la brâu, în căutarea Londrei şi a răzbunării.

•••

— De atunci nu l-am mai văzut, îi spuse ea lui Tom, care dârdâia în nacela balonului furat. Când am plecat, Strole se găsea pe ţărmurile Mării Angliş, şi iată-l acum pe Shrike lucrând pentru Magnus Crome şi dorind să mă ucidă. N-are niciun sens!

— Poate că i-ai rănit sentimentele când ai fugit? sugeră Tom.

— Shrike nu are sentimente, zise Hester. Când au făcut un Stalker din el, l-au curăţat de *toate* amintirile şi sentimentele.

„Vorbeşte de parcă l-ar invidia”, îşi spuse băiatul. Cel puţin însă sunetul glasului ei îl ajutase să se calmeze şi nu mai tremura. Rămase nemişcat şi ascultă vântul care suspina prin greementul balonului. Spre vest, pe nori se vedea o pată neagră despre care bănuia că trebuia să fie fumul din Airhaven. Oare aviatorii izbutiseră să ţină incendiile sub control sau oraşul lor fusese distrus? Şi ce se întâmplase cu Anna Fang? Îşi dădu seama că probabil Shrike o omorâse, odată cu toţi prietenii ei. Aviatoarea blândă şi mereu pusă pe râs era moartă, la fel de moartă ca propriii lui părinţi. Părea că asupra lui fusese aruncat un blestem care-i distrugea pe toţi cei care fuseseră buni cu el. Ce bine ar fi fost dacă nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Valentine! Dacă ar fi rămas în siguranţa Muzeului, acolo unde-i era locul!

— S-ar putea să nu fi păţit nimic, rosti Hester brusc, ca şi cum ar fi bănuit la ce se gândise Tom. Cred că Shrike doar s-a jucat cu ea – n-avea ghearele scoase şi nici altceva.

— Are *gheare*?!

— Câtă vreme nu l-a enervat prea mult, probabil că n-ar fi pierdut timp s-o omoare.

— Şi Airhaven?

— Bănuiesc că dacă a suferit avarii serioase, va fi coborât undeva pe sol pentru reparaţii.

Tom aprobă din cap. După aceea îi trecu prin minte un gând mai vesel.

— Crezi că domnişoara Fang va veni după noi?

— Nu ştiu, răspunse fata, însă Shrike o va face.

Tom privi din nou îngrozit peste umăr.

— Cel puţin, continuă ea, ne îndreptăm în direcţia bună, spre Londra.

Băiatul se uită grijuliu peste marginea nacelei. Norii se întindeau sub ei ca o plapumă albă din puf trasă peste sol, ascunzând orice ar fi putut oferi vreun indiciu în privinţa locului unde se aflau sau spre care se îndreptau.

— Cum îţi dai seama? întrebă el.

— După stele, bineînţeles. Mama m-a învăţat. Şi ea a fost aviatoare, nu ţi-am spus? A zburat prin fel de fel de locuri. Odată a ajuns chiar în America. Trebuie să te foloseşti de stele pentru a-ţi găsi calea în locuri ca ăla, unde n-au hărţi sau puncte de referinţă. Uite, aia e Steaua Polară, iar constelaţia de-acolo e cea pe care Anticii o numeau Carul Mare, dar căreia majoritatea celor din zilele noastre îi spun Oraşul. Iar dacă o vom menţine pe *aia* la tribord, vom şti că ne-ndreptăm spre nord-est...

— Câte stele sunt! exclamă Tom, străduindu-se să urmărească degetul arătător al fetei.

Aici, deasupra norilor, unde nu existau vălurile de fum ale oraşelor şi praful ridicat de pe Lumea de Afară, cerul nopţii scânteia cu un milion de puncte reci de lumină.

— Până acum n-am ştiut că există atâtea!

— Toate stelele sunt sori, care ard foarte departe în spaţiu, la mii şi mii de kilometri depărtare, spuse Hester şi băiatul avu impresia că simte mândria fetei când îi arătă că ştia atât de multe. Cu excepţia celor care, de fapt, nu sunt deloc stele. Unele dintre cele foarte strălucitoare sunt luni mecanice, pe

care Anticii le-au ridicat pe orbită cu mii de ani în urmă şi care continuă şi acum să se rotească în jurul bietului şi bătrânului Pământ.

Tom rămase privind întunericul presărat de stele.

— Steaua aia cum se numeşte? întrebă el şi arătă un punct strălucitor, aflat jos în vest.

Hester se uită într-acolo şi zâmbetul îi dispăru. Tom văzu cum mâinile fetei se încleştează în pumni.

— Aia? repetă ea. Aia e o navă aeriană şi vine după noi.

— Poate că-i domnişoara Fang, care ne va salva? zise băiatul plin de speranţă.

Însă nava îndepărtată se apropia rapid şi, după câteva minute, putură vedea că era un vehicul-cercetaş mic, de construcţie londoneză, Spudbury Sunbeam sau Goshawk 90. Aproape că puteau simţi ochii verzi ai lui Shrike privindu-i peste pustiurile cerului.

Hester începu să tragă de roţile şi manetele ruginite ce controlau presiunea gazului din balon. După câteva secunde o găsi pe cea căutată şi de undeva de deasupra răsună un şuierat furios.

— Ce faci? chiţăi Tom. Iese tot gazul! O să ne prăbuşim!

— Ne ascundem de Shrike, răspunse ea şi deschise mai mult ventilul.

Ridicând ochii, Tom văzu că flotorul cu gaz începea să se dezumfle. Se uită înapoi, către nava urmăritoare. Se apropia constant, totuşi îi mai despărţeau vreo trei kilometri. Puteau spera că de la distanţa aceea ar fi părut că aerostatul suferise un accident. Puteau spera că Shrike n-avea să ghicească planul lui Hester. Puteau spera că nava lui micuţă nu era dotată cu aruncătoare de rachete...

Apoi se afundară în nori şi nu văzură nimic, doar volburi uriaşe şi întunecate, iar uneori câte o întrezărire scurtă a lunii, slab vizibilă deasupra lor. Nacela scârţâia, anvelopa flutura, iar ventilul de gaz şuiera ca un şarpe ţâfnos.

— Când aterizăm, rosti Hester, ieşi din nacelă cât poţi de repede.

— Da, aprobă băiatul, dar... vrei să zici c-o s-abandonăm balonul?

— În aer n-avem absolut nicio şansă împotriva lui Shrike, explică ea. Să sperăm că pe sol îl voi putea păcăli.

— Pe sol? strigă Tom. Oh, doar nu mergem iarăşi prin Lumea de Afară!

Balonul cobora rapid. Văzură peisajul întunecat crescând sub ei, petice negre de vegetaţie şi câteva sclipiri subţiri de lumină dinspre lună. Deasupra lor, nori groşi goneau spre est. Nu se zărea nici urmă de nava lui Shrike. Tom se încordă. Solul era la treizeci de metri dedesubt, apoi cincisprezece, apoi trei. Crengi râcâiră şi scrâşniră sub chilă, iar nacela se legănă şi pică, izbindu-se de pământul noroios, după care se ridică spre cer, căzu din nou şi se mai ridică o dată.

— Sari! ţipă Hester când atinse din nou solul.

Băiatul sări şi căzu, zgâriindu-se în crengile copacilor, pe o saltea moale de noroi. Balonul ţâşni iarăşi în sus, şi pentru o clipă, se temu că Hester îl abandonase ca să moară pe solul gol.

— Hester! răcni el, atât de tare, încât simţi că-l doare gâtul. Hester!

Apoi din tufişurile din stânga sa se auziră foşnete şi fata apăru, şchiopătând.

— Slavă lui Quirke! murmură Tom.

Se aşteptase ca Hester să se oprească şi să se aşeze alături de el, pentru a se odihni puţin şi a le mulţumi zeilor că-i aterizaseră pe pământ moale, umed, şi nu pe stâncă dură. Ea însă trecu pur şi simplu mai departe, şontâcăind spre nord-est.

— Stai! strigă Tom, care se simţea încă prea înfrigurat şi fără suflu pentru a sta măcar în picioare. Aşteaptă! Unde te duci?

Se întoarse şi-l privi de parcă era nebun.

— La Londra, îi spuse.

Tom se rostogoli pe spate şi gemu, adunându-şi forţele pentru alt drum istovitor pe jos.

Deasupra, eliberat de greutatea lor, balonul se întorcea în înaltul cerului, o lacrimă neagră care fu iute înghiţită de pântecele norilor. După alte câteva secunde, Tom auzi torsul motoarelor, când nava aeriană a lui Shrike porni în grabă după el. Iar apoi rămaseră doar noaptea, vântul rece şi petele neregulate proiectate de razele lunii ce rătăceau peste dealurile sparte.

Capitolul 14: Palatul Ghildelor

Katherine decise să înceapă din vârf. A doua zi după ce tatăl ei părăsise Londra, fata expedie un mesaj de la terminalul din camera lui, prin sistemul de tuburi pneumatice, către oficiul Lordului Primar. După o jumătate de oră, primi răspuns de la secretarul lui Crome: „Lordul Primar o va primi pe domnişoara Valentine la amiază”.

Fata se duse în camera ei şi-şi îmbrăcă hainele cele mai protocolare: pantaloni negri şi strâmţi şi haină cenuşie cu umerii ridicaţi ca nişte aripioare. Îşi prinse părul la spate cu o agrafă făcută din stopul din spate al unui automobil antic şi adăugă o pălărie elegantă cu clape pentru urechi, ce fluturau pe lângă cap, pe care o cumpărase de şase săptămâni, dar încă nu avusese ocazia s-o poarte. Îşi rujă buzele şi, discret, îşi fardă obrajii, apoi pictă un triunghi albastru mic între sprâncene, o simulare de însemn de Ghildă, aşa cum purtau toate lady la modă. Găsi un carneţel şi un creion şi le strecură într-una dintre servietele negre cu aspect important ale tatii, alături de permisul pe care el i-l dăruise când împlinise cincisprezece ani, permisul auriu ce-i îngăduia accesul în aproape orice colţ al Londrei. Apoi îşi studie aspectul în oglindă, imaginându-se peste câteva săptămâni când avea să întâmpine expediţia care revenea. Iar atunci avea să-i poată spune tatii: „E-n regulă acum, înţeleg totul; nu trebuie să-ţi mai fie frică...”

La ora douăsprezece fără un sfert, merse cu Câine la staţia de elevator din Quirke Circus, încântată de privirile pe care i le aruncau trecătorii. „Priviţi, trece domnişoara Katherine Valentine”, îşi imagină ea că ziceau. „Se duce să discute cu Lordul Primar...” Toţi cei din personalul elevatoarelor îi ştiau chipul, aşa că-i zâmbiră şi-i spuseră:

— Bună dimineaţa, domnişoară Katherine.

Îl mângâiară pe Câine pe cap şi nu se sinchisiră să se uite la permisul ei când se îmbarcă în elevatorul de 11:52 spre Nivelul Suprem.

Elevatorul bâzâi şi se ridică. Katherine traversă cu pas energic Paternoster Square, unde Câine privi gânditor porumbeii care se învârteau de colo-colo şi ciuli urechile la zgomotele reparaţiilor din Saint Paul. În scurt timp suia treptele Palatului Ghildelor şi

ajunse la un elevator intern minuscul, pentru ca la ora douăsprezece fără un minut să fie condusă prin uşa circulară de bronz a cabinetului Lordului Primar.

— Ah, domnişoara Valentine. Ai sosit cu un minut mai devreme.

Crome ridică scurt privirea de la biroul său uriaş, apoi reveni la raportul pe care-l citea. În spatele capului său se afla o fereastră rotundă prin care se zărea catedrala Saint Paul, cumva neclară şi ireală prin sticla groasă, ca un templu scufundat văzut prin apa limpede. Razele soarelui străluceau stins pe panourile din bronz mat de pe pereţii cabinetului. Nu existau tablouri, nici tapiserii sau ornamente de vreun fel, iar podeaua era din metal simplu. Katherine se înfioră, simţind cum răceala îi suie prin tălpile pantofilor.

Lordul Primar o lăsă să aştepte vreme de cincizeci şi nouă de secunde silenţioase, ce părură să dureze o eternitate. Când el lăsă raportul din mână, fata se simţea complet inconfortabil. Îi zâmbi şters, aidoma cuiva care n-a văzut niciodată un zâmbet, dar a citit o carte despre cum ar trebui să zâmbeşti.

— Vei fi încântată să afli că tocmai am primit un semnal radio codificat, trimis de expediţia tatălui tău cu puţin înainte de a ieşi din raza de emisie, spuse Lordul Primar. Totul e bine la bordul lui *13th Floor Elevator.*

— Grozav! exclamă Katherine, ştiind că auzea pentru ultima oară vreo veste de la tatăl ei înainte ca el să pornească înapoi spre casă; nici măcar Inginerii nu izbuteau să trimită semnale la o distanţă mai mare de trei sute de kilometri.

— Mai era şi altceva? întrebă Crome.

— Da..., spuse Katherine şi şovăi, temându-se că se va face de râs.

Confruntată cu cabinetul rece al lui Crome şi cu zâmbetul său încă şi mai rece, fata se pomeni regretând că se machiase atât de strident şi că purta hainele acelea scorţoase şi oficiale. Dar, la urma urmelor, acesta era motivul pentru care venise aici. Aşa că izbucni direct:

— Vreau să ştiu despre fata aceea şi de ce a-ncercat să-l omoare pe tata.

Surâsul Lordului Primar dispăru.

— Tatăl tău n-a considerat niciodată potrivit să-mi spună cine e acea fată. Nu am nicio idee de ce a dorit să-l omoare.

— Credeţi că are vreo legătură cu MEDUSA?

Privirea lui Crome îşi reduse temperatura cu câteva grade.

— Problema aceea nu te priveşte pe tine! se răsti el. Ce ţi-a spus Valentine?

— Nimic! răspunse Katherine, simţindu-se tulburată. Dar îmi dau seama că e speriat şi trebuie să ştiu motivul, pentru că...

— Ascultă-mă, copilă, zise Crome, apoi se ridică şi ocoli biroul, venind spre ea. Degete subţiri îi prinseră umerii. Dacă Valentine are secrete faţă de tine, lucrul ăsta se întâmplă din motive perfect întemeiate. Există aspecte ale activităţii lui pe care nu le-ai putea înţelege absolut deloc. Nu uita că el a pornit de la zero, că a fost un simplu scotocitor din Lumea de Afară înainte ca eu să-l bag în seamă. Vrei să-l vezi readus la statutul acela? Sau chiar mai rău?

Katherine se simţi de parcă primise o palmă. Chipul i se învăpăie de furie, dar se stăpâni.

— Du-te acasă şi aşteaptă-l să se întoarcă, porunci Crome. Şi lasă problemele adulţilor în seama celor care le înţeleg. Să nu discuţi cu nimeni despre fată sau despre MEDUSA.

„Problemele adulţilor?” gândi Katherine mânioasă. „Dar câţi ani crede că am?” Plecă totuşi capul şi rosti supus:

— Da, Lord Primar. Haide, Câine!

— Şi să nu mai aduci animalul ăsta la Nivelul Suprem, strigă Crome, iar vocea lui o urmări în anticamera cabinetului, unde secretarele se întoarseră şi-i priviră faţa furioasă, aflată în pragul lacrimilor.

Coborând cu elevatorul înapoi la Quirke Circus, Katherine şopti la urechea lupului:

— O să-i arătăm noi, Câine!

•••

În loc să meargă direct acasă, fata trecu pe la Templul lui Clio, aflat la marginea lui Circle Park. Acolo, în semiîntunericul înmiresmat, se calmă şi încercă să decidă cum să procedeze în continuare.

După ce Nikolas Quirke fusese declarat zeu, majoritatea londonezilor încetaseră să se mai gândească prea mult la vechii zei şi zeiţe, aşa că acum Katherine era singură în templu. Ei îi plăcea Clio, care fusese zeiţa mamei ei în Puerto Angeles şi a cărei statuie aducea de altfel puţin cu mama, cu ochii negri şi buni şi surâsul răbdător. Îşi aminti poveştile mamei – că

sărmana zeiţă înainta cu spatele spre viitor, înfruntând neîncetat furtuna progresului, dar uneori se putea întoarce în timp pentru a-i inspira pe oameni să schimbe întregul curs al istoriei. Privind acum chipul blajin al statuii, fata rosti:

— Ce ar trebui să fac, Clio? Cum îl pot ajuta pe tata dacă Lordul Primar nu-mi spune nimic?

Nu se aşteptase de fapt la un răspuns şi nici nu primi vreunul, aşa că rosti repede o rugăciune pentru tata şi încă una pentru bietul Tom Natsworthy, îşi depuse ofrandele şi plecă.

Ideea îi sosi pe când parcursese jumătate din drumul până la Casa Clio, un gând atât de neaşteptat, încât i-ar fi putut fi trimis de zeiţă însăşi. Fata îşi aminti cum, atunci când alergase către toboganul pentru deşeuri în seara căderii lui Tom din oraş, trecuse pe lângă cineva care mergea în direcţia opusă, un tânăr Ucenic Inginer, care păruse atât de palid la faţă şi şocat, încât fusese *sigură* că asistase la eveniment.

Acum se grăbea spre casă prin parcul luminat de soare. Inginerul acela tânăr trebuia să aibă răspunsul! Avea să se ducă în Foale să-l caute! Avea să afle ce se-ntâmpla, fără ajutorul moşului ăluia afurisit de Magnus Crome!

Capitolul 15: Mlaştinile Apelor Ruginii

Tom şi Hester merseră toată noaptea, iar când discul soarelui palid răsări dincolo de pâcla dimineţii, ei îşi continuară mersul, oprindu-se doar la răstimpuri pentru a-şi trage răsuflarea. Peisajul acesta diferea destul de mult de şesurile de noroi pe care le traversaseră cu câteva zile în urmă. Aici erau siliţi să ocolească smârcuri şi bălţi întinse de apă sălcie şi, cu toate că uneori întâlneau cicatricele vechi, adânci şi acoperite cu buruieni ale urmelor vreunui oraş, era clar că niciunul nu mai trecuse de mulţi ani prin locurile acestea.

— Vezi cum au crescut bălăriile? întrebă Hester, arătând făgaşe pline cu mărăcini şi povârnişuri înverzite de lăstari. Până şi o semistaţionară mică le-ar fi tăiat ca să le folosească drept combustibil.

— Poate solul de aici e pur şi simplu prea moale, sugeră Tom, afundându-se pentru a douăzecea oară până la brâu în noroiul gros.

Îşi amintea harta uriaşă a Terenului de Vânătoare care atârna în holul de la intrare al Muzeului din Londra şi teritoriul mlăştinos uriaş care se întindea de la munţii centrali până la ţărmurile Mării Khazak, kilometri întregi de păpuriş şi pâraie albastre subţiri, toate cu eticheta *Neadecvate pentru oraşe.*

— Cred că asta trebuie să fie marginea Mlaştinilor Apelor Ruginii. Le-au numit aşa, fiindcă se spune că apele ar fi colorate în roşu de la rugina oraşelor care s-au aventurat în ele şi s-au scufundat. Doar primarul cel mai nesăbuit şi-ar fi adus oraşul aici.

— Atunci Wreyland şi Anna Fang ne-au dus spre sud mai mult decât am crezut noi, murmură Hester ca pentru sine. Londra trebuie să fie la aproape o mie cinci sute de kilometri depărtare. Vom avea nevoie de multe luni ca s-o ajungem, iar în tot acel timp Shrike va fi pe urmele mele.

— Dar l-ai păcălit! îi reaminti Tom. Am scăpat!

— Nu pentru multă vreme, zise fata. În scurt timp ne va lua din nou urma. De ce crezi că i se spune Stalker[1]?

• • •

Hester îl duse mai departe, târându-l peste dealuri şi prin noroaie, după care coborau în văi al căror văzduh era plin cu roiuri de muşte bâzâitoare şi pişcătoare. Treptat, amândoi deveniră obosiţi şi iritaţi. La un moment dat Tom sugeră să se aşeze şi să se odihnească pentru o vreme, dar Hester se răsti:

— Fă cum vrei. Ce-mi pasă mie?

Aşa că băiatul îşi continuă drumul în tăcere, furios pe ea. Ce fiinţă oribilă, urâtă, crudă şi predispusă la autocompătimire! După toate prin care trecuseră împreună şi după ce o ajutase în Lumea de Afară, ea tot era dispusă să-l abandoneze. Regretă că n-o înhăţase Shrike şi că el nu scăpase cu domnişoara Fang sau cu Khora. *Ei* i-ar fi îngăduit să-şi odihnească picioarele obosite...

Cu toate astea, fu destul de fericit de prezenţa fetei la sosirea nopţii, când vălătuci groşi de ceaţă se înălţară din mlaştini ca spectrele mamuţilor şi toate foşnetele din tufişuri semănau cu paşii Stalkerului. Hester găsi un loc unde să-şi petreacă noaptea, la adăpostul câtorva copaci piperniciţi, şi mai târziu, când ţipătul

[1] În limba engleză, cuvântul are şi sensul de „urmăritor” (n. r.).

neaşteptat al unei bufniţe ieşite la vânătoare îl făcu pe Tom să tresară din somnul lui agitat, o găsi pe fată stând de veghe lângă el ca un gargui prietenos.

— E-n regulă, îi spuse ea.

Iar după încă o clipă, în una dintre străfulgerările acelea bruşte de blândeţe pe care băiatul le observase din când în când, adăugă:

— Mi-e dor de ei, Tom. Mi-e dor de mama şi de tata.

— Ştiu, încuviinţă el. Şi mie mi-e dor de ai mei.

— Tu nu mai ai niciun fel de familie în Londra?

— Nu.

— Niciun prieten?

Tom căzu pe gânduri.

— Nu tocmai.

— Cine era fata aia? întrebă ea după câteva clipe de tăcere.

— Care fată? De unde?

— Din Foale în seara aia, alături de tine şi Valentine.

— Katherine, răspunse Tom. E... Mda, e fiica lui Valentine.

Hester aprobă din cap.

— Era drăguţă, spuse ea.

Apoi băiatului îi fu mai uşor să doarmă şi o visă pe Katherine care venise să-i salveze cu o navă aeriană, ducându-i înapoi în lumina cristalină de deasupra norilor. Când deschise din nou ochii, mijiseră zorii şi Hester îl zgâlţâia să se trezească.

— Ia ascultă!

El ascultă şi auzi un zgomot care nu era al pădurilor sau al apei.

— Un oraş? întrebă plin de speranţe.

— Nu..., Hester înclină capul pe un umăr, ascultând cu atenţie. E un aëro-motor Rotwang...

Zgomotul spori în intensitate, pulsând pe măsură ce cobora din cer. Deasupra pâclelor învolburate licări o navă-cercetaş londoneză.

Cei doi îngheţară, sperând că erau camuflaţi de colivia neagră şi udă de ramuri de deasupra lor. Mârâitul navei se diminuă, apoi se înteţi iarăşi şi descrise un cerc.

— Shrike ne poate vedea, şopti Hester privind în sus spre ceaţa albă, oarbă. Îl pot simţi cum ne priveşte...

— Nu, nu, insistă Tom. Dacă noi nu putem vedea nava, cum ne-ar putea vedea el? E logic...

•••

Dar hăt deasupra, Omul Reînviat îşi comută ochii pe infraroşu, îşi activează senzorii termici şi vede două siluete umane strălucitoare în nemişcarea estompată, cenuşie, a arborilor.

— MAI APROAPE, comandă el.

— Dacă-i poţi vedea atât de clar acum, mormăie pilotul navei, e păcat că n-ai putut spune că balonul ăla dezumflat era pustiu înainte să fi gonit după el pe jumătate din Terenul de Vânătoare.

Shrike nu spune nimic. De ce ar trebui să se justifice acestor Unic-născuţi scâncitori? El văzuse că nacela balonului era goală imediat cum apăruse din nou deasupra norilor, dar decisese să păstreze informaţia aceea pentru sine. Fusese încântat de gândirea rapidă a lui Hester Shaw şi hotărâse ca, drept răsplată, s-o mai lase în viaţă câteva ore, în timp ce aviator-Inginerul ăsta greu de minte urmărea balonul abandonat de ea.

Acum îşi comută ochii la spectrul normal de vedere. O va vâna pe Hester în modul cel mai dificil, bizuindu-se pe mirosuri, pe zgomote şi pe vederea obişnuită. Apelează o amintire a chipului ei şi începe s-o rotească în minte pe când nava coboară prin ceţuri.

•••

— Fugi! zise Hester.

Nava apăru din pâclele albe la câţiva metri depărtare, apropiindu-se de sol, în timp ce învârtejea ceaţa aidoma unor teluri pentru bătut ouă. Fata îl smulse pe Tom din ascunzătoarea lor inutilă şi porni în fugă peste solul îmbibat şi denivelat de rădăcinile copacilor. Jerbe albe de apă ţâşneau la fiecare pas şi mâlul negru le plescăia în cizme. Alergară orbeşte, până ce Hester se opri atât de brusc, încât Tom o izbi puternic din spate şi amândoi căzură grămadă.

Fugiseră în cerc. Nava era drept în faţa lor, iar o formă gigantică le bloca drumul. Două raze de lumină verde-palid, ticsite de stropi minusculi de apă, îi pironeau.

— HESTER, scrâşni un glas metalic.

Hester bâjbâi după orice ar fi putut folosi ca armă şi găsi o bucată de lemn noduros.

— Nu te-apropia, Shrike! îl avertiză ea. O să-ţi fac praf ochişorii ăia verzi şi frumuşei! O să-ţi fac creierii terci!

— Vino! chiţăi Tom, apucând-o de pulpana hainei şi încercând s-o tragă de acolo.

— Unde? întrebă fata, riscând o privire scurtă înapoi către el.

Schimbă priza pe bâta improvizată şi rămase locului sfidătoare, pe când Shrike se apropie.

— TE-AI DESCURCAT BINE, HESTER, DAR VÂNĂTOAREA S-A TERMINAT.

Stalkerul înainta cu grijă pe terenul ud. De fiecare dată când îşi cobora piciorul metalic, un jet de aburi ţâşnea în sus, şuierând. Ridică mâinile şi din ele glisară afară lame tăioase ca nişte gheare.

— Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea despre Londra? strigă Hester furioasă. Cum de-ai ajuns să fii sluga lui Crome?

— TU M-AI CONDUS SPRE LONDRA, HESTER, răspunse Shrike, apoi făcu o pauză şi chipul mort i se lăţi într-un zâmbet metalic. ŞTIAM UNDE MERGI. MI-AM VÂNDUT COLECŢIA ŞI AM ÎNCHIRIAT O NAVĂ AERIANĂ, CA SĂ POT AJUNGE ACOLO ÎNAINTEA TA.

— Ţi-ai vândut omuleţii mecanici? întrebă ea, cu adevărat stupefiată. Dacă voiai atât de mult să pui mâna pe mine, de ce nu m-ai urmărit pur şi simplu?

— AM DECIS SĂ TE LAS SĂ TRAVERSEZI SINGURĂ TERENUL DE VÂNĂTOARE. A FOST UN TEST.

— Şi l-am trecut?

Shrike îi ignoră întrebarea.

— CÂND AM AJUNS LA LONDRA, M-AU DUS DIRECT LA INGINERIUM, AŞA CUM MĂ AŞTEPTASEM. AM PETRECUT OPTSPREZECE LUNI ACOLO, AŞTEPTÂNDU-TE SĂ SOSEŞTI. INGINERII M-AU DEMONTAT ŞI M-AU MONTAT DE VREO ZECE ORI, DAR A MERITAT. AM FĂCUT O ÎNŢELEGERE CU MAGNUS CROME. MI-A PROMIS CĂ-MI VA DA CE-MI POFTEŞTE INIMA.

— Ah, bun, rosti Hester încet, întrebându-se despre ce naiba vorbea.

— DAR MAI ÎNTÂI, TU TREBUIE SĂ MORI.

— De ce, Shrike?

Răspunsul fu înecat într-un zumzet surd şi modulat, care-l făcu pe Tom să se întrebe dacă nu cumva nava Stalkerului era pe punctul de-a decola fără el. Ridică ochii spre ea, dar nava continua să-şi menţină poziţia, deşi ţăcănitul constant al elicelor fusese acoperit de sunetul nou, un muget uruitor, şuierător, care sporea cu fiecare secundă. Până şi Shrike păru tulburat: ochii îi pâlpâiră şi înclină capul spre umăr, ascultând cu atenţie. Sub tălpi, terenul începu să vibreze.

Din ceaţa din spatele Stalkerului răbufni un zid de noroi şi apă, care se curba în vârf, încununat de spumă albă. În urma lui venea un oraş, mai exact un orăşel foarte mic, de modă veche, care gonea pe opt roţi late. Hester se retrase repede, iar Shrike îi văzu expresia de pe chip şi se întoarse să vadă motivul. Tom se aruncă în lateral, prinzând-o pe fată de guler şi trăgând-o din calea pericolului. Nava aeriană încercă să vireze, dar roţile micului oraş o prinseră şi o distruseră, apoi îndesară în noroi sfărâmăturile arzătoare. După o clipă îl auziră pe Stalker răcnind „HESTER!”, chiar înainte să-l strivească gigantica roată frontală a oraşului.

Cei doi se prinseră în braţe şi se rostogoliră, îndepărtându-se cât putură de mult, în vreme ce oraşul mugi pe lângă ei, o volbură de traverse şi pistoane, lumină pâlpâind pe metal, siluete minuscule privind în jos de pe punţile de observare, geamătul prelung al unui claxon reverberând prin ceaţă. După aceea, la fel de brusc pe care se ivise, dispăru. Aerul duhnea a fum şi metal încins.

Tom şi Hester se ridicară în picioare. Bucăţele din nava aeriană pluteau lent în jos, arzând vesel. În locul unde stătuse Stalker, o urmă adâncă de roată se umplea repede cu noroi negru, strălucitor. Ceva ce putea să fi fost o mână de fier ieşea pe verticală din mâzgă şi un norişor alb de abur se înălţă în văzduh, unde se destrămă încet.

— A... a *murit*? întrebă băiatul cu glas tremurător de frică.

— Tocmai a trecut un oraş peste el, zise Hester. N-aş crede că-i într-o formă prea bună.

Tom se întrebă într-o doară ce vrusese Shrike să spună prin „ce-i poftea inima”. De ce ar fi fost dispus să-şi vândă colecţia preţioasă ca s-o urmărească pe Hester, dacă nu voia decât s-o ucidă? Acum nu mai putea afla răspunsurile la întrebarea asta.

— Şi sărmanii din navă..., şopti el.

— Natsworthy, zise fata, indivizii ăia au fost trimişi să-l ajute să ne-omoare. Nu-ţi irosi mila pe ei.

Pentru o clipă tăcură amândoi, privind rotocoalele de ceaţă. Apoi Tom zise:

— Mă întreb din faţa cui fugea?

— Ce vrei să zici?

— Oraşul ăla. Avea o viteză foarte mare... Probabil că-l urmarea ceva...

Hester se uită la el şi înţelese până la urmă la ce se referea.

— *Fir-ar să fie*! exclamă ea.

Aproape exact în clipa aceea al doilea oraş apăru din ceţuri. Era mai mare decât primul, cu roţi uriaşe, de forma unor butoaie. Pe fălcile lui căscate, un glumeţ desenase un rânjet plin de dinţi şi cuvintele „PAPĂ FERICIT”.

Nu mai aveau timp să fugă din calea sa. De data asta Hester fu cea care-l înşfăcă pe Tom şi băiatul o văzu strigând ceva, dar din cauza bubuitului asurzitor al motoarelor pricepu abia după o secundă ce spusese.

— *Putem sări pe el*! *Fă ca mine*!

Oraşul trecu peste ei, cu roţile depăşindu-i de o parte şi alta, astfel încât fură ridicaţi ca două furnici în faţa unui plug şi purtaţi în sus pe un talaz de noroi care aproape că-i izbi de pântecul metalic greoi de deasupra. Hester se ghemui pe creasta talazului ca un surfer şi Tom se bălăbăni alături de ea, aşteptându-se ca dintr-o clipă într-alta să fie lovit şi ucis de o bigă de macara ori să fie azvârlit sub roţi. Hester ţipa din nou la el şi îi făcu semn spre ceva. O conductă de evacuare se repezea către ei ca un şarpe monstruos, iar în lumina văpăilor dinspre cuptoare ce răzbătea prin fantele de pe şasiul oraşului, băiatul zări balustrada unei platforme de întreţinere. Hester o înhăţă şi sări pe ea, iar Tom se aruncă şi el în secunda următoare. Pentru o clipă mâinile lui bâjbâiră disperate în gol, apoi simţi sub degete fier ruginit. Şocul aproape că-i smulse braţele din umeri, însă Hester se aplecă, îl prinse zdravăn de centură şi-l ridică pe platformă.

Trecu destul timp până când amândoi se opriră din tremurat şi se sculară cu greutate în picioare. Ambii păreau de parcă fuseseră modelaţi grosolan din noroiul Lumii de Afară; le acoperea hainele, li se încurcase în păr şi li se lipise pe faţă. Tom începu să râdă ca un apucat de salvarea lor în ultima clipă şi de surpriza în sine a faptului că se descoperea tot viu, iar Hester râse împreună cu el. Până atunci băiatul n-o mai auzise niciodată râzând şi nu se simţise niciodată atât de apropiat de cineva, pe cât se simţea acum faţă de ea.

— O să fim bine! zise Hester. Acum o să fim bine! Haide să suim şi să vedem cu cine am făcut autostopul!

•••

Indiferent ce ar fi fost oraşul acesta, era micuţ, abia o simplă suburbie. Tom se amuza, încercând să deducă ce putea fi, în timp ce Hester deschise cu iscusinţă încuietoarea unui chepeng şi porni în sus pe o scară lungă cu pereţi ruginiţi ce radiau căldura provenită de la motoare. Băiatul aprecie că aducea puţin cu Crawley sau cu Purley Spokes, suburbii pe care Londra le construise în zilele măreţe din trecut, când exista atâta pradă, încât oraşele îşi puteau îngădui să construiască mici oraşe-satelit. În cazul acesta era posibil să aibă propriile ei nave aeriene comerciante, licenţiate să poarte negoţ cu Londra.

Totuşi, ceva nu-i dădea pace. „Doar primarul cel mai nesăbuit şi-ar fi adus oraşul aici...”

De ce naiba ar fi urmărit Crawley sau Purley Spokes un orăşel în temutele Mlaştini ale Apelor Ruginii?

Suiră pe scară până ajunseră la alt chepeng. Acesta nu era încuiat, iar când îl deschiseră ieşiră pe puntea superioară. Un vânt rece sufla ceţurile printre clădirile metalice şi podeaua punţii vibra şi se clătina, în timp ce suburbia gonea cu toată viteza. Străzile păreau pustii, totuşi Tom ştia că, adesea, orăşelele aveau doar câteva sute de locuitori. Poate că toţi erau ocupaţi în sala maşinilor sau aşteptau în siguranţa încăperilor până la terminarea urmăririi.

În acelaşi timp însă în locul acesta exista ceva ce nu-i plăcea: în tot cazul, nu era suburbia micuţă şi dichisită la care sperase. Podelele punţilor erau ruginite şi scrijelite, iar casele ponosite păreau nişte pitici pe lângă uriaşele motoare auxiliare ce fuseseră smulse din alte oraşe şi prinse cu bolţuri ici şi colo, conectate la motoarele principale de pe puntea de dedesubt sub o reţea de conducte gigantice, care înconjurau clădirile şi apoi coborau, îngropându-se prin găuri decupate în punţi. Dincolo de ele, acolo unde Tom s-ar fi aşteptat să vadă parcuri şi platforme de observaţie, un vălmăşag de amplasamente de tunuri şi palisade din lemn încercuia marginea suburbiei.

Hester îi făcu semn să păstreze tăcerea şi-l conduse către pupa învăluită în ceaţă, unde se afla o clădire înaltă care ar fi trebuit să fie Primăria. Pe măsură ce se apropiară, văzură că deasupra uşii scria:

Bine aţi venit în
TUNBRIDGE WHEELS

Populaţie: ~~500~~ ~~467~~ 212
şi încă în creştere!

Iar mai sus flutura un steag alb-negru: o hârcă deasupra a doua oase încrucişate.

— Pe Marele Quirke! icni Tom. Asta-i o suburbie-pirat!

Şi brusc, de pe străzile secundare din jur, apărură bărbaţi şi femei ce arătau la fel de ponosiţi ca oraşul, slăbănogi, duri şi cu ochii aprigi, dar care purtau cele mai mari arme de foc pe care le văzuse băiatul vreodată.

•••

Pe când suburbia-pirat goneşte pe drumul ei, liniştea pune din nou stăpânire pe Apele Ruginii, întreruptă doar de zgomotele unor creaturi mici ce se mişcă prin păpuriş. Apoi mâzga dintr-un făgaş adânc lăsat de o roată bolboroseşte şi fierbe, după care scuipă afară ruina lui Shrike, care se mişcă sacadat.

Stalkerul a fost afundat adânc în noroi, izbit brutal ca un ţăruş de cort, apoi apăsat, strivit şi răsucit. Braţul stâng îi atârnă în câteva sârme cu izolaţiile desprinse; *piciorul drept nu i se mai mişcă deloc. Un ochi îi este negru şi orb, iar cu celălalt vede înceţoşat, aşa că trebuie să scuture întruna din cap pentru a-şi limpezi privirea. Fragmente din memorie i-au dispărut, dar altele au apărut nechemate. Pe când iese plescăind din urmele lăsate de roata suburbiei, îşi aminteşte războaiele antice pentru care a fost construit. La Dealul 20, tunurile Tesla au trosnit ca nişte fulgere de gheaţă, învăluindu-l în foc până când carnea a început să-i ardă pe oasele din fier. Dar a supravieţuit. El e ultimul din Brigada Lazăr şi supravieţuieşte mereu. Shrike nu poate fi terminat doar de două oraşe care au trecut peste el.*

Încet, încetişor, se târăşte spre teren mai ferm şi adulmecă, cercetează şi scanează până se asigură că Hester a scăpat cu viaţă. Se simte foarte mândru de ea. Pofta inimii lui! *În scurt timp o va regăsi, iar singurătatea vieţii lui eterne se va încheia.*

Suburbia a lăsat şanţuri adânci în teren. Va fi lesne de urmărit, chiar şi cu piciorul pe care-l târăşte inutil, chiar şi cu un ochi lipsă şi chiar cu mintea care i se declanşează aleatoriu. Stalker dă capul pe spate şi-şi rage strigătul de vânătoare spre mlaştinile pustii.

Capitolul 16: Rezervoarele de rahat

Londra continuă să înainteze, zi după zi, trosnind şi scrâşnind peste continentul cunoscut anterior ca Europa, ca şi cum în faţa ei se afla un trofeu fantastic, dar după ce oraşul îl înfulecase pe Salthook, observatorii nu zăriseră decât nişte amărâte de orăşele scotocitoare, iar Magnus Crome nu fusese de acord cu modificarea cursului pentru a le prinde. Oamenii începuseră să devină agitaţi, întrebându-se în şoaptă despre intenţiile necunoscute ale Lordului Primar. Londra nu fusese niciodată concepută să meargă atât de mult şi atât de rapid. Se vorbea despre o criză de alimente, iar dogoarea dinspre motoare se răspândi în sus prin podelele punţilor până ce începuse să se spună că puteai prăji un ou pe pavimentele Nivelului Şase.

Jos în Foale căldura era înfiorătoare şi, când coborî din elevator la Tartarus Row, Katherine avu impresia că intrase pur şi simplu într-un cuptor. Până atunci nu fusese niciodată aşa adânc în Foale şi, pentru o vreme, rămase clipind pe treptele terminalului elevatorului, buimăcită de hărmălaie şi întuneric. Sus pe Nivelul Unu, soarele strălucea peste Circle Park şi un vânticel răcoros legăna tufele de trandafiri; aici, jos, echipe de bărbaţi alergau într-o parte şi alta, claxoanele te asurzeau şi recipientele uriaşe de combustibil scrâşneau pe lângă ea, îndreptându-se spre cuptoare.

Pentru o clipă fata simţi îndemnul de a se întoarce acasă, dar ştia că trebuia să facă lucrul pentru care venise aici, de dragul tatii. Inspiră profund şi ieşi pe stradă.

Nu semăna deloc cu Înalta Londră. Aici nimeni nu-i ştia faţa; trecătorii erau morocănoşi când le cerea indicaţii, iar muncitorii ieşiţi din schimburi, care-şi treceau vremea lenevind pe pavimente, fluierau după ea şi-i strigau: „Hei, dulceaţă!” şi „De unde ţi-ai cumpărat pălăria aia?” Un maistru voinic o împinse într-o parte, pentru a face loc să treacă unei echipe de deţinuţi încătuşaţi. Din altarele de sub conductele pentru combustibil rânjeau statuetele lui Pete Coşarul, zeul cocoşat al sălilor de maşini şi al coşurilor de fum. Katherine ridică bărbia şi ţinu strâns de lesa lui Câine, fericită că el era acolo s-o protejeze.

Ştia însă că acesta era unicul loc unde putea spera să găsească adevărul. Întrucât tata era plecat şi Tom era dispărut

sau mort, iar Magnus Crome nu voia să-i vorbească, în toată Londra mai rămăsese o singură persoană care ar fi putut şti secretul fetei cu cicatrice.

Fusese foarte greu să dea de urma lui, dar, din fericire, cei din oficiul de arhivă al Ghildei Recuperatorilor, Fochiştilor, Ciocănarilor de Roţi şi Operativilor Asociaţi din Foale fuseseră suficient de amabili ca s-o ajute pe fiica lui Thaddeus Valentine. Dacă în seara aceea un Ucenic Inginer fusese în preajma toboganului pentru deşeuri, spuseseră ei, atunci probabil că supraveghease muncitorii deţinuţi, iar dacă supraveghease muncitorii deţinuţi atunci provenea din închisoarea experimentală a Inginerilor din Adâncul Foalelor. Alte câteva întrebări şi o mită strecurată unui maistru din Foale şi Katherine căpătase un nume: Ucenicul Inginer Pod.

Acum, la aproape o săptămână după întâlnirea cu Lordul Primar, fata mergea să stea de vorbă cu Pod.

•••

Închisoarea din Adâncul Foalelor era un complex de clădiri de mărimea unui orăşel, grupat în jurul bazei unui gigantic pilastru de susţinere. Katherine urmă indicatoarele până la blocul administrativ, o clădire sferică din metal cocoţată pe poduri rulante brăzdate de rugină, care se rotea lent, astfel încât supraveghetorii să poată privi de sus prin ferestrele ei şi să observe blocurile de celule, curţile pentru exerciţii fizice şi fermele de alge ce se învârteau la nesfârşit în jurul lor. În holul de la intrare, luminile de neon sclipeau peste sute de metri pătraţi de metal alb. Un Inginer apăru lunecând lângă Katherine când intră.

— Câinii n-au voie înăuntru, o anunţă el.

— Nu e câine, e lup, răspunse fata cu surâsul ei cel mai dulce şi bărbatul sări înapoi când Câine îi adulmecă haina de cauciuc.

Arăta foarte protocolar, cu buze subţiri, ţuguiate acum a nemulţumire, şi pete de eczemă pe ţeasta rasă. Ecusonul de pe haina lui anunţa *Nimmo, supervizor Foale.* Katherine îi zâmbi şi, înainte ca bărbatul să poată ridica alte obiecţii, îi arătă permisul auriu şi spuse:

— Mă aflu aici trimisă în misiune de tatăl meu, Istoricul-şef. Trebuie să discut cu unul dintre ucenicii voştri, un băiat pe nume Pod.

Supervizorul Nimmo clipi repede şi spuse:

— Dar... Dar...

— Vin acum direct de la cabinetul lui Magnus Crome, minţi Katherine. Dacă doreşti să verifici, telefonează-i secretarei lui.

— Nu..., bolborosi Nimmo, sunt sigur că totul e-n regulă.

Până atunci nimeni din exteriorul Ghildei nu dorise vreodată să discute cu un ucenic, iar lui nu-i plăcea asta. Probabil că exista chiar şi-o regulă care să interzică aşa ceva. În acelaşi timp nu dorea să contrazică pe cineva care-l cunoştea pe Lordul Primar. Îi ceru Katherinei să aştepte şi se îndepărtă grăbit, dispărând într-un birou cu pereţi din sticlă aflat în partea opusă a holului recepţiei.

Katherine aşteptă, mângâindu-l pe Câine şi surâzând politicos Inginerilor raşi în cap care treceau pe lângă ea în haine albe. În scurt timp se întoarse şi Nimmo.

— L-am localizat pe Ucenicul Pod, anunţă el. A fost transferat în Secţiunea 60.

— Aha, bravo domnule Nimmo! surâse larg fata. Poţi trimite să fie chemat?

— În niciun caz! răspunse Inginerul, care nu era sigur dacă-i plăcea să primească ordine. Totuşi, dacă fata voia să viziteze Secţiunea 60, avea s-o ducă acolo. Urmează-mă, îi spuse şi porni spre un elevator mic. Secţiunea 60 este dedesubtul punţilor.

Dedesubtul punţilor era locul unde Londra îşi avea conductele de apă şi canalizare. Katherine citise despre ele în manualele de şcoală, aşa că era pregătită pentru lunga coborâre, deşi nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru duhoare. Miasmele o izbiră imediat ce elevatorul ajunse jos de tot şi uşa glisă, deschizându-se. Era ca şi cum ar fi păşit pe fundul unui canal aflat în plină funcţionare.

— Asta e Secţiunea 60, rosti Nimmo, care nu părea să fi sesizat mirosul fetid. E una dintre unităţile noastre de lucru cele mai interesante. Deţinuţii repartizaţi în sectorul ăsta ajută la dezvoltarea unor moduri noi şi incitante de reciclare a deşeurilor umane ale oraşului.

Katherine ieşi din elevator, acoperindu-şi nasul cu batista. Se pomeni într-un spaţiu uriaş, slab iluminat. În faţa ei se aflau trei rezervoare, fiecare dintre ele mai mare decât Casa Clio cu toate grădinile ei. Un fluid vâscos galben-maroniu, urât-mirositor, picura înăuntrul lor dintr-un labirint de conducte ce erau fixate

de plafonul scund, iar oameni în haine de deţinuţi, cenuşiu-spălăcit, plescăiau prin mizeria ce le ajungea până la piept, curăţindu-i suprafaţa cu ustensile cu cozi lungi care semănau cu nişte greble.

— Ce fac aici? întrebă Katherine. Ce e lichidul acela?

— Resturi, domnişoară Valentine, răspunse Nimmo cu un aer mândru. Dejecţii. Excreţii. Produse secundare ale nutriţiei umane.

— Vrei să spui... rahat? murmură Katherine, îngrozită.

— Mulţumesc, domnişoară Valentine, poate că e chiar termenul pe care nu-l găseam, zise Nimmo şi o fulgeră din priviri. Te asigur că nu e nimic dezgustător în asta. Noi toţi... ăăă... folosim toaleta la răstimpuri. Ei bine, acum ştii unde ajunge... *rahatul*... dumitale. „Nu risipi, nu râvni" este motoul Inginerilor, domnişoară. Procesate corespunzător, excrementele omeneşti reprezintă un combustibil foarte util pentru motoarele oraşului nostru. Iar noi experimentăm tot felul de moduri de a le transformă într-un snack gustos şi nutritiv. Deţinuţii noştri nu sunt hrăniţi cu nimic altceva. Din păcate, ei mor pe capete. Sunt totuşi convins că asta nu e decât o problemă temporară.

Katherine se apropie de marginea unui rezervor. „Am coborât în Tărâmul fără Soare!" gândi ea. „Pe Clio! Asta e ţara morţilor!"

Însă nici măcar Tărâmul fără Soare nu putea fi atât de teribil ca locul ăsta. Dejecţiile se legănau şi se mişcau, plescăind de marginile rezervoarelor, în timp ce Londra traversa un lanţ de dealuri abrupte. Muştele bâzâiau în nori groşi sub plafonul curbat şi se aşezau pe feţele şi corpurile lucrătorilor. Ţestele lor rase sclipeau în lumina slabă şi chipurile le încremeniseră în expresii fixe pe când luau crusta groasă de la suprafaţă şi o transferau în recipiente pe care alţi deţinuţi le împingeau pe şinele de lângă rezervoare. Încruntaţi, Ucenicii Ingineri priveau şi roteau bastoane lungi şi negre. Doar Câine părea fericit; trăgea de lesă şi dădea din coadă, iar la răstimpuri ridica ochii plin de însufleţire spre Katherine, parcă pentru a-i mulţumi că-l adusese într-un loc cu mirosuri atât de interesante.

Fata se strădui să nu-i îngăduie prânzului să i se ridice în gât şi se întoarse către Nimmo.

— Sărmanii! Cine sunt oamenii ăştia?

— Nu-ţi face griji în privinţa *lor,* răspunse supervizorul. Sunt condamnaţi. Criminali. Îşi merită soarta.

— Ce au făcut?

— Diverse. Furturi mărunte. Evaziuni fiscale. L-au criticat pe Lordul Primar. Dacă ţinem seama de toate astea, sunt trataţi foarte bine. Ia să vedem acum dacă-l putem găsi pe Ucenicul Pod...

În timp ce bărbatul vorbea, Katherine îşi îndreptase privirea spre cel mai apropiat rezervor. Unul dintre lucrătorii de acolo se oprise din muncă, dăduse drumul greblei, apoi îşi prinsese tâmplele cu palmele ca şi cum fusese cuprins de ameţeală. O fată-ucenic îl observase, de asemenea, şi, apropiindu-se de marginea rezervorului, îl împunse cu bastonul ei. Scântei albastre pâlpâiră în locul unde-l atinse, iar deţinutul tresări, urlă şi căzu, dispărând sub suprafaţa mizeriei. Alţi lucrători priviră într-acolo, prea speriaţi ca să se ducă şi să-l ajute pe camaradul care se scufundase.

— Fă ceva! icni Katherine, întorcându-se spre Nimmo, care nu părea să fi observat ceva.

Alt ucenic apăru alergând pe marginea rezervorului, strigându-le deţinuţilor de sub el să-l ajute pe omul dispărut. Doi-trei dintre ei îl pescuiră şi noul ucenic se aplecă peste rezervor şi-l trase afară, împroşcându-se cu mizerie din cap până-n picioare. Purta o mască mică de tifon, ca mulţi alţi paznici, dar Katherine fu sigură că-l recunoscuse, iar din spatele ei îl auzi pe Nimmo mârâind:

— *Pod*!

Se grăbiră spre el. Ucenicul Pod îl târâse pe deţinutul pe jumătate înecat pe pasarela metalică dintre rezervoare şi încerca acum să-i spele mâzga de pe chip cu apă de la o ţeavă verticală din apropiere. Fata-ucenic care-l împunsese pe bărbat cu bastonul îi privi cu o expresie de dezgust.

— Iar risipeşti apă, Pod! zise ea, pe când Katherine şi Nimmo se apropiau în fugă.

— Ce se întâmplă aici, Ucenici? întrebă Nimmo încruntat.

— Bărbatul acesta încetinise ritmul, răspunse ucenica. Am încercat să-l fac să muncească mai vioi.

— Are febră! exclamă Ucenicul Pod pe un ton plângăreţ şi ridică privirea de pe chipul bărbatului împroşcat cu mizerie urât mirositoare. Nu-i de mirare că nu mai putea munci.

Katherine îngenunche lângă el şi ochii tânărului se lărgiră de surprindere când o recunoscu. Reuşise deja să spele mare parte

din zoaiele de pe chipul deţinutului, iar fata îi atinse cu palma fruntea umedă. O simţi fierbinte până şi potrivit standardelor din Adâncul Foalelor.

— Chiar e bolnav, rosti ea şi-l privi pe Nimmo. Arde. Ar trebui dus la spital...

— La spital? pufni supervizorul. Aici jos nu avem aşa ceva. Ăştia sunt deţinuţi, domnişoară Valentine. Criminali. Ei n-au nevoie de îngrijire medicală.

— În scurt timp va fi alt caz pentru Divizia K, interveni ucenica.

— Gura! şuieră Nimmo.

— Ce-nseamnă Divizia K? întrebă Katherine.

Nimmo nu vru să-i răspundă. Ucenicul Pod o privi şi fetei i se păru că vede lacrimi prelingându-i-se pe faţă, deşi era posibil să fie doar transpiraţie. Îşi îndreptă din nou atenţia spre deţinut, care părea că lunecase într-un somn adânc. Podeaua de metal era tare şi, mânată de un impuls brusc, Katherine îşi scoase pălăria, o împături şi o strecură sub capul lui ca un fel de pernă.

— N-ar trebui să fie aici! rosti ea furioasă. E prea slăbit ca să muncească în rezervoarele voastre oribile!

— E într-adevăr neplăcut, fu de acord Nimmo. Deţinuţii care ne sunt trimişi în prezent sunt pur şi simplu prea plăpânzi. Dacă Ghilda Negustorilor ar depune eforturi mai mari pentru a rezolva penuria de alimente, ar putea fi ceva mai sănătoşi, sau dacă Navigatorii s-ar pune pe treabă şi ar urmări în sfârşit nişte prăzi decente... Dar cred c-ai văzut destule, domnişoară Valentine. Te rog, întreabă-l pe Ucenicul Pod ce doreşte să ştie tatăl dumitale şi te voi conduce înapoi la elevatoare.

Katherine se întoarse către Pod. Tânărul îşi dăduse masca jos şi era neaşteptat de arătos, cu ochii mari negri şi gura mică, perfect desenată. Ea îl privi o clipă şi se simţi ca o idioată. Pod dădea dovadă de curaj şi încerca să-l ajute pe sărmanul acela, iar ea îl deranja cu ceva care, brusc, i se păru de-a dreptul minor.

— Eşti domnişoara Valentine, nu-i aşa? zise tânărul uşor temător, când Câine trecu pe lângă el ca să adulmece degetele bolnavului.

Katherine aprobă din cap.

— Te-am văzut în Foale în seara când l-am înfulecat pe Salthook, spuse ea. Jos, lângă toboganul pentru deşeuri. Cred că

ai zărit-o pe fata care a încercat să-l omoare pe tatăl meu. Mi-ai putea spune tot ce-ţi aminteşti?

El o privi, fascinat de şuviţele lungi şi negre de păr ce-i căzeau pe faţă după ce-şi scosese pălăria. Apoi ochii lui zvâcniră scurt spre Nimmo.

— N-am văzut nimic, domnişoară, îi răspunse. Adică am auzit strigăte şi-am alergat să ajut, dar din cauza fumului şi a celorlalte... n-am văzut pe nimeni.

— Eşti sigur? insistă Katherine. Ar putea fi teribil de important.

Ucenicul Pod clătină din cap, dar evită s-o privească în ochi.

— Îmi pare rău...

Pe neaşteptate, deţinutul de pe punte tresări şi suspină adânc, iar toţi se uitară la el. Katherine avu nevoie de câteva clipe pentru a înţelege că murise.

— Vedeţi? rosti ucenica satisfăcută. V-am zis că era pentru Divizia K.

Nimmo împinse cadavrul cu vârful cizmei.

— Ia-l, Ucenico.

Katherine tremura din tot corpul. Ar fi vrut să plângă, dar nu putea. Dacă ar fi putut face ceva ca să-i ajute pe amărâţii aceştia!

— Când voi ajunge acasă, rosti ea, îi voi povesti tatii despre toate astea. Iar când el va afla ce se-ntâmplă în locul ăsta groaznic...

Regreta amarnic că venise aici.

— Îmi pare rău, domnişoară Valentine, îi auzi pe Pod rostind din nou şi nu fu sigură dacă-i părea rău pentru că n-o putuse ajuta sau pentru că ea aflase adevărul despre cum se trăia sub Londra.

Nimmo începuse să devină agitat.

— Domnişoară Valentine, insist să plecăm imediat. Tatăl dumitale trebuia să fi trimis un membru oficial al Ghildei sale dacă avea treabă cu acest ucenic. Şi, oricum, ce spera să afle de la el?

— Vin, încuviinţă Katherine.

Apoi făcu tot ce putea face pentru deţinutul mort: se întinse şi-i închise ochii cu blândeţe.

— Îmi pare rău, şopti Ucenicul Pod pe când ea se îndepărta.

Capitolul 17: Suburbia piraţilor

Târziu în noaptea aceea şi adânc în Mlaştinile Apelor Ruginii, Tunbridge Wheels îşi ajunse într-un final prada. Orăşelul epuizat se poticnise într-o dolină şi suburbia îl izbi în plin, fără a se sinchisi să-şi încetinească viteza furtunoasă. Impactul sparse micul oraş în bucăţi şi aşchiile sale căzură ca ploaia pe străzile suburbiei, când aceasta se întoarse şi goni înapoi pentru a înghiţi epava.

— Dăm din roţi şi vă halim pe toţi! urlau piraţii.

Din cuşca lor aflată în foalele suburbiei, Tom şi Hester priviră îngroziţi cum maşinăriile de dezasamblare se apucară de treabă, sfâşiind orăşelul în mormane de resturi, fără a se obosi măcar să le îngăduie supravieţuitorilor să iasă. Puţinii care izbutiră s-o facă, împleticindu-se, fură înhăţaţi de piraţii care-i aşteptau. Dacă erau tineri şi în putere, îi târau la alte cuşti micuţe aşa cum erau cele în care fuseseră închişi Hester şi Tom. Dacă nu, îi omorau şi le aruncau trupurile în maldărele de pe marginile atelierului digestiv.

— Pe marele Quirke! şopti Tom. Asta-i oribil! Încalcă absolut toate regulile Darwinismului Municipal...

— Natsworthy, zise Hester, asta-i o suburbie de piraţi. La ce te aşteptai? Îşi dezasamblează prada cât pot de repede şi-i folosesc pe captivi ca sclavi în sala maşinilor. Nu irosesc hrană şi spaţiu cu cei prea slabi pentru a munci. De fapt, nu-i chiar atât de diferit de ceea ce face scumpa ta Londră. Cel puţin tipii ăştia au onestitatea de a-şi spune „piraţi”.

Străfulgerarea unei mantii stacojii în atelierele digestive atrase atenţia lui Tom. Primarul suburbiei piraţilor coborâse să examineze captura cea mai recentă şi acum mergea pe pasarela din exteriorul celulelor, înconjurat de gărzile lui de corp. Era un omuleţ minuscul, adus de spate, cu umerii gârboviţi, pleşuv, iar gâtul lui costeliv se ridica precum o tijă din gulerul din blană de pisică al mantiei. Nu arăta prietenos.

— Seamănă mai mult cu un vultur mâncat de molii, decât cu un primar! şopti Tom şi o trase pe Hester de mânecă pentru a i-l arăta. Ce crezi c-o să facă cu noi?

Fata strânse din umeri, uitându-se cu atenţie la grupul care se apropia.

— Bănuiesc că vom fi trimişi în sala maşinilor...

Apoi amuţi, holbându-se la primar de parcă era creatura cea mai uimitoare pe care o văzuse vreodată. Îl îmbrânci pe Tom într-o parte şi-şi lipi faţa de gratiile cuştii, apoi începu să strige:

— Peavey! răcni ea, străduindu-se să se facă auzită peste vacarmul din foaie. Peavey! Aici!

— Îl cunoşti? întrebă Tom derutat. Ţi-e prieten? E om bun?

— Eu n-am prieteni, se răsti Hester, iar el nu-i un om bun – e un animal crud şi ucigaş, şi l-am văzut omorând oameni pur şi simplu fiindcă îl priviseră într-un fel care nu-i plăcuse. Tocmai de-aia să sperăm că prada capturată i-a îmbunătăţit dispoziţia. Peavey! Aici! Sunt eu! Hester Shaw!

Animalul crud şi ucigaş se întoarse spre cuşca lor şi făcu o grimasă.

— Numele lui este Chrysler Peavey, explică Hester răguşit. Pe când locuiam cu Shrike, s-a oprit de vreo două ori în Strole ca să facă negoţ. Era primarul altui orăşel de scotocitori. Doar zeii ştiu cum s-a ales c-o suburbie ca asta... Taci acum şi lasă-mă doar pe mine să vorbesc!

Tom îl studie pe Chrysler Peavey, care se apropie fără grabă ca să-i privească pe prizonieri, urmat de bodyguarzi. Nu era cine ştie ce arătare. Scalpul plin de proeminenţe reflecta lumina puternică a cuptoarelor, iar transpiraţia care i se prelingea pe piele lăsa dâre deschise la culoare în murdăria de pe faţa lui. Parcă pentru a-şi compensa pleşuvia, era acoperit aproape complet de păr: fire albe şi murdare îi creşteau din barbă, smocuri groase şi sure i se revărsau din urechi şi nări, iar sprâncenele mişcătoare erau enorme şi stufoase. În jurul gâtului îi atârna lanţul funcţiei, care-şi pierduse de mult strălucirea, iar pe un umăr îi era cocoţată o maimuţică slăbănoagă.

— Cine-s ăştia? întrebă el.

— Doi autostopişti, şefu'... adică, Înălţimea Voastră..., răspunse un bodyguard, o femeie al cărei păr fusese împletit şi apoi dat cu fixativ pentru a forma două coarne lungi, curbate.

— Au suit la bord în toiul urmăririi, Înălţimea Voastră, adăugă un bărbat care se ocupase de capturarea nou-sosiţilor, apoi îi arătă lui Peavey haina de pe el: jacheta de aviator căptuşită cu blană pe care i-o luase lui Tom. Asta-i de la ei...

Peavey mârâi. Părea gata să le întoarcă spatele, însă Hester continuă să-şi etaleze surâsul strâmb şi să repete „Peavey! Sunt

eu!”, până când în ochii negri şi lacomi se aprinse o scânteie de recunoaştere.

— Pe Arzător! mormăi el. Asta-i puştoaica omului de tinichea!

— Arăţi bine, Peavey, zise Hester şi Tom observă că ea nu încerca să-şi ascundă faţa de piraţi, de parcă ştia că nu trebuia să-i lase să vadă niciun semn de slăbiciune.

— Mii de draci! spuse Peavey şi o cercetă din creştet până în tălpi. Mii de draci! Chiar tu eşti! Micuţa ajutoare a Stalkerului, care s-a făcut mare şi mai urâtă ca oricând! Da’ unde-i bătrânul Shrikey?

— A murit, răspunse fata.

— A murit? Da’ ce-a păţit? Oboseala metalului?

Hohoti încântat şi toţi bodyguarzii i se alăturară obedienţi, până ce chiar şi maimuţa de pe umărul lui începu să zbiere şi să-şi zornăie lanţul.

— Oboseala metalului, te-ai prins?

— Şi cum se face că eşti primar peste Tunbridge Wheels? întrebă Hester, în timp ce bărbatul continua să chicotească, ştergându-şi lacrimile. Ultima dată când am auzit de locul ăsta, era o suburbie respectabilă. Obişnuia să vâneze în nord, la marginea gheţii.

Peavey chicoti iarăşi şi se rezemă de gratii.

— E şmecheră, este? Tunbridge Wheels mi-a halit vechiul oraş acum doi ani. A apărut în goană într-o zi şi l-a-nghiţit din prima. Dar nu erau căliţi, n-avuseseră de-a face cu unii ca mine şi ca băieţii mei. Am evadat din foale şi-am preluat conducerea: l-am pus pe fostul primar şi pe consilierii lui să bage cărbuni în propriile lor cazane şi noi ne-am instalat în casele lor confortabile şi-n Primăria aia de lux. S-a terminat cu scotocirea pentru mine! Acum sunt primar în toată puterea cuvântului. Înălţimea Sa Chrysler Peavey, la dispoziţia dumitale!

Tom se cutremură, imaginându-şi lucrurile groaznice care se întâmplaseră probabil când oamenii brutali ai lui Peavey preluaseră conducerea, însă Hester încuviinţă din cap, ca şi cum ar fi fost impresionată.

— Felicitări, zise ea. E un oraş bun. Rapid, vreau să zic. Bine construit. Îţi asumi totuşi un risc. Dacă prada ta nu s-ar fi oprit în dolina aia, ai fi intrat direct în mijlocul Apelor Ruginii şi te-ai fi dus la fund ca un bolovan.

Peavey flutură din mână, ignorându-i avertismentul.

— Nu şi Tunbridge Wheels, scumpete. Suburbia asta-i specializată. Smârcurile şi mlaştinile nu ne deranjează. Prin mlaştinile astea se-ascund oraşe grăsune, iar acolo unde intenţionez să merg în continuare e rost de pradă şi mai grasă.

Hester aprobă din cap.

— Ce-ar fi atunci să ne scoţi de-aici? zise ea cu un aer nepăsător. Cu-atâtea prăzi pe care să le-nhaţi, ţi-ar putea fi utile două ajutoare pricepute acolo sus.

— Ha, ha! chicoti Peavey. Bună-ncercare, Hettie, dar n-ai baftă. În ultimii doi ani prăzile au fost cam rare. Cu tot ce-nhăţăm şi jefuim, abia dacă-i pot mulţumi pe flăcăi şi n-ar fi-ncântaţi dacă încep s-aduc moace noi la bord. Mai ales nişte moace aşa naşpa ca a ta.

Porni să hohotească iarăşi, privind spre bodyguarzi, ca să verifice dacă i se alăturau veseliei. Maimuţica i se cocoţă în creştetul capului, se ghemui acolo şi începu să chiţăie.

— Peavey, să ştii că ai nevoie de mine! zise Hester, uitând complet de Tom în disperarea ei. Eu nu-s moale. Probabil că-s mai dură decât jumătate dintre flăcăii tăi cei mai buni. Dacă-i nevoie, o să mă bat pentru un loc sus...

— Oh, da, te pot folosi, încuviinţă Peavey. Da' nu sus. Eu am nevoie de ajutoare în sala maşinilor. Îmi pare rău, Hettie, mai zise el, apoi îi întoarse spatele şi-i făcu semn femeii cu coarne: Leagă-i, Maggs, şi du-i în puţurile pentru sclavi.

Hester se lăsă să cadă pe podeaua cuştii, cuprinsă de deznădejde. Tom o atinse pe umăr, dar ea se feri cu un gest de iritare. Băiatul se uită pe lângă ea, spre Peavey care se îndepărta prin atelierele lui pătate de sânge şi spre piraţii ce avansau spre cuşcă cu arme şi cătuşe. Spre surprinderea lui se simţea mai degrabă furios, decât temător. După toate prin câte trecuseră, aveau să devină sclavi! Nu era *cinstit*! Înainte de a-şi da seama ce făcea, sări în picioare, se prinse cu mâinile de gratiile unsuroase şi se auzi răcnind cu un glas ciudat, subţire şi ascuţit:

— NU!

Peavey se întoarse. Sprâncenele i se suiră pe frunte ca nişte omizi alpiniste.

— NU! răcni Tom din nou. Dacă o cunoşti şi ţi-a cerut ajutorul, ar trebui s-o ajuţi! Eşti un laş care-nfulecă orăşele ce nu pot

scăpa şi-omori oameni, şi-i arunci în puţurile pentru sclavi fiindcă ţi-e prea teamă de propriii oameni ca să-i ajuţi!

Maggs şi ceilalţi bodyguarzi ridicară armele la unison şi-l priviră pe Peavey întrebător, aşteptând să le dea ordinul pentru a-l face bucăţele pe prizonierul impertinent. Piratul rămase însă locului, privindu-l pe Tom, după care reveni fără grabă spre cuşcă.

— Ce-ai spus? întrebă el.

Tom se retrase un pas. Când încercă să vorbească din nou, nu se auzi niciun cuvânt.

— Eşti din Londra, nu-i aşa? continuă Peavey. Aş recunoaşte accentul ăsta oriunde! Şi nu eşti nici din Nether Boroughs. Din ce Nivel eşti?

— D-doi, se bâlbâi Tom.

— Nivelul Doi? repetă Peavey, apoi se întoarse să-şi privească tovarăşii. Aţi auzit? Asta-i aproape Înalta Londră, ce să mai! Domnilor, flăcăul ăsta-i din Înalta Londră. Maggs, de ce-ai vrea s-arunci un gentleman ca el la-nchisoare?

— Păi ai spus..., începu Maggs să protesteze.

— Nu contează ce *AM SPUS,* răcni Peavey. Scoate-l DE-ACOLO!

Femeia cu coarne bâjbâi la încuietoare, până când uşa glisă, deschizându-se, iar ceilalţi piraţi îl înhăţară pe Tom şi-l târâră afară din cuşcă. Peavey îi îmbrânci şi începu să-l scuture de praf cu o blândeţe aspră, murmurând întruna:

— Nu aşa se tratează un gentleman! Spanner, dă-i haina înapoi!

— Ce? răcni piratul care purta jacheta lui Tom. Nici vorbă!

Peavey scoase un pistol şi-l împuşcă, omorându-l pe loc.

— Am zis să-i dai domnului HAINA înapoi! urlă el spre cadavrul care purta pe chip o expresie de surprindere, iar ceilalţi se grăbiră să scoată haina şi să-l îmbrace pe Tom.

Peavey netezi cu palma gaura de glonţ, care încă fumega în pieptul jachetei.

— Îmi pare rău că s-a pătat de sânge, vorbi el pe un ton serios. Tipii ăştia n-au maniere. Te rog, îngăduie-mi să-mi cer scuze pentru neînţelegere şi-ţi urez bine ai venit la bordul umilului meu orăşel. Suntem onoraţi s-avem în sfârşit la bord un gentleman adevărat. Sper că-mi vei face plăcerea să mi te alături la ceaiul de după-amiază în Primărie...

Tom se holbă la el. Abia acum înţelese că n-avea să fie omorât. Ceaiul de după-amiază era ultimul lucru la care se aştepta. Însă când primarul piraţilor dădu să-l conducă de acolo, îşi aminti de Hester, care continua să tremure în cuşcă.

— Nu pot s-o las aici! rosti el.

— Pe cine – pe *Hettie*? păru stupefiat Peavey.

— Călătorim împreună, explică Tom. E prietena mea.

— În Tunbridge Wheels există multe fete, spuse Peavey. Fete mult mai arătoase, care au nas şi de toate. Până şi fiică-mea ar fi foarte încântată să faceţi cunoştinţă...

— N-o pot abandona pe Hester, zise Tom cât de ferm cuteză, iar primarul se înclină şi le făcu semn oamenilor lui să deschidă din nou cuşca.

•••

La început Tom crezu că Peavey era interesat de acelaşi lucru ca domnişoara Fang – informaţii despre direcţia în care se îndrepta Londra şi motivul pentru care se întorsese în Terenul de Vânătoare central. Însă cu toate că primarul piraţilor avea o mulţime de întrebări despre viaţa lui Tom în oraş, nu părea foarte interesat de mişcările Londrei; era pur şi simplu încântat să aibă la bord ceea ce el numea „un domn din Înalta Londră”.

Le oferi lui Tom şi lui Hester un tur al Primăriei şi-i prezentă „consilierilor” lui, o bandă de indivizi duri cu nume pe măsură: Janny Maggs, Thick Mungo, Stadtfesser Zeb, Pogo Nadgers, Zip Risky şi Traktiongrad Kid. Apoi sosi ora ceaiului de după-amiază în apartamentul său privat – o încăpere plină de comori jefuite, aflată sus în Primărie, unde gloata lui de copii gălăgioşi şi cărora le curgeau mucii se încurcau întruna printre picioarele tuturor. Fiica lui cea mai mare, Cortina, servi ceai în ceşti delicate de porţelan şi sandvişuri cu castravete pe o tavă din sticlă incasabilă. Era o fată micuţă, cu chipul îngrozit, cu ochii albaştri apoşi, iar când tatăl ei văzu că nu înlăturase coaja feliilor de pâine când făcuse sandvişurile o îmbrânci peste taburetul din spatele ei.

— Thomas este din LONDRA! răcni el, azvârlind cu sandvişurile după Cortina. Se aşteaptă la chestii DE CLASĂ! Şi-ar fi trebuit să le faci în TRIUNGHIURI mici!

Se întoarse apoi către Tom şi i se adresă pe un ton plângăreţ:

— Ce pot să fac? Am încercat s-o cresc ca pe-o lady, dar n-a vrut să-nveţe. Totuşi, e fată bună. Mă uit la ea câteodată şi-aproape că-mi pare rău c-am împuşcat-o pe maică-sa...

Smârcâi din nas şi-şi şterse ochii cu o batistă uriaşă, brodată cu hârca şi oasele-ncrucişate, iar Cortina se întoarse tremurând cu alte sandvişuri.

— Chestia este, explică Peavey cu gura plină de pâine şi castraveţi, chestia este, Tom, că eu nu vreau să fiu pirat toată viaţa.

— Ăăă, nu? zise băiatul.

— Nu. Vezi tu, Tommy băiete, eu n-am avantajele de care te-ai bucurat tu când ai fost puşti. Eu n-am căpătat educaţie şi nimic altceva, şi-am fost mereu urât ca păcatul...

— Ah, dar n-aş zice asta, murmură Tom politicos.

— A trebuit să-mi văd singur de grijă prin mormanele de praf şi rigole. Dar am ştiut întotdeauna că-ntr-o bună zi voi da lovitura. Vezi tu, eu am zărit o dată Londra. De la depărtare, recunosc. Se găsea într-una dintre călătoriile ei... undeva. Mi-am spus că era locul cel mai frumos pe care-l văzusem vreodată, toate etajele alea şi reşedinţele albe din vârf, care străluceau în razele soarelui. Apoi am auzit despre bogătanii care trăiau acolo sus şi am decis că aşa doream şi eu să trăiesc: ţinute de clasă, party-uri în grădini, vizionări de spectacole de teatru şi-altele. Aşa c-am devenit scotocitor, după care am ajuns să am propriul meu orăşel, iar acum am un oraş mai mare. Însă ceea ce vreau cu-adevărat – şi se aplecă mult spre Tom – ceea ce vreau cu-adevărat este să fiu *respectabil.*

— Da, da, sigur că da, încuviinţă Tom şi privi spre Hester.

— Vezi tu, continuă Peavey, eu gândesc cam aşa: dacă expediţia asta de vânătoare se desfăşoară cum sper, atunci Tunbridge Wheels va fi-n curând bogat. Da' bogat, nu glumă. Eu iubesc suburbia asta, Tom. Vreau s-o văd crescând. Vreau s-avem un nivel superior aşa cum se cuvine, cu parcuri şi reşedinţe de clasă, unde să n-aibă voie să intre mocofanii, şi cu elevatoare care să umble-n sus şi-n jos. Vreau ca Tunbridge Wheels să devină un ditamai oraşul adevărat, un oraş mare ca la carte, cu mine ca Lord Primar, ceva ce să pot lăsa urmaşilor mei. Şi de-aia, Tommy, vreau ca tu să-mi spui cum ar trebui să fie un oraş şi să mă-nveţi cum să mă port. Chestii de etiketă, ştii tu. Ca să pot flecări cu-alţi Lorzi Primari, iar ei să nu râdă de

mine pe la spate. Şi să-i înveţi şi pe copiii mei, care acum trăiesc ca nişte porci. Ce zici? O să ne transformi în gentlemani?

Tom clipi scurt, amintindu-şi chipurile dure ale bandei lui Peavey, şi se întrebă ce ar fi făcut ei dacă ar fi început să le spună că trebuie să-şi deschidă uşile unii celorlalţi şi să nu mai mestece cu gura deschisă. Nu ştia ce să spună, dar într-un final Hester vorbi pentru el.

— A fost o zi norocoasă pentru tine când Tom a suit la bord, îi zise ea primarului. E expert în etichetă şi maniere. Este persoana cea mai politicoasă pe care-o cunosc. Îţi va spune tot ce doreşti să ştii.

— Dar..., începu Tom apoi făcu o grimasă deoarece fata îl lovise cu piciorul în gleznă.

— Super-duper! chicoti Peavey, împroşcându-i pe amândoi cu firimituri din sandvişul mâncat pe jumătate. Ţinte pe lângă moş Chrysler, Tommy băiete, şi n-o să-ţi meargă rău. Imediat ce vom hali prada noastră cea mare, te poţi apuca de treabă. Ea ne aşteaptă dincolo de mlaştinile astea. Ar trebui s-ajungem acolo până la sfârşitul săptămânii...

Tom sorbi din ceai. Văzu în minte harta uriaşă a Terenului de Vânătoare; întinderea Apelor Ruginii, iar dincolo de ea...

— Dincolo de mlaştini? întrebă el. Dar dincolo de mlaştini nu-i decât Marea Khazak!

— Relaxează-te, Tommy băiete! chicoti Chrysler Peavey. Nu ţi-am zis? Tunbridge Wheels este *specializat*! Aşteaptă şi-o să vezi. Aşteaptă şi-o să vezi în zare. O mare-n zare, te-ai prins? Ha, ha, ha!

Îl bătu pe Tom cu palma pe spate, apoi sorbi din ceai, ridicând cu delicateţe degetul mic.

Capitolul 18: Bevis

După câteva zile, Londra reperă din nou pradă: un grup de sătucuri de tracţiune vorbitoare de slavă, care încercaseră să se pitească printre stâncile unor dealuri vechi de calcar. Oraşul se deplasă înainte şi înapoi, înfulecându-le, în timp ce jumătate din populaţia Londrei se înghesuise pe platformele de observare frontale, ca să privească şi să ovaţioneze. Şesurile sumbre ale

Terenului de Vânătoare rămăseseră de acum în urmă şi nemulţumirile de ieri fuseseră uitate. Cui îi păsa dacă oamenii mureau de accidente cerebrovasculare cauzate de căldură în Nether Boroughs? Buna şi bătrâna Londră! Bunul şi bătrânul Crome! Asta era cea mai bună serie de capturi succesive de mulţi ani încoace!

Oraşul urmări şi înghiţi orăşelele mai rapide, după care reveni la cele lente. Trecu aproape o săptămână până îl prinse pe ultimul – unul mare, cândva mândru, care acum şchiopăta cu şenilele smulse după atacul suburbiilor prădătoare. În seara când îl înfulecară în cele din urmă, în toate parcurile din Londra se ţinură party-uri, iar serbările deveniră încă şi mai tumultuoase când hăt spre nord fu observat un pâlc de luminiţe. Începu să circule un zvon: că luminiţele aparţineau unui oraş uriaş, dar schilod; că Valentine fusese trimis tocmai în căutarea sa şi că semnalele radio de la *Elevator* aveau să conducă Londra spre cel mai mare ospăţ al ei din toate timpurile. Fură lansate artificii, vacarmul dăinui până la ora două noaptea, iar Chudleigh Pomeroy, care era Istoric-şef interimar, îl retrogradă la Ucenic de Clasa a Treia pe Herbert Melliphant, după ce acesta aruncase o petardă în Sala Mare a Muzeului.

Dar în zori, fericirea şi zvonurile se destrămară. Luminile dinspre nord aparţineau într-adevăr unui oraş uriaş, însă care nu era schilod; dimpotrivă, gonea spre sud cu viteză maximă şi avea o înfăţişare flămândă. Ghilda Navigatorilor îl identifică imediat – era Panzerstadt-Bayreuth, o conurbaţie formată prin cuplarea laolaltă a patru *Traktionstadts* uriaşe, dar pe nimeni nu interesa *cum* se numea oraşul, ci toţi doreau să scape cât mai repede de el.

Londra îşi porni motoarele şi goni spre est până ce conurbaţia dispăru la orizont. În dimineaţa următoare însă apăru din nou, iar structurile lui superioare sclipiră sub razele soarelui la răsărit, chiar mai aproape decât fusese înainte.

•••

Katherine Valentine nu se alăturase party-urilor şi veseliei generale, tot aşa cum nu se alătură acum panicii care-i încolţise oraşul.

După ce se întorsese din Adâncul Foalelor, rămăsese în camera ei, spălându-se din nou şi din nou, pentru a scăpa de duhoarea groaznică a dejecţiilor din Secţiunea 60. Abia dacă

mâncă ceva şi le ceru servitorilor să arunce la gunoi toate hainele pe care le purtase în ziua aceea. Încetă să mai meargă la şcoală. Cum să-şi mai întâlnească prietenele, cu discuţiile lor prosteşti despre haine şi băieţi, ştiind ce ştia acum? Razele soarelui împestriţau pajiştile, florile îmboboceau şi toţi copacii erau plini de muguri verzi care se desfăceau în frunze, dar cum s-ar mai fi putut bucura ea vreodată de frumuseţile din Înalta Londră? Nu se putea gândi decât la miile de londonezi care trudeau şi mureau în mizerie, pentru ca un număr foarte mic de persoane bogate şi norocoase, ca ea, să poată trăi în confort.

Scrise o scrisoare celor de la Ochecran despre ceea ce văzuse şi o alta către poliţie, dar le rupse pe ambele. Ce rost ar fi avut să le expedieze, când toţi ştiau că Magnus Crome controla poliţia şi Ochecranele? Până şi Înaltul Preot al lui Clio fusese numit de Crome. Trebuia să aştepte întoarcerea tatii înainte de a putea face orice în privinţa Adâncului Foalelor... cu condiţia ca Londra să nu fie ea însăşi înfulecată până atunci.

Căutarea adevărului despre fata cu cicatrice se împotmolise. Ucenicul Pod nu ştiuse nimic – sau pretinsese că nu ştia – şi Katherine habar n-avea în ce altă direcţie să pornească.

Iar apoi, la ora micului dejun, în a treia zi a fugii Londrei din faţa lui Panzerstadt-Bayreuth, Katherine primi o scrisoare. Nu ştia cine i-ar fi putut scrie şi răsuci de câteva ori plicul în mâini, privind marca oficiului poştal din Nivelul Şase şi simţindu-se, în mod straniu, uşor speriată.

Când îl desfăcu în cele din urmă, în fulgii ei de alge căzu o foaie micuţă: hârtie de scris londoneză, banală, reciclată de atâtea ori încât era moale şi pufoasă ca pâsla, cu un filigran care anunţa: „Nu risipi, nu râvni”.

Stimată domnişoară Valentine,

Ajută-mă, te rog. Trebuie să-ţi comunic ceva. Azi la ora 11:00 voi fi în Pete’s Eats, în Belsize Park, Nivelul Cinci.

Cu respect, al domnitale,
Un prieten

Cu câteva săptămâni în urmă Katherine s-ar fi entuziasmat, dar acum nu mai avea chef de mistere. Se gândi că era probabil o glumă a cuiva. Nu mai avea chef nici de glume. Cum ar fi putut avea, când Londra gonea pentru a scăpa cu viaţă, iar nivelurile inferioare erau pline de suferinţă şi mizerie? Aruncă scrisoarea la coş şi împinse micul dejun într-o parte, neatins, după care se duse să se mai spele o dată.

Cu toate astea, o rodea curiozitatea. Când veni ora 9, îşi spuse „N-o să mă duc”.

La 9:30, îi zise lui Câine:

— Ar fi de altfel inutil, fiindcă acolo nu va fi nimeni.

La 10, murmură:

— Pete’s Eats – ce nume mai e şi ăsta? Probabil că-i o născocire.

După încă o jumătate de oră, aştepta un elevator descendent în staţia Central Shaft.

Coborî din el la Low Holborn şi merse spre marginea nivelului, pe străzi cu apartamente metalice sărăcăcioase. Se îmbrăcase cu hainele ei cele mai vechi şi umbla repede, cu privirea în pământ şi ţinându-l pe Câine aproape. Nu se mai simţea defel mândră când era privită de oameni. Acum şi-i imagina spunând: „Asta-i Katherine Valentine, o domnişorică cu nasu’ pe sus din Nivelul Unu. Ăştia din Înalta Londră nu ştiu pe ce lume trăiesc”.

Belsize Park era aproape pustiu şi în aer se simţea un smog granulos de la motoarele Londrei. Toate pajiştile şi răzoarele cu flori fuseseră introduse în circuitul agricol cu mulţi ani în urmă şi singurii oameni pe care-i putea zări erau lucrătorii de la Parcuri & Grădini, care păşeau printre rânduri de verze şi le stropeau cu substanţe împotriva păduchilor. În apropiere se afla o clădire conică ponosită, a cărei firmă de pe acoperiş anunţa Pete’s Eats, iar cu litere mai mici, dedesubt, „Cafenea”. Pe pavimentul din exteriorul uşii, sub copertine, se găseau mese metalice, iar înăuntru se vedeau alte mese. Clienţii pălăvrăgeau şi fumau sub pâlpâitul slab al unui glob cu argon ce funcţiona la jumătate de putere. Un tânăr care stătea singur la o masă de lângă uşă se ridică şi flutură din mână spre Katherine. Câine dădu din coadă. Fetei îi trebuiră câteva clipe pentru a-l recunoaşte pe Ucenicul Pod.

— Eu sunt Bevis, rosti el şi zâmbi agitat când Katherine se aşează la masă vizavi de el. Bevis Pod.

— Da, ţin minte.

— Mă bucur c-ai venit, domnişoară. Am dorit să vorbesc cu dumneata încă de când ai coborât în Secţiunea 60, dar nu voiam ca Ghilda să ştie că te-am contactat. Nu le place să discutăm cu cei din afară. Dar am ziua liberă, pentru că ei se pregătesc pentru o întâlnire importantă, aşa c-am venit aici. Nu mănâncă prea mulţi Ingineri în locul ăsta.

„Nu mă miră”, gândi Katherine privind meniul. Văzu imaginea mare şi colorată a ceva intitulat „Happy Meal”: un triunghi de carne imposibil de roz vârât între două felii de pâine din alge. Comandă ceai de mentă. Îi fu adus într-un pahar din plastic şi avea gust de chimicale.

— Toate restaurantele din Nivelul Cinci sunt aşa? întrebă ea.

— Ah, nu, zise Bevis Pod. Ăsta-i mult mai frumos decât restul.

Practic nu-şi putea desprinde ochii de la fată. Îşi petrecuse toată viaţa în sălaşurile Inginerilor din Foale şi nu mai văzuse niciodată pe cineva cu un păr ca al ei, atât de lung, de strălucitor şi de plin de viaţă. Inginerii susţineau că părul era inutil, un vestigiu din trecutul când se trăia pe sol, totuşi el nu mai era la fel de sigur de când îl văzuse pe al Katherinei...

— Ai spus că ai nevoie de ajutorul meu..., îl îndemnă ea.

— Da, zise Bevis apoi se uită peste umăr ca şi cum voia să se asigure că nu-i privea nimeni. E vorba despre ceea ce-ai întrebat. Nu ţi-am putut spune jos la Rezervoarele de Rahat. În niciun caz în prezenţa lui Nimmo. Şi aşa dădusem de bucluc fiindcă încercasem să-l ajut pe amărâtul ăla...

Ochii lui negri se umplură iarăşi de lacrimi şi fetei i se păru ciudat că un Inginer putea să plângă atât de uşor.

— N-a fost vina ta, rosti ea. Povesteşte-mi însă despre fată. Ai văzut-o?

El aprobă din cap şi-şi aminti seara în care Londra îl înghiţise pe Salthook.

— Am văzut-o alergând, urmărită de Ucenicul Istoric, care a strigat, cerând ajutor, aşa c-am fugit după el. Am văzut că fata s-a întors când a ajuns la toboganul pentru deşeuri. Ceva nu era-n regulă cu chipul ei...

Katherine încuviinţă.

— Continuă.

— Am auzit-o strigându-i ceva Ucenicului Istoric. N-am înţeles totul, fiindcă duduiau motoarele şi-n Atelierele Digestive era

gălăgie mare. Dar a spus ceva despre tatăl dumitale, domnişoară. Dup-aia a arătat spre sine şi a zis „bla-bla-bla Hester Shaw”. Şi dup-aia a sărit.

— Şi l-a tras pe bietul Tom după ea.

— Nu, domnişoară. El a rămas locului şi arăta aşa, cam buimac. Dup-aia a început să iasă fum şi n-am mai văzut nimic, iar dup-aia au apărut poliţai peste tot, aşa c-am şters-o. Ştii, n-aveam voie să-mi părăsesc postul, aşa că n-am spus nimănui ce văzusem.

— Dar acum mi-ai spus mie, observă Katherine.

— Da, domnişoară, se învăpăie ucenicul la chip.

— Hester Shaw...

Katherine răsuci numele acela pe toate părţile, dar nu însemna absolut nimic pentru ea. De asemenea, nu înţelegea nici versiunea pe care i-o spusese Bevis, care nu părea să se potrivească cu a tatii. În cele din urmă hotărî că probabil tânărul se înşelase.

El privi din nou agitat în jur, după care glasul îi scăzu la nivelul unei şoapte.

— Domnişoară, ai vorbit serios despre tatăl dumitale? Chiar ar putea să facă ceva pentru a-i ajuta pe deţinuţi?

— O va face când îi voi spune ce se-ntâmplă, făgădui fata. Sunt sigură că nu ştie nimic. Totuşi, nu e nevoie să-mi spui „domnişoară” – eu sunt Katherine, pe scurt, Kate.

— Da, aprobă Bevis solemn, Kate. Zâmbi iarăşi, dar încă părea tulburat. Eu sunt loial Ghildei, explică el, şi de când mă ştiu mi-am dorit să fiu Inginer. Dar nici nu m-am aşteptat să fiu repartizat la închisoarea experimentală. Să-i ţii pe oameni închişi în cuşti şi să-i pui să muncească în Foale şi să intre-n rezervoarele alea cu rahat – asta nu-i Inginerie. E pur şi simplu ticăloşie. Eu fac tot ce pot ca să-i ajut, totuşi nu pot prea multe şi supervizorii nu vor decât să-i exploateze până îşi dau duhul, iar apoi să-i trimită la Divizia K în saci din plastic, astfel încât să n-aibă parte de odihnă nici după moarte.

— Dar ce e Divizia K? întrebă Katherine, amintindu-şi că Nimmo n-o lăsase să vorbească despre asta pe cealaltă ucenică atunci când femeia îi menţionase numele. Face parte din închisoare?

— Ah, nu. E sus de tot, în Inginerium. Este un fel de departament experimental, condus de dr. Twix.

— Şi ce nevoie are de cadavre? întrebă fata, uşor neliniştită şi deloc sigură că ar fi dorit să ştie.

Bevis păli şi mai mult.

— E doar un zvon, domnişoară, dar unii din Ghildă spun că dr. Twix construieşte Stalkeri, Oameni Reînviaţi.

— Pe marea Clio!

Katherine se gândi la tot ce fusese învăţată despre Stalkeri. Ştia că tatăl ei dezgropase nişte schelete ruginite, pentru a fi studiate de Ingineri, însă el îi spusese că aceştia erau interesaţi doar de creierele electrice. Oare ar fi putut cu adevărat să încerce să construiască unele noi?

— De ce? insistă ea. Adică, vreau să spun că ei au fost soldaţi, nu? Un fel de tancuri umane, care au fost construite pentru un război de demult...

— Ar fi lucrători perfecţi, domnişoară, răspunse Bevis. N-au nevoie nici de hrană, nici de haine, nici de adăpost, iar când nu-i treabă de făcut, îi poţi deconecta pur şi simplu şi depozita în magazii, aşa că ocupă şi mai puţin loc. Ghilda zice că pe viitor vor fi reînviaţi toţi cei care muncesc pe nivelurile inferioare şi că noi nu vom mai avea nevoie defel de oameni vii, decât ca supervizori.

— E oribil! protestă Katherine. Ar însemna ca Londra să fie un oraş al morţilor!

Bevis strânse din umeri.

— Jos, în Adâncul Foalelor, aşa şi pare deja. Eu spun doar ce-am auzit. Crome vrea Stalkeri şi asta face dr. Twix cu cadavrele din secţiunea noastră.

— Sunt sigură că dacă oamenii ar afla despre planul ăsta îngrozitor..., începu fata, apoi îi veni o idee. Are şi vreun nume de cod special? Nu cumva îi spune MEDUSA?

— La naiba! De unde ştii de MEDUSA? întrebă Bevis, care se făcuse mai alb la faţă ca niciodată. Nimeni n-ar trebui să aibă habar de ea!

— De ce? Ce este? Dacă n-are nicio legătură cu Stalkerii ăştia noi...

— E un mare secret al Ghildei, şopti tânărul. Ucenicii n-ar trebui să-i ştie nici măcar numele. Dar îi auzi pe Supervizori vorbind despre el. Când ceva merge prost, sau când oraşul are necazuri, îi auzi spunând că totul va fi-n regulă după ce-o să trezim MEDUSA. De pildă-n săptămâna asta, când ne urmăreşte

conurbaţia. Toţi se frământă, crezând c-a sunat ceasul pentru Londra, dar Ghildmenii din vârf îşi zic unul altuia: „MEDUSA o să pună lucrurile la punct”. De-asta au întâlnirea aia importantă în Inginerium astă-seară. Magnus Crome o să facă un anunţ în privinţa ei.

Katherine se înfioră, gândindu-se la Inginerium şi la evenimentele misterioase ce se derulau în spatele ferestrelor sale negre. Acolo avea să găsească ea cheia necazurilor tatii. MEDUSA. Totul părea să aibă o legătură sau alta cu MEDUSA.

Se aplecă spre tânăr şi şopti:

— Fii atent, Bevis – tu te duci la întâlnirea asta? Îmi poţi spune ce-a anunţat Crome?

— Ah, nu, domnişoară... Kate, adică. Nu! Numai Ghildmenii pot participa. Ucenicii n-au...

— Şi nu te poţi da drept Ghildman sau aşa ceva? îl îndemnă Katherine. Am senzaţia că se întâmplă ceva rău şi cred că la baza lui stă MEDUSA.

— Îmi pare rău, clătină Bevis din cap. N-aş cuteza. Nu vreau să fiu omorât şi dus la Nivelul Suprem, ca să fiu preschimbat într-un Stalker.

— Atunci, ajută-mă *pe mine* să mă duc! rosti Katherine entuziasmată.

Se întinse peste masă ca să-l prindă de mână, iar tânărul tresări la atingerea ei şi-şi retrase degetele, privindu-le uluit de parcă nu s-ar fi gândit niciodată că cineva ar fi dorit să le atingă, dar Katherine insistă, prinzându-i cu blândeţe palmele tremurătoare între mâinile ei şi privindu-l pătrunzător în ochi.

— Trebuie să aflu ce intenţionează de fapt Crome, explică ea. Pentru binele tatii. Te rog, Bevis. Trebuie să intru în Inginerium!

Capitolul 19: Marea Khazak

După câteva ore, când pâclele serii sosiră învolburându-se dinspre Mlaştinile Apelor Ruginii, Tunbridge Wheels porni spre marginea mării. Rămase acolo o vreme, privind în larg către un pâlc de insule ce se înălţau întunecate şi neregulate din apa argintie. Păsări soseau dinspre mare în stoluri prelungi şi, când suburbia îşi opri motoarele, bătăile lor de aripi reverberară peste

întinderile de smârcuri. Valurile clipoceau pe ţărm, iar vântul din est şuiera prin smocurile de iarbă cenuşie şi rară de pe plajă. Nu se auzea niciun alt sunet, nu se vedea nicio altă mişcare, nici lumini, nici trâmbe de fum ale vreunui oraş care ar călători prin mlaştini sau pe mare.

— Natswury! strigă Chrysler Peavey, stând cu luneta la ochi la fereastra punţii lui de observaţie, sus în Primărie. Unde-i flăcăul? Trimiteţi după Natswury!

Când doi piraţi îi aduseră pe Tom şi Hester, Peavey se întoarse cu un rânjet larg şi întinse luneta, rostind:

— Ia uită-te, Tommy băiete! Ţi-am zis c-o să te-aduc aici, este? Ţi-am zis c-o să te port nevătămat prin mlaştini? Acum e momentul să vezi care-i destinaţia noastră!

Tom luă luneta şi o duse la ochi, clipind spre cerculeţul tremurător şi înceţoşat, până ce imaginea se contură clar. Zeci de insuliţe presărau marea din faţă, iar spre est una mai mare se ridica precum spinarea unui enorm monstru preistoric, arcuindu-se deasupra apei.

Coborî luneta şi se cutremură.

— Dar, rosti el, acolo nu-i nimic...

•••

Tunbridge Wheels avusese nevoie de mai bine de o săptămână ca să înainteze încet printre smârcuri şi, cu toate că Chrysler Peavey începuse să-l placă pe Tom, tot nu-i explicase ce spera să găsească dincolo de mlaştină. Nu le spusese nici oamenilor săi, dar aceştia erau suficient de mulţumiţi să înfulece oraşele mici ce se ascunseseră prin labirinturile din Apele Ruginii, locuri semistaţionare cu roţile acoperite de muşchi şi cu lucrături în lemn delicate şi minunate pe structurile lor superioare. Erau atât de mici, încât abia dacă merita să fie mâncate, totuşi Tunbridge Wheels le înghiţi oricum şi le ucise sau înrobi populaţiile, apoi îşi alimentă cuptoarele cu sculpturile lor frumoase.

Fu o perioadă oribilă, confuză pentru Tom. El fusese crescut să creadă că Darwinismul Municipal reprezenta un sistem nobil şi splendid, însă nu putea vedea nimic nobil sau splendid în Tunbridge Wheels.

Continua să fie un oaspete onorat în Primărie, la fel ca Hester, deşi Peavey nu-i pricepea deloc ataşamentul faţă de fata mutilată, tăcută şi morocănoasă.

— De ce n-o iei la plimbărică pe Cortina mea? îl îndemnă într-o seară, stând alături de băiat în vechea sală de consilii pe care o transformase în sufragerie. Sau pe-una dintre fetele din ultima captură? Sunt frumuşele şi niciuna nu ştie angliş, aşa că n-au ce-ţi spune...

„Hester nu-i iubita mea!” vru să-i răspundă Tom, dar nu voia să fie nevoit să iasă cu fiica primarului şi ştia că acesta n-ar fi înţeles niciodată adevărul; n-ar fi înţeles că el era îndrăgostit de imaginea Katherinei Valentine, al cărei chip îi călăuzise gândurile aidoma unui felinar de-a lungul tuturor kilometrilor pe care-i parcursese în aventura aceasta. Aşa că spuse:

— Domnule Peavey, Hester şi cu mine am trecut prin multe împreună şi i-am promis c-o voi ajuta s-ajungă în Londra.

— Dar asta a fost înainte, argumentă Peavey. Acum eşti cetăţean al lui Tunbridge Wheels. Vei rămâne aici cu mine, ca feciorul pe care nu l-am avut niciodată, şi tocmai mă gândeam că poate flăcăii te-ar accepta mai repejor dac-ai avea o fată mai arătoasă lângă tine – înţelegi tu, mai ca o lady.

Tom privi spre celelalte mese şi-i văzu pe piraţii care-i aruncau uitături fioroase, ducându-şi în mod repetat mâna la cuţite. Ştia perfect că ei n-aveau să-l accepte niciodată. Îl urau, fiindcă era un orăşean moale şi pentru că devenise preferatul lui Peavey şi, ca să fie cinstit, nu-i putea învinovăţi.

Mai târziu, în cămăruţa pe care o împărţea cu Hester, îi spuse fetei:

— Trebuie să fugim din oraşul ăsta. Piraţii ne privesc urât şi au început să se sature de Peavey, care-i bate întruna la cap cu bunele maniere şi alte d-astea. Nici măcar nu vreau să mă gândesc ce ni s-ar putea întâmpla dacă s-ar răzvrăti.

— S-aşteptăm şi să vedem, murmură Hester, care se ghemuise în colţul opus. Peavey e dur şi-i va putea ţine sub control, atât timp cât le va găsi prada cea mare pe care a promis-o. Dar numai Quirke ştie despre ce pradă o fi vorba.

— Vom afla mâine, încuviinţă Tom lunecând într-un somn agitat. Mâine la ora de-acum, smârcurile astea oribile vor fi în urma noastră...

• • •

Sosise ziua de mâine, sosise şi „ora de-acum”, iar smârcurile oribile erau într-adevăr în urma lor. Când navigatorul lui Peavey îşi întinse hărţile în puntea de observaţie, un şuierat ciudat

reverberă, suind pe scările Primăriei. Tom privi chipurile oamenilor de încredere ai lui Peavey, care se adunaseră în jurul hărţii, dar, cu excepţia lui Hester, niciunul nu părea să-l fi auzit. Fata îl privi cu un aer tulburat şi strânse din umeri.

Navigatorul, domnul Ames, era un bărbat slab, cu ochelari. Fusese învăţător în şcoala suburbiei înainte ca aceasta să fie preluată de Peavey. Acum se acomodase numai bine cu viaţa de pirat: era mult mai amuzantă, programul de lucru era net superior, iar bandiţii lui Peavey erau mai politicoşi decât majoritatea foştilor lui elevi. Netezindu-şi hărţile cu palmele sale lungi şi înguste, zise:

— Era terenul de vânătoare pentru sute de orăşele acvatice, dar s-au mâncat între ele şi acum intruşii Antitracţionişti au început să coboare din munţi şi să se stabilească pe insule cum e asta...

Tom privi mai îndeaproape. Marea Khazak era un uriaş corp de apă interior, presărat cu zeci de insule, dar cea indicată de Ames era cea mai întinsă, în formă de romb neregulat cu lungimea de vreo treizeci de kilometri. Nu-şi putea imagina ce era aşa de interesant la ea şi majoritatea piraţilor păreau la fel de surprinşi, însă Peavey chicotea şi-şi freca palmele vizibil încântat.

— Insula Neagră, zise el. Nu pare cine ştie ce, este? Dar ea o să ne-mbogăţească, băieţi, da, da, o să ne-mbogăţească. După seara asta, Tunbridge Wheels va putea deveni un oraş în toată puterea cuvântului.

— Cum? întrebă Mungo, piratul care se încredea cel mai puţin în Chrysler Peavey şi care-l ura cel mai mult pe Tom. Acolo nu există nimic, Peavey. Doar nişte copaci bătrâni şi nişte Muşchiuleţi fără valoare.

— Ce sunt „Muşchiuleţii”? şopti Tom către Hester.

— Locuitorii aşezărilor staţionare, şuieră fata. De la o vorbă veche: „Muşchii nu se prind de oraşul care nu stă locului...”

— Chestia, doamnelor şi domnilor, anunţă Peavey, este că pe Insula Neagră *există* ceva. Acum câteva zile – înainte s-ajungi tu la bord, Tom – am doborât o navă aeriană care se fâţâia peste mlaştini. Echipajul ei mi-a spus ceva foarte interesant înainte de a-i lichida pe toţi. Se pare că-n Airhaven s-a dat o bătălie mare de tot, cu incendii, motoare avariate, scurgeri de gaze, şi că oraşul a păţit-o atât de rău, încât n-a mai putut sta în aer şi-a

trebuit să coboare pentru reparaţii. Şi unde credeţi voi c-a aterizat?

— Pe Insula Neagră? sugeră Tom, bănuind asta din rânjetul lacom al primarului.

— Uite ce le pricepe Tommy, băiatul meu! Acolo există un caravanserai aerian, unde convoaiele zburătoare realimentează pe drumul de la teritoriile Ligii din sudul munţilor. Acolo a coborât Airhaven. Ei se cred în siguranţă, fiindcă sunt înconjuraţi de mare şi-i au pe amicii Muşchiuleţi care să-i ajute. Dar nu-s deloc în siguranţă înaintea lui Tunbridge Wheels!

Un fior de surescitare îi străbătu pe toţi piraţii din încăpere. Tom se întoarse către Hester, dar fata privea peste mare, către insula îndepărtată. O parte din el era îngrozită la gândul că frumosul oraş zburător zăcea schilod, aşteptând să fie mâncat... iar cealaltă parte se întreba cum naiba intenţiona Peavey să ajungă acolo.

— La posturi, iubiţii mei! răcni primarul-pirat. Porniţi motoarele! Armaţi tunurile! Până mâine în zori, vom fi toţi bogaţi!

Piraţii se repeziră să-i asculte ordinele, iar Tom se apropie de fereastră. Întunericul coborâse aproape complet şi o ultimă strălucire rău-prevestitoare a apusului învineţea cerul deasupra mlaştinilor. Însă străzile lui Tunbridge Wheels erau pline de lumină, iar de jur-împrejurul suburbiei, forme portocalii uriaşe se depliau, crescând aidoma ciupercilor într-un film proiectat accelerat. Se explicau acum şuierăturile dinspre puntea inferioară; în timp ce Peavey vorbise, oraşul pompase de zor aer în camerele flotante şi în aceste şorţuri de cauciuc gonflabile.

— Şi-acum să-notăm! urlă primarul-pirat, lăsându-se pe spate în scaunul lui rotativ şi semnalând spre sala maşinilor.

Motoarele uriaşe mugiră, înviind, o trâmbă de gaze de evacuare se revărsă de la pupă şi Tunbridge Wheels se năpusti peste plajă, în mare.

•••

La început totul merse bine; nimic nu se clintea pe apele tot mai negre, în timp ce Tunbridge Wheels pufăia spre est, iar Insula Neagră creştea treptat înaintea lor. Tom deschise o ferestruică pe punte şi stătu în dreptul ei, simţind aerul sărat al nopţii şi simţind o surescitare stranie. Îi vedea pe piraţi adunându-se în vechea piaţă comercială dinspre prova

suburbiei, pregătind cârlige şi scări de abordaj; deoarece Airhaven era prea mare ca să-i încapă între fălci, se vedeau nevoiţi să-l cucerească prin forţă şi apoi să-l dezasambleze pe îndelete. Băiatului nu-i plăcea planul acela, mai ales când se gândea că prietenii lui aviatori puteau fi încă acolo, totuşi trăia într-o lume în care oraşele mai puternice le înghiţeau pe cele mai slabe şi nu putea nega că în nesăbuinţa sinucigaşă a planului lui Peavey *exista* ceva incitant.

Iar apoi, pe neaşteptate, ceva căzu din cer şi explodă în piaţă, iar în punte apăru o gaură neagră şi oamenii pe care îi privise până atunci dispărură. Alţii apărură în fugă cu găleţi şi extinctoare.

— Navă aeriană! Navă aeriană! Navă aeriană! zbiera cineva.

Din cer căzură alte obiecte şi clădiri explodară în toată suburbia, iar oameni se rostogoleau prin aer aidoma unor acrobaţi nebuni.

— În numele lui Pete Coşaru'! urlă Peavey.

Alergă la fereastra de observaţie, al cărei geam se spărsese, şi privi străzile pline de fum. Maimuţa îi ţopăia în sus şi-n jos pe umeri, văicărindu-se.

— Muşchiuleţii ăştia-s mai bine organizaţi decât am crezut noi, comentă primarul. Reflectoarele – rapid!

Două degete tremurătoare de lumină se ridicară deasupra oraşului, mişcându-se căutător peste cerul împestriţat de fum. În locul în care se întâlniră, Tom zări sclipind scurt şi roşiatic o formă rotofeie, care se înălţă rapid. Tunurile oraşului se rotiră după ea şi traseră o salvă asurzitoare, iar pulsaţii de foc bântuiră norii plutitori.

— Am ratat! şuieră Peavey, mijind ochii prin lunetă. Mii de draci, ar fi trebuit să mă gândesc că Airhaven va trimite nave-cercetaş. Şi dacă nu mă-nşel, ăla a fost bătrânul cazan ruginit al vrăjitoarei Fang!

— *Jenny Haniver*! icni Tom.

— Nu-i nevoie să fii aşa încântat, mârâi Peavey. Femeia aia-i un pericol. N-ai auzit de Floarea Vântului?

Tom nu-i povestise primarului-pirat despre aventurile lui la bordul lui Airhaven. Încercă să-şi ascundă încântarea la auzul veştii că domnişoara Fang era în viaţă şi zise:

— Ba da, *am auzit* de ea. E un negustor aerian...

— Serios? întrebă Peavey şi scuipă pe punte. Crezi că un negustor are asemenea putere de foc la bordul navei? Femeia asta-i unul dintre principalii agenţi ai Ligii Antitracţiune. Nu s-ar da în lături de la nimic ca să le vină de hac sărmanelor oraşe cu tracţiune. Ea a amplasat bomba care a scufundat Marsilia şi tot ea a sugrumat-o pe biata sultană din palatul Pinang. Are mâinile pătate cu sângele a o mie de locuitori de oraşe! Cu toate astea, o să-i arătăm noi, nu-i aşa, Tommy băiete? O să-mi fac ostropel din oscioarele ei! O să-i atârn leşul să-l ciugulească vulturii! Mungo! Pogo! Maggs! Cine doboară nava roşie capătă o cotă suplimentară din pradă!

Dar nimeni nu reuşi să doboare nava roşie; se afla mult în afara bătăii tunurilor şi zumzăia pe cer, întorcându-se pe Insula Neagră ca să avertizeze Airhaven de primejdia care se apropia. Tom însă era tot atât de trist şi furios de parcă ar fi văzut-o prăbuşindu-se în flăcări. Aşadar, de aceea îl salvase domnişoara Fang şi fusese aşa amabilă cu el! În realitate nu voia decât să afle informaţii pentru Ligă..., iar prietenul ei, căpitanul Khora, făcuse parte din joc şi născocise toată povestea aceea despre ea doar pentru a câştiga simpatia băiatului. Slavă lui Quirke că nu apucase să-i spună nimic!

Tunbridge Wheels fusese lovit şi incendiat, totuşi rachetele lui *Jenny Haniver* erau prea mici pentru a crea avarii serioase, iar acum, după ce pierduse elementul surpriză, domnişoara Fang nu mai riscă alt atac. Suburbia continuă să pufăie spre est, împingând în faţă un val înalt de apă luminată de flăcări. Tom putea vedea lumini pe Insula Neagră, felinare ce pâlpâiau în lungul ţărmului. Mai aproape, între insulă şi suburbie, strălucea alt grup de lumini.

— Bărci! răgi Mungo, privind prin luneta armei sale.

Peavey se ridică şi se duse la fereastră. Mantia lui flutura în briza care se înteţise.

— Flota de pescuit! mormăi el cu un aer satisfăcut. Prima masă a nopţii – o să-i halim ca *ordovr.* Asta-nseamnă „apetitiv”, neghiobilor.

Bărcile de pescuit începură să se împrăştie când Tunbridge Wheels năvăli spre ele, fugind cu toate pânzele sus către adăpostul ţărmului, însă una dintre ele, mai mare şi mai lentă, rămase în urmă, luând vântul din travers.

— Pe ea, mârâi Peavey, iar Maggs îi repetă ordinul prin intercom.

Suburbia îşi schimbă puţin cursul de înaintare şi motoarele mugiră. Ţancurile abrupte ale Insulei Negre acoperiră cerul din faţă, ocultând stelele din est. „Şi dacă sunt tunuri pe înălţimi?” se întrebă Tom, însă, dacă într-adevăr ar fi fost, nu dădeau niciun semn. Putea să vadă siajul alb al ambarcaţiunii din faţă şi dincolo de el linia uşor alburie a talazurilor ce se spărgeau pe ţărm...

Pentru ca apoi alte talazuri să se spargă mai aproape, drept în faţă, şi Hester strigă:

— Peavey, i-o cursă!

În momentul acela o zăriră toţi, dar era mult prea târziu. Barca de pescuit, cu chila ei foarte puţin afundată în apă, trecu fără probleme printre recife, însă masa uriaşă şi greoaie a lui Tunbridge Wheels izbi în plină viteză rocile ascuţite, care îi spintecară carena, deschizând-o. Suburbia se clătină, apoi începu să se scufunde, trântindu-l pe Tom pe jos şi izbindu-l brutal de picioarele mesei hărţilor. Motoarele amuţiră şi, în liniştea teribilă ce urmă, o sirenă începu să mugească surd, ca un taur speriat.

Tom se târî înapoi spre fereastră. Jos de tot văzu străzile întunecându-se când apa năvăli prin palisadă. Gheizere albe de spumă împroşcară în sus prin grătarele incintelor inundate de sub punte, iar în albeaţa aceea băiatul zări pete micuţe de sfărâmături şi siluete ce se luptau cu vâltoarea. Ambarcaţiunea care-i atrăsese în cursă era acum hăt departe şi-şi admira reuşita. O sută de metri despărţea suburbia condamnată la pieire de ţărmurile abrupte ale insulei.

O mână îl prinse de umăr şi-l trase spre ieşire.

— Vino cu mine, Tommy băiete, mârâi Chrysler Peavey, apoi înhăţă o puşcă uriaşă din rastelul de pe perete şi şi-o aruncă în spate. Şi voi, Amesy, Mungo, Maggs, după mine...

Piraţii formară un grup strâns, protector, în jurul primarului, care-l trăgea după el pe Tom, în jos, pe scară. Hester îi urma, şchiopătând. Dedesubt se auzeau ţipete şi de pe un palier de la etajul al treilea îi priveau chipurile îngrozite ale unor oameni afundaţi deja în apă până la genunchi.

— Abandonaţi oraşul! urlă Peavey. Primii, femeile şi primarii!

Intrară în forţă în apartamentul lui privat, unde Cortina era îngrozită şi-şi strânsese în jur fraţii şi surorile. Peavey o ignoră şi merse la un cufăr din colţ, încruntându-se concentrat pe când rotea înainte şi înapoi discul încuietorii cu cifru. Capacul cufărului sări brusc şi Peavey scoase un pacheţel portocaliu, după care porniră din nou în goană şi ieşiră pe balconul unde marea pătrundea de acum printre stinghiile balustradei. Tom se întoarse în odaie, vrând să-i ajute pe Cortina şi pe copii, dar primarul-pirat uitase deja de existenţa lor. Azvârli în valuri pacheţelul, care se deplie şuierând şi creă o barcă de salvare mică şi rotundă.

— Suie la bord, se răsti el, prinzându-l pe Tom şi împingându-l într-acolo.

— Dar...

— La bord!

Talpa unei cizme i se propti în turul pantalonilor şi băiatul se rostogoli peste balustrada balconului, căzând pe fundul de cauciuc flexibil al bărcii. Îl urmă Mungo, apoi ceilalţi sosiră atât de rapid, încât barca se afundă mult şi apa începu să se prelingă peste copastii.

Cortina Peavey se tânguia undeva în stânga lor, dar până ce Tom izbuti să se extragă de sub domnul Ames, suburbia era deja departe, cu pupa scufundată şi cu prova înălţată mult spre cerul nopţii.

Băiatul o căută din priviri pe Hester şi o găsi ghemuită lângă el. Dârdâind de frică, maimuţica ţopăia întruna pe capul lui Peavey.

Se auzeau ţipetele îndepărtate, apoi plescăituri, şi se vedeau zeci de jerbe înspumate acolo unde oamenii loveau apa după ce săreau de pe palisade, şi zdrenţele inutile ale vestelor de salvare.

Mâinile celor din apă se prindeau de copastiile bărcii, iar Mungo şi Peavey le loveau cu sălbăticie, desprinzându-le. Forme omeneşti înotau cu disperare prin talazuri în direcţia lor, dar Janny Maggs se ridică în picioare şi începu să tragă cu pistolul automat, înspumegând apa în roşu împrejurul bărcii. Suburbia se înclina mai mult, tot mai mult, după care urmă o răbufnire de aburi când apa mării se revărsă în cazanele ei, apoi cu o viteză neaşteptată, şocantă, Tunbridge Wheels lunecă sub valuri. Apa clocoti şi bolborosi. Pentru o vreme se mai auziră ţipete, strigăte

îndepărtate de ajutor, o rafală scurtă de focuri de armă, când o bucată plutitoare din oraş îşi schimbă proprietarul, după aceea o rafală mai prelungă, atunci când câţiva piraţi norocoşi începură să se lupte în încercarea lor de-a debarca pe plajă.

Apoi se lăsă liniştea, iar barca începu să descrie lent cercuri, pe măsură ce curentul o împingea către ţărm.

Capitolul 20: Insula Neagră

În zori, Shrike ajunge la malul mării. Mareea se schimbă şi urmele adânci de roţi care duc spre apă au început deja să se şteargă. Spre est, fumul se înalţă din aşezările de pe ţărmurile Insulei Negre. Chipul mort al stalkerului se contorsionează într-un zâmbet. Se simte foarte încântat de Hester Shaw şi de dâra de distrugeri pe care a lăsat-o după ea.

Doar gândul la Hester l-a târât prin mlaştini. L-a împins înainte, prin noroiul cleios în care i se împotmolea piciorul avariat şi prin bălţi ale căror ape amare se închideau uneori deasupra capului său. Cel puţin urmele lăsate de suburbie erau uşor de zărit. Acum Shrike porneşte din nou după ele, străbătând plaja şi intrând în apă ca un înotător pregătit pentru baia de dimineaţă. Apa sărată îi plescăie în lentilele ochilor şi se infiltrează usturător prin crăpăturile din armură. Sunetele pescăruşilor şi ale vântului se diminuează, înlocuite de şuierele slabe ale adâncurilor mării. Aer sau apă – n-are nicio importanţă pentru Oamenii Reînviaţi. Peştii se sperie de el şi săgetează pe lângă, îndepărtându-se în păduri de alge. Crabii se târăsc din calea lui, cabrându-se îndreptându-şi cleştii spre el, de parcă ar adula un zeu-crab, invincibil în platoşa lui. Iar Stalkerul înaintează fără oprire, pe urmele izurilor de ulei şi lubrifiant de osii din apă care-l vor duce la Tunbridge Wheels.

•••

La câţiva kilometri depărtare de golful unde ieşiseră pe mal, Chrysler Peavey se opri în vârful unei pante abrupte şi-i aşteptă pe ceilalţi să-l ajungă din urmă. Apărură încet, mai întâi Tom şi Hester, apoi Ames cu harta sa şi în cele din urmă Maggs şi Mungo, cocoşaţi sub greutatea armelor. Privind în urmă, puteau vedea versanţii stâncoşi abrupţi ai insulei coborând spre mare şi

un grup de bărci strânse deasupra epavei lui Tunbridge Wheels, unde fusese deja ancorată o plută cu macara. Insularii nu pierdeau timpul pentru a jefui suburbia scufundată.

— Jeguri de Muşchiuleţi, mârâi Peavey.

Tom aproape că nu schimbase o vorbă cu el de când ajunseseră cu greutate pe insulă. Acum fu surprins să vadă lacrimi sticlind în ochii primarului-pirat.

— Îmi pare rău de familia ta, domnule Peavey, zise el. Am încercat s-ajung la ei, dar...

— Jigodii proaste! pufni Peavey. Nu smiorcăiam pentru *ei,* ci pentru suburbia mea frumoasă! Uită-te la ea! Blestemaţii de Muşchiuleţi...

În clipa aceea, de undeva dinspre sud răsunară păcănituri slabe de arme de foc.

Peavey se lumină la faţă. Se întoarse către ceilalţi.

— Aţi auzit? Probabil că nişte flăcăi au ajuns pe mal! He-he, acum o să vadă Muşchiuleţii cum stă treaba! O să stabilim legătura cu ei! O să capturăm până la urmă Airhaven, o să păstrăm câţiva locuitori în viaţă ca să-l repare, o să-i omorâm pe restul şi-o să zburăm înapoi la uscatul bogat. O să picăm din cer peste nişte oraşe grăsane, înainte să se-audă că Airhaven este de-acum pirat! Poate c-o să ne alegem chiar şi c-un oraş mare!

Sui mai departe, târându-se de la un bolovan la altul, cu maimuţa instalată pe umerii lui gârboviţi. Ceilalţi îl urmară. Maggs şi Mungo păreau buimăciţi de pierderea lui Tunbridge Wheels şi deloc convinşi de planul cel mai recent al lui Peavey. Schimbau întruna priviri şi şuşoteau când primarul nu era în raza lor auditivă – se găseau totuşi pe teritoriu necunoscut şi Tom nu credea că ar fi avut curajul să-l atace deocamdată. Cât despre domnul Ames, el nu călcase niciodată până atunci pe sol.

— E oribil! bodogănea bărbatul. Atât de greu să calci pe el... Atâta iarbă! Poate că sunt şi animale sălbatice sau şerpi... Mi-e foarte clar acum de ce strămoşii noştri au decis să nu mai locuiască pe pământ!

Tom îl înţelegea perfect. Versantul abrupt al Insulei Negre se întindea până departe la nord şi la sud de ei, iar deasupra panta suia aproape vertical spre ţancurile negre care gemeau de glasuri spectrale în timp ce vântul sufla în jurul lor. Unele dintre piscurile cele mai înalte fuseseră sculptate în forme atât de bizare, încât, văzute de pe plajă păruseră nişte fortăreţe, iar

Peavey îşi condusese grupul pe un drum lung şi ocolit pentru a le evita, înainte să-şi fi dat seama că erau doar stânci.

— E minunat, suspină Hester, şchiopătând alături de Tom.

Zâmbea, ceva ce băiatul n-o mai văzuse făcând niciodată, şi fluiera un refren printre dinţi.

— De ce eşti aşa fericită? o întrebă el.

— Mergem la Airhaven, nu? răspunse ea în şoaptă. E ascuns undeva în faţă, iar gaşca lui Peavey n-o să-l poată cuceri niciodată, în niciun caz dacă Muşchiuleţii sunt în aceeaşi tabără cu aviatorii. Vor fi ucişi, iar noi vom găsi o navă să ne ducă spre nord, la Londra. Anna Fang i-acolo, nu uita. S-ar putea să ne ajute din nou.

— Ea! pufni Tom furios. N-ai auzit ce-a spus Peavey? E spioana Ligii.

— Mă gândisem la asta, recunoscu fata. Mă puseseră pe gânduri toate întrebările ei despre Londra şi despre Valentine.

— Trebuia să-mi fi spus! protestă el. Cine ştie ce secret important i-aş fi dezvăluit!

— De ce mi-ar fi păsat mie? întrebă Hester. Şi de când ştiu Ucenicii Istorici secrete importante? Oricum, credeam că ţi-ai dat seama că e spioană.

— Nu semăna cu o spioană.

— Păi, să ştii că în general, ei nu bat la ochi. Nu te aştepta să poarte la gât o pancartă pe care să scrie „SPION” sau vreo şapcă specială.

Fata dovedea o dispoziţie bizar de veselă şi Tom se întrebă dacă motivul putea fi faptul că pantele prăpăstioase îi aminteau de copilăria ei pe cealaltă insulă. Pe neaşteptate, Hester îl atinse pe braţ şi spuse:

— Bietule Tom. Tu înveţi acum ceva ce Valentine m-a învăţat cu mulţi ani în urmă: că nu poţi avea încredere în nimeni.

— Hă? făcu Tom.

— Ah, nu mă refer la *tine,* continuă ea repede. Cred că am încredere în tine, aproape. Şi ceea ce-ai făcut pentru mine în Tunbridge Wheels – că l-ai convins pe Peavey să mă scoată din cuşcă, adică... Mulţi nu s-ar fi sinchisit să intervină. În niciun caz pentru una ca mine.

Tom întoarse capul şi o văzu mai clar ca oricând pe Hester cea bună şi sfioasă, trăgând cu ochiul din spatele măştii ei strâmbe. Îi zâmbi cu atâta căldură, încât ea se înroşi (chipul

ciudat i se acoperi de pete roşii şi cicatricea îi deveni purpurie), iar Peavey privi în urmă şi răcni spre ei:

— Haideţi, porumbeilor! Terminaţi cu şuşotelile de-amor şi daţi-i *bice*!

•••

Este după-amiază, norii s-au risipit spre est şi razele soarelui străpung printre crestele valurilor şi scânteiază pe suprastructurile lui Tunbridge Wheels. Shrike merge pe străzile suburbiei, mişcând lent capul într-o parte şi-ntr-alta. Cadavrele plutesc prin încăperile inundate, ca pliculeţe reci de ceai lăsate prea mult în ibric. Peştişorii intră şi ies rapid din gura unui pirat. Părul lung al unei fete se leagănă în curentul marin. Deasupra se deplasează chile negre de bărci de recuperatori. Stalkerul aşteaptă pitit în umbre, când trei băieţi se scufundă în pielea goală, trecând pe lângă el dând energic din braţe şi din picioare, lăsând în urmă şiraguri de bule argintii. Se întorc apoi la suprafaţă, purtând arme, sticle, o centură de piele.

Hester nu este aici. Shrike se îndepărtează de suburbia scufundată, urmând umbrele de pete de ulei ce plutesc deasupra mâlului. Pe fundul mării sunt risipite sfărâmături şi corpurile plutitoare îl cheamă spre rădăcinile Insulei Negre.

E deja seară când el iese din mare, târând în urmă alge, cu apa şiroind din interiorul armurii distruse. Scutură din cap pentru a-şi limpezi vederea şi se uită în jur la plaja de nisip negru de sub stâncile negre. Are nevoie de aproape o oră ca să găsească barca de salvare, ascunsă într-un vălmăşag de stânci de mărimea unor case. Îşi extinde ghearele metalice şi-i sfâşie fundul, distrugând astfel orice posibilitate de evadare. Acum Hester este din nou a lui. Când va fi moartă, o va purta cu blândeţe prin razele înecate de soare şi prin pădurile de alge, înapoi prin mlaştini, parcurgând distanţa nesfârşită a Terenului de Vânătoare până la Crome. O va duce în Londra, în braţe, ca un tată ce-şi poartă copilul adormit.

Se lasă în patru labe pe nisip şi începe să adulmece, căutându-i mirosul.

•••

Către apus, ajunseră într-un final în vârful pantei şi se treziră privind în jos, spre centrul Insulei Negre.

Până atunci, Tom nu-şi dăduse seama că era un vulcan stins, însă din poziţia aceea era perfect clar: ţancurile abrupte şi negre

încercuiau o depresiune aproape circulară de sol, verdeaţă şi petice de ogoare. Imediat sub locul unde se ghemuiseră piraţii, o aşezare staţionară micuţă fusese ridicată pe malul unui lac albastru. Lângă clădirile din piatră existau hangare pentru nave aeriene şi catarge pentru amarare, iar pe terenul plat din spatele lor, copleşind totul prin dimensiuni, Airhaven stătea cocoţat pe o sută de picioare de aterizare subţiri, părând la fel de neajutorat ca o pasăre pe sol.

— Caravanseraiul aerian! chicoti Peavey, apoi îşi scoase luneta şi o duse la ochi. Ia uite-i cum mai muncesc! Îşi umflă flotoarele cu gaz, disperaţi să se întoarcă în aer... Niciun semn de la băieţii noştri, zise el după ce roti luneta peste crestele înconjurătoare. Ah, dacă ne-ar mai fi rămas măcar un singur tun! Dar o să ne descurcăm noi, nu, flăcăi? Nişte spiriduşi de aer nu se pot pune cu noi! Haideţi, să ne-apropiem...

În glasul primarului răsuna o notă ciudată. „Îi e frică”, înţelese Tom, „dar n-o poate recunoaşte, pentru că Mungo, Maggs şi Ames îşi vor pierde încrederea în el”. Nu se gândise niciodată că va ajunge să-i pară rău pentru primarul-pirat, dar exact asta se întâmplă. În felul său, Peavey fusese bun cu el şi-l durea să-l vadă redus la aşa ceva, târându-se peste solul umed, în timp ce propriii lui oameni şuşoteau şi-l înjurau pe la spate.

Ei continuau totuşi să-l urmeze, aşa că începură să coboare printre grohotişuri în craterul vechiului munte de foc. Într-un rând zăriră călăreţi pe un pisc îndepărtat: o patrulă de insulari care vânau supravieţuitori din oraşul pirat scufundat. În alt rând, o navă zbură jos, pe deasupra lor, şi Peavey le şuieră să se ghemuiască şi să rămână nemişcaţi, apoi ascunse maimuţa sub haine, pentru a-i înăbuşi protestele ascuţite. Nava începu să zboare în cercuri, dar soarele coborâse deja dincolo de versanţi şi pilotul nu zări formele ce se pitiseră în amurg aidoma şoarecilor care se ascund de o bufniţă. Nava se întoarse la caravanserai, unde amară ca o lună rotundă pe fundalul ţancurilor estice.

Tom suspină adânc şi uşurat, apoi se ridică. În jurul lui şi ceilalţi se puseseră în mişcare, mormăind, desprinzând pietricele care începeau să se rostogolească, zornăind, pe panta dealului. Putea zări oameni care mergeau cu felinare şi torţe pe străzile caravanseraiului aerian şi ferestre luminate de lămpi, ce-l făcură să se gândească ce minunat ar fi fost să se afle în

căldura şi siguranţa unui interior. Airhaven strălucea de becuri electrice şi vântul aducea sunete îndepărtate de ordine strigate, muzică şi ovaţii.

— În numele lui Pete! şuieră Mungo. Am ajuns prea târziu. Airhaven pleacă!

— Nici vorbă, îl contrazise Peavey.

Însă toţi puteau vedea că flotoarele cu gaz ale lui Airhaven erau aproape pline. După câteva minute, duduitul motoarelor sale răsună în sus pe pantă, crescând şi coborând odată cu rafalele de vânt. Oraşul zburător începea să se ridice de la sol şi picioarele sale ca de crab se pliau în locaşurile ventrale.

— Nu! strigă Peavey.

Apoi o luă la goană în jos pe pantă, împiedicându-se şi rostogolindu-se peste petice zornăitoare de grohotiş, către terenul neted şi mocirlos din podeaua craterului. În timp ce alerga, îl auziră strigând:

— Înapoi! Tu eşti *prada* mea! Pentru tine mi-am scufundat oraşul!

Mungo, Maggs şi Ames porniră după el, urmaţi de Hester şi Tom. La baza pantei, solul devenea moale şi plescăia sub tălpi, iar bălţi de apă reflectau luna şi luminile oraşului care se înălţa.

— Înapoi! îl puteau auzi pe Peavey răcnind undeva în faţa lor. Înapoi!

Iar după aceea:

— Ah! Oh! Ajutor!

Se grăbiră spre locul din care se auzeau strigătele sale şi ţipetele ascuţite ale maimuţei, pentru ca apoi să se oprească cu toţii la marginea unei zone de mlaştină. Peavey se afundase deja până la brâu. Maimuţa, cocoţată aidoma unui marinar pe catargul unei nave care se scufundă, îşi dezgolise dinţii de frică.

— Daţi-mi mâna, băieţi! imploră primarul. Ajutaţi-mă! Încă mai putem ajunge la oraş! Acum doar îşi testează motoarele! Va coborî din nou!

Piraţii îl priveau în tăcere. Ştiau prea bine că nu aveau nicio şansă să cucerească oraşul zburător şi că ţipetele lui Peavey îi avertizaseră deja pe insulari de prezenţa lor.

— Trebuie să-l ajutăm! şopti Tom şi dădu să înainteze, însă Hester îl opri.

— Prea târziu, zise ea.

Peavey se afunda întruna, tras în jos inclusiv de greutatea lanţului funcţiei sale pe care-l purta în jurul gâtului. Scuipă bolborosit noroiul negru care începuse să-i intre în gură.

— Haideţi, flăcăi! Maggs? Mungo? Sunt primarul vostru! Am făcut toate astea pentru voi! Spune-le, Tommy băiete! scânci el, după ce ochii lui holbaţi şi îngroziţi se fixară asupra lui Tom. Spune-le c-am vrut să fac din Tunbridge Wheels un oraş măreţ! Am vrut să fiu respectabil! Spune-le...

Primul glonţ al lui Mungo preschimbă maimuţica de pe capul lui Peavey într-un norişor de blană pârlită. Al doilea şi al treilea îl loviră pe primar în piept. Acesta plecă fruntea şi mlaştina îl înghiţi cu sunetele slabe ale unor vânturi.

Piraţii se întoarseră către Tom.

— Probabil că n-am fi ajuns aici dacă n-ai fi fost tu, mormăi Mungo.

— Dacă nu i-ai fi umplut capul şefului cu prostiile alea despre maniere, şi oraşe, şi chestii, încuviinţă Maggs.

— Furculiţe diferite pentru fiecare fel de mâncare şi să nu vorbeşti cu gura plină! pufni Ames.

Tom încercă să se retragă un pas. Spre surprinderea sa, Hester păşi iute în faţa piraţilor.

— Nu-i vina lui Tom! zise ea.

— Şi nici tu nu ne eşti de vreun folos, mormăi Mungo. Niciunul dintre voi nu ne este de folos. Noi suntem piraţi. N-avem nevoie de lecţii de bune maniere şi n-avem nevoie nici de-o amărâtă brăzdată care să ne-oprească.

Ridică arma şi Maggs îl imită. Până şi domnul Ames scoase un revolver micuţ.

Iar un glas din beznă rosti:

— SUNT AI MEI.

Capitolul 21: În Inginerium

Londra suia spre un platou înalt, scurmând solul pe care se depusese un strat subţire de zăpadă. Mult în spatele său – totuşi nu suficient de departe – gonea Panzerstadt Bayreuth, care de acum nu mai era doar o simplă pată ameninţătoare la orizont, ci o masă uriaşă şi întunecată de şenile şi niveluri, a cărei

lucrătură de filigran aurit de pe puntea superioară devenise perfect vizibilă deasupra fumului fabricilor şi al motoarelor. Londonezii se înghesuiră pe platformele de observaţie de la pupă şi priviră în tăcere cum distanţa dintre cele două oraşe se reducea încet. În după-amiaza aceea, Lordul Primar anunţă că nu era cazul să intre în panică şi că Ghilda Inginerilor va scoate oraşul din criză..., dar la nivelurile inferioare se înregistraseră deja răzmeriţe şi cazuri de jaf, iar plutoane de Beefeaters fuseseră trimise pentru a menţine ordinea în Foale.

— Bătrânu' Crome nu ştie ce vorbeşte, mormăi unul dintre bărbaţii care făceau de pază în seara aceea la staţia de elevatoare Quirke Circus. Nu credeam c-o voi spune vreodată, dar e un prost. S-aduci sărmana Londră aşa departe în est, mergând fără oprire zi după zi, săptămână după săptămână, doar ca să te-nghită o conurbaţie mare şi veche. Ce bine ar fi fost dacă Valentine era aici. El ar fi ştiut ce să facă...

— Gura, Bert, şuieră unul dintre tovarăşii lui, uite că vin alţii.

Ambii se înclinară respectuos când doi Ingineri se apropiară de turnichete: un bărbat tânăr şi o fată, îmbrăcaţi identic, cu ochelari de protecţie din plastic verde şi haine cu glugi din cauciuc alb. Fata arătă scurt un permis auriu. După ce ambii intraseră în elevatorul care aştepta, Bert se răsuci către prietenul lui şi murmură:

— Trebuie să fie importantă reuniunea asta din Inginerium. Au ieşit mişunând din cuiburile lor din Adâncul Foalelor ca nişte viermişori albi. Închipuie-ţi o reuniune a Ghildei într-un moment ca ăsta!

•••

În elevator, Katherine se aşeză lângă Bevis, simţindu-se deja încinsă şi nelalocul ei în haina pe care i-o împrumutase tânărul. Îl privi iute, apoi îşi examină propria reflexie în fereastră, asigurându-se că roţile roşii pe care şi le desenaseră unul altuia, cu multă grijă, pe frunte nu se mânjiseră. I se părea că amândoi arătau ridicol cu glugile şi ochelarii aceia, însă Bevis o asigurase că mulţi Ingineri le purtau la ora actuală, iar celălalt ocupant al elevatorului, un Navigator gras, nu le aruncă nici măcar o privire în timp ce cabina se legăna spre Nivelul Suprem.

Katherine fusese agitată toată ziua cât îl aşteptase pe Bevis să sosească cu hainele pentru deghizare. Ca să-şi treacă din vreme, căutase numele HESTER SHAW în indicele tuturor cărţilor

tatii, dar nu-l găsise nicăieri. *Catalogul complet al muzeului Londrei* conţinea o referire scurtă la o *Pandora* Shaw, cu precizarea că fusese o scotocitoare din Lumea de Afară, care furnizase câteva fosile şi piese de TehAnt minore Ghildei Istoricilor şi care murise cu şapte ani în urmă. Apoi Katherine încercase să caute MEDUSA, doar pentru a afla că era un fel de monstru dintr-o poveste de demult. Magnus Crome şi Inginerii lui nu-i lăsaseră impresia c-ar fi crezut în monştri.

Nimeni nu-i privi de două ori când traversară Nivelul Suprem, spre intrarea principală în Inginerium. Zeci de Ingineri se grăbeau deja în sus pe trepte. Katherine li se alătură, strângând permisul auriu şi păstrându-se aproape de ucenic, îngrozită că l-ar putea pierde în mulţimea aceea de haine albe identice. „N-o să meargă niciodată!” îşi repeta mereu în gând, dar Ghildmanul de la uşă nici nu se sinchisea să se uite la permise. Fata privi pentru ultima dată amurgul care pălea dincolo de cupola catedralei Saint Paul, apoi păşi înăuntru.

Interiorul era mai mare decât se aşteptase şi mai luminos, scăldat în razele a sute de globuri cu argon, suspendate în uriaşul puţ deschis din centrul clădirii, precum planetele în spaţiu. Se uită în jur, căutând o scară, dar Bevis o trase de braţ şi spuse:

— O să urcăm cu monoraiul. Uite...

Inginerii urcau zgomotoşi în cabine mici de monorai. Katherine şi Bevis se alăturară cozii, ascultându-le conversaţiile purtate în surdină şi foşnetele scârţâite ale hainelor ce se frecau între ele. Ochii lui Bevis se holbaseră, îngroziţi, în spatele lentilelor ochelarilor. Katherine sperase că vor putea fi singuri într-o cabină de monorai, ca să poată discuta, dar tot mai mulţi Ingineri soseau întruna, aşa că sfârşiră prin a sta în capetele opuse ale aceleiaşi cabine ticsite. Ba Katherine chiar ajunsese cumva în mijlocul unui grup din Divizia Cercetări Mag-Lev.

— De unde eşti, Ghildman? întrebă bărbatul de lângă ea.

— Ăăă..., Katherine privi disperată spre Bevis, însă el se găsea mult prea departe ca să-i şoptească un răspuns, aşa că rosti primul lucru care-i veni în minte: Divizia K.

— Bătrâna Twixie, da? încuviinţă bărbatul. Am auzit c-a înregistrat rezultate remarcabile cu noile ei modele!

— Da, da, foarte, răspunse fata.

Apoi cabina porni cu o clătinătură şi vecinul ei îşi întoarse privirea spre fereastră, fascinat de panoramă.

Katherine se aşteptase ca drumul cu monoraiul să fie similar celui cu elevatorul, însă viteza şi mişcarea în spirală făceau călătoria aceasta mult mai diferită şi, pentru o clipă, trebui să se concentreze din răsputeri să nu i se facă rău. Ceilalţi Ingineri nu păreau afectaţi.

— Despre ce crezi că va vorbi Lordul Primar? întrebă unul dintre ei.

— Probabil despre MEDUSA, spuse cineva. Am auzit că se pregătesc pentru o testare.

— Să sperăm că va funcţiona, rosti o femeie care stătea chiar în faţa Katherinei. La urma urmelor, Valentine a găsit maşinăria, iar el e doar Istoric – ştii prea bine. Nu poţi avea încredere în ei.

— Da, însă Valentine e omul Lordului Primar, zise alt Inginer. Nu te lăsa păcălită de însemnul Ghildei Istoricilor. E credincios ca un câine, câtă vreme îi dăm destui bani şi-l lăsăm să pretindă că străina aia de fiică-sa e o lady din Înalta Londră.

Urcară numai în spirală, trecând pe lângă birouri şi ateliere pline de Ingineri, aidoma unui gigantic stup de insecte. Cabina se opri la etajul cinci şi Katherine coborî, încă învăpăiată la faţă de remarcile celor alături de care călătorise. Îl regăsi pe Bevis şi merseră împreună pe coridoare reci şi albe, trecând prin perdele de plastic transparent. Auzea rumoare de glasuri în faţă, iar după alte câteva coturi şi spirale, intrară într-un amfiteatru imens. Bevis o conduse spre un loc din apropierea unei ieşiri. Fata privi în jur, să vadă dacă-l putea zări pe supervizorul Nimmo, dar îi fu imposibil să-l identifice. Amfiteatrul era o mare de haine albe şi capete rase sau acoperite de glugi, şi alţi oameni intrau constant pe toate uşile.

— Uite! şuieră Bevis şi o înghionti. Aia-i dr. Twix, cea de care ţi-am zis! Îi arătă o femeie scundă şi robustă, ce semăna cu un butoiaş şi care se aşeza în primul rând în timp ce vorbea cu însufleţire cu vecinii ei. Toţi Ghildmenii de vârf sunt aici! Twix, Chubb, Garstang... uite-l şi pe dr. Vambrace, şeful securităţii!

Katherine începu să se sperie. Dacă ar fi fost demascată la uşă, ar fi putut susţine că totul fusese o simplă glumă proastă, dar acum se afla în mijlocul sanctuarului interior din Inginerium şi-şi putea da seama că urma să se întâmple ceva important. Se îmbărbătă zicându-şi că, indiferent dacă ar fi fost descoperită

sau nu, Inginerii n-ar fi îndrăznit niciodată să-i facă vreun rău fiicei lui Thaddeus Valentine. Încercă totuşi să nu se gândească la ce i-ar fi putut face lui Bevis.

În cele din urmă, uşile fură închise şi intensitatea luminilor se diminuă. Peste amfiteatru se aşternu o linişte anticipativă, care fu întreruptă doar de şuierul ca de piele de şarpe produs de cinci sute de Ingineri care se ridicară simultan în picioare.

Katherine şi Bevis săriră odată cu ei, uitându-se la scenă peste umerii celor din faţa lor. Magnus Crome stătea la un pupitru metalic şi cerceta auditoriul cu ochii lui reci. Pentru o clipă i se păru că bărbatul o fixa direct cu privirea şi fu nevoită să-şi spună că i-ar fi fost imposibil s-o recunoască cu glugă, ochelari protectori şi gulerul înalt al hainei ridicat.

— Luaţi loc, zise Crome şi aşteptă până se aşezară toţi, înainte să continue. Prietenii mei, aceasta este o zi glorioasă pentru Ghildă.

O undă de surescitare străbătu sala şi pe Katherine, de asemenea. Crome ridică mâna, cerând linişte.

În plafonul amfiteatrului, se aprinse un proiector de diapozitive şi pe ecranul din spatele Lordului Primar apăru o imagine. Era desenul unei maşinării enorme şi complicate.

— MEDUSA, anunţă Crome şi urmă un soi de ecou, când toţi Inginerii suspinară:

— *MEDUSA*!

— Aşa cum unii dintre voi ştiţi deja, urmă bărbatul de pe scenă, MEDUSA este o armă energetică experimentală din Războiul de şaizeci de Minute. Noi ştim de ceva timp de existenţa ei – mai precis, de acum douăzeci de ani, când Valentine a găsit aceste documente în expediţia lui din America.

Ecranul pâlpâi, prezentând diagrame decolorate şi texte scrise cu litere subţiri, ca firul de păianjen. „Tata nu mi-a spus asta niciodată!” gândi Katherine.

— Desigur, continuă Crome, planurile astea fragmentate n-au fost suficiente pentru a ne îngădui să reconstruim MEDUSA. Însă acum şapte ani, tot mulţumită lui Valentine, am obţinut o piesă deosebită de TehAnt, luată dintr-un sit militar de mult uitat din deşertul american. Este probabil cel mai bine păstrat nucleu de computer Antic care a fost descoperit vreodată şi, mai mult decât atât, este creierul MEDUSEI, inteligenţa artificială care a pus cândva în mişcare maşinăria aceasta remarcabilă. Graţie

muncii susţinute a dr. Splay şi a colegilor săi din Divizia B, am reuşit într-un final să o readucem în stare de funcţionare. Ghildmeni, vă anunţ că au luat sfârşit zilele când Londra era nevoită să fugă şi să se ascundă de alte oraşe flămânde! Cu MEDUSA la îndemâna noastră, le vom putea transforma pe toate în cenuşă cât ai clipi din ochi!

Inginerii aplaudară frenetic şi Bevis o înghionti pe Katherine să li se alăture, dar mâinile fetei păreau să fi încremenit pe braţele metalice ale scaunului ei. Se simţea ameţită de şoc. Îşi aminti tot ce auzise vreodată despre Războiul de Şaizeci de Minute şi despre felul în care teribilele arme detunătoare ale Anticilor le nimiciseră oraşele staţionare şi otrăviseră pământul şi cerul. Tatăl ei nu i-ar fi ajutat niciodată pe Ingineri să recreeze ceva atât de groaznic!

— În acelaşi timp nu vom mai fi nevoiţi să alergăm după gunoaie ca Salthook, continuă Crome. Peste o săptămână, Londra va fi în raza lui Batmunkh Gompa, Zidul-Pavăză. Timp de o mie de ani, Liga Antitracţiune s-a ascuns dincolo de el, ferindu-se de talazurile istoriei. MEDUSA îl va distruge dintr-o singură lovitură. Teritoriile din spatele lui, cu oraşele lor staţionare uriaşe, recolte şi păduri, bogăţii minerale neexploatate vor deveni noul teren de vânătoare al Londrei!

Glasul abia i se mai auzea acum; ovaţiile Inginerilor se rostogoleau ca nişte valuri, ce se spărgeau de zidul din spatele primarului, care glisă lent şi se deschise, dezvăluind o fereastră lungă prin care se zărea catedrala Saint Paul şi turlele Palatului Ghildelor.

— Dar mai întâi, strigă Crome, avem chestiuni mai presante de rezolvat. Deşi sperasem că vom putea ţine MEDUSA ascunsă până ajungeam la Zidul-Pavăză, a devenit necesar să oferim o demonstraţie a puterii sale. Chiar acum, în timp ce vă vorbesc, echipa condusă de dr. Splay pregăteşte un test real al noii arme.

În scurt timp fu imposibil ca fata să audă mai multe, deoarece toţi cei din amfiteatru vorbeau surescitaţi între ei. Câţiva Ingineri, probabil cei asociaţi proiectului MEDUSA, se grăbeau spre ieşiri. Katherine se ridică şi începu să-şi croiască drum spre uşă. Peste încă o clipă ajunse pe coridorul antiseptic şi se întrebă cum să procedeze în continuare.

— Kate? Bevis apăru în spatele ei. Unde te duci? Oamenii au observat că pleci! Am văzut nişte tipi din securitatea Ghildei urmărindu-ne din priviri...

— Trebuie să plecăm de-aici, şopti ea. Unde-i ieşirea?

— Nu ştiu, recunoscu tânărul. Până acum n-am mai fost la nivelul ăsta. Bănuiesc că va trebui să ne-ntoarcem la monorai...

Katherine încercă să-l prindă de mână, dar el o îndepărtă repede.

— Nu face asta! O să vadă cineva. Inginerii nu se ating între ei...

Se grăbiră prin coridoarele cilindrice, iar Katherine zise:

— Crome a minţit! Tata n-a fost în America acum şapte ani. A mers doar într-o expediţie scurtă pe insulele din Oceanul Vestic. Şi nu mi-a spus niciodată c-a găsit ceva important. Mi-ar fi zis dacă chiar ar fi găsit MEDUSA. Şi, oricum, nu voia să aibă deloc de-a face cu arme din lumea veche...

— Dar de ce-ar fi minţit Lordul Primar? întrebă Bevis, care, în taină, era destul de încântat că Ghilda lui descoperise cheile altui secret american. De fapt, el n-a zis că tatăl tău ar fi plecat în America pentru a căuta obiectul ăsta, ci a spus doar că l-a găsit. Poate că l-a cumpărat de la un scotocitor sau aşa ceva. Mă-ntreb ce-a vrut să spună Crome prin „demonstraţie”...

Se opri brusc. Ajunseseră la capătul coridorului şi nu se vedea niciun monorai. În faţa lor se găseau trei uşi. Două erau încuiate, iar a treia ducea pe un balconaş îngust care ieşea în exteriorul faţadei Ingineriumului, mult deasupra lui Paternoster Square.

— Ce facem acum? întrebă Katherine şi-şi auzi glasul ascuţit şi subţire de frică.

Cu glas la fel de neliniştit, Beverly răspunse:

— Nu ştiu.

Fata ieşi pe balcon, ca să-şi limpezească mintea la aer curat. Luna era sus pe cer, însă acoperită de un văl rarefiat de nori, şi burniţa fin. Katherine îşi ridică ochelarii pe frunte şi lăsă picăturile de ploaie să-i curgă pe faţă, fericită să scape de căldură şi de duhoarea chimică. Se gândea la tatăl ei. Oare chiar găsise MEDUSA? Bevis avea dreptate; Crome n-ar fi avut niciun motiv să mintă. Bietul tata! Acum probabil se afla în văzduh, undeva deasupra piscurilor înzăpezite ale lui Shan Guo. Ce bine ar fi fost dacă ar fi dispus de vreo modalitate prin care să-l avertizeze ce planificau să facă cu descoperirea sa!

Un uruit gros, mecanic, se auzi de peste piaţa luminată de lună. Katherine coborî privirea spre podelele punţilor, însă nu putu să vadă cauza zgomotului. Apoi ceva o făcu să ridice ochii către Saint Paul şi icni.

— Bevis! Priveşte!

Lent, aidoma unui mugur uriaş care înflorea, cupola catedralei antice se deschidea.

Capitolul 22: Shrike

Oare Stalkerul abia sosise sau stătuse şi-i privise cum se certau, negru şi nemişcat, el însuşi aidoma unei stânci? Shrike făcu un pas înainte şi iarba umedă fumega în locurile unde călca.

— SUNT AI MEI.

Piraţii se răsuciră şi arma automată a lui Maggs împroşcă jerbe de trasoare spre omul din fier, în timp ce tunul portabil al lui Mungo îi făcu găuri întunecate în armură, iar Ames le urmă exemplul descărcându-şi revolverul. Prins în păienjenişul de focuri de armă, Shrike se clătină o clipă. Apoi, fără grabă, ca un om care merge împotriva unui vânt puternic, îşi reluă înaintarea. Gloanţele îi ridicau scântei din armură şi hainele îi fură ferfeniţite în zdrenţe şi petice. Din găurile făcute de tun se prelinse ceva ce putea fi sânge sau putea fi lubrifiant. Stalkerul întinse braţele şi o gheară de fier se extinse, apoi alta. Pe urmă ajunse la Maggs, iar femeia scoase un sunet sugrumat şi se împletici câţiva paşi înapoi prin mărăcini înainte să cadă. Ames îşi aruncă arma şi o luă la goană, însă Shrike apăru brusc în spatele său şi bărbatul se opri, holbându-se la mâna de ţepi însângeraţi care-i străpunse pieptul.

Tunul lui Mungo îşi terminase muniţia. Îl azvârli cât colo şi-şi trase sabia din teacă, dar înainte de-a apuca s-o rotească, Shrike îl prinse de păr, îi smuci capul pe spate şi-i reteză gâtul dintr-o singură lovitură ca de seceră.

— Tom, spuse Hester*, fugi*!

Shrike dădu drumul capului din mână şi păşi înainte, iar Tom o luă la fugă. N-ar fi vrut s-o facă; ştia că era în zadar şi ştia că ar fi trebuit să rămână alături de Hester, însă picioarele lui

aveau alte idei; întregul său corp nu voia altceva decât să fie departe de creatura moartă şi înspăimântătoare care cobora dealul spre el. Apoi terenul îi cedă sub picioare; călcă în noroiul rece şi căzu, se rostogoli şi se opri într-un stei de piatră la marginea aceleiaşi mlaştini care-l înghiţise pe Chrysler Peavey.

Privi înapoi. Stalkerul stătea printre cadavrele împrăştiate. Airhaven era deasupra, testându-şi pe rând motoarele, şi luminile sale scăpărau reflexii reci pe craniul argintat de lună al Omului Reînviat.

Hester stătea în faţa lui, înfruntându-l cu bravură. „Încearcă să mă salveze pe mine!" gândi Tom. „Trage de timp ca să pot fugi eu! Dar nu-l pot lăsa pur şi simplu s-o omoare, nu pot!"

Ignorând nenumăratele voci din mintea lui care continuau să-i strige să fugă, se târî înapoi, în sus pe deal.

— HESTER SHAW, îl auzi pe Shrike rostind, iar glasul lui era neclar şi cu întreruperi ca o înregistrare audio cu probleme.

Aburii şuierau prin găurile din pieptul Stalkerului şi un fluid negru picura din el şi-i bolborosea în colţurile gurii.

— O să mă omori? întrebă fata.

Shrike încuviinţă o singură dată din capul lui masiv.

— PENTRU SCURT TIMP.

— Ce vrei să spui?

Gura prelungă îşi îndepărtă colţurile într-un zâmbet.

— NOI SUNTEM LA FEL, TU ŞI CU MINE. AM ŞTIUT-O DE ÎNDATĂ CE TE-AM GĂSIT ÎN ZIUA AIA PE ŢĂRM. DUPĂ CE M-AI PĂRĂSIT, SINGURĂTATEA...

— Trebuia să plec, Shrike, şopti fata. Eu n-am făcut parte din colecţia ta.

— MI-AI FOST FOARTE DRAGĂ.

„Ceva nu-i în regulă cu el", gândi Tom, suind încetişor dealul. Stalkerii n-ar fi trebuit să aibă *sentimente.* Îşi aminti ce fusese învăţat despre Oamenii Reînviaţi – că toţi înnebuniseră. Oare din tuburile de pe capul lui Shrike atârnau alge? Oare creierul său ruginise? Scântei îi licăreau în piept, acolo unde gloanţele îi găuriseră armura...

— HESTER, scârţâi Shrike şi căzu greoi în genunchi, astfel încât faţa îi ajunse la acelaşi nivel cu a fetei. CROME MI-A FĂCUT O PROMISIUNE. SLUJITORII LUI AU AFLAT SECRETUL CONSTRUIRII MELE.

Spaima zbârli firişoarele de păr de pe ceafa lui Tom.

— ÎŢI VOI DUCE TRUPUL LA LONDRA, urmă Shrike. CROME TE VA REÎNVIA CA O FEMEIE DE FIER. CARNEA ÎŢI VA FI ÎNLOCUITĂ CU OŢEL, NERVII CU SÂRME, GÂNDURILE CU ELECTRICITATE. VEI FI MINUNATĂ! VEI FI TOVARĂŞA MEA, PENTRU VECIE.

— Shrike, pufni Hester. Crome n-ar vrea să mă vadă *pe mine* Reînviată...

— DE CE NU? NIMENI NU TE VA RECUNOAŞTE ÎN NOUL TĂU CORP, NU VEI AVEA AMINTIRI ŞI NICI SENTIMENTE, NU VEI FI O AMENINŢARE PENTRU EL. DAR *EU* ÎMI VOI REAMINTI TOTUL PENTRU TINE, FIICA MEA. IAR ÎMPREUNĂ ÎL VOM VÂNA PE VALENTINE.

Hester hohoti; un sunet teribil, straniu şi dement, care-l făcu pe Tom să se cutremure, când ajunse în locul unde zăcea Mungo. Pumnul piratului mai strângea încă sabia grea, iar băiatul se întinse şi începu să desfacă degetele mortului. Ridicând ochii, văzu că Hester se apropiase cu un pas de Stalker. Fata dădu capul pe spate, dezgolindu-şi beregata, pregătită pentru ghearele sale.

— Bine, rosti ea. Dar lasă-l pe Tom să plece.

— EL TREBUIE SĂ MOARĂ, insistă Shrike. FACE PARTE DIN ÎNŢELEGEREA MEA CU CROME. TU NU ŢI-L VEI MAI AMINTI CÂND TE VEI TREZI ÎN NOUL TĂU CORP.

— Nu, Shrike, te rog, imploră Hester. Spune-i lui Crome c-a scăpat sau că s-a-necat, sau altceva, c-a murit undeva prin Lumea de Afară şi că nu l-ai putut aduce înapoi. Te rog.

Tom strânse puternic în mână sabia încă lipicioasă de la sudoarea lui Mungo. Acum, când sosise momentul, era atât de speriat, încât abia putea să mai răsufle, cu atât mai puţin să se ridice şi să-l înfrunte pe Stalker. „Nu pot face asta!” îşi spuse. „Eu sunt un Istoric, nu un războinic!” Şi, totuşi, n-o putea abandona pe Hester, nu atâta vreme cât ea îşi oferea viaţa în schimbul vieţii lui. Se afla îndeajuns de aproape ca să vadă frica din ochii ei şi sclipirea rece a ghearelor lui Shrike când se întinse spre ea.

— FOARTE BINE, rosti Stalkerul şi atinse blând faţa lui Hester cu vârfurile ghearelor. BĂIATUL VA SUPRAVIEŢUI.

Braţul se retrase ca să izbească. Hester închise ochiul.

— Shrike! urlă Tom şi se repezi în sus şi înainte, ţinând sabia ameninţător în faţa lui, şi simţind cum lumina verde i se revarsă peste faţă când Stalkerul se roti şuierând pentru a-l înfrunta.

Un braţ de fier se repezi spre el, aruncându-l înapoi. Simţi o durere arzătoare în piept şi, pentru o clipă, fu sigur că fusese spintecat în două, dar îl lovise braţul Stalkerului, nu mâna cu gheare, aşa că ateriză întreg pe pământ şi se rostogoli, icnind de durere şi aşteptându-se să-l vadă pe Shrike repezindu-se la el, pentru ca apoi să nu mai vadă nimic, niciodată.

Însă Shrike era pe jos, iar Hester se aplecase deasupra lui şi Tom văzu cum ochiul Stalkerului pâlpâi şi ceva explodă înăuntrul lui cu un fulger şi un trosnet, iar un firicel de fum spirală în sus. Mânerul sabiei ieşea dintr-o tăietură din pieptul său şi pârâia de scântei albastre.

— Oh, Shrike! murmură fata.

Shrike îşi retrase grijuliu ghearele, pentru ca ea să-l poată prinde de mână. Amintiri neaşteptate îi alergau prin mintea care i se dezintegra şi, brusc, ştiu cine fusese înainte de a fi târât pe Masa Reînvierii, unde fusese transformat în Stalker. Dori să-i spună toate astea lui Hester şi-şi întoarse spre ea capul mare din fier, dar înainte de a putea rosti vreun cuvânt, moartea îl cuprinse şi nu fu cu nimic mai uşoară decât cea dinainte.

Leşul uriaş din fier rămase nemişcat, iar fumul se destrămă purtat de vânt. Jos în vale, suflau corni şi Tom zări un grup de călăreţi care porniseră să urce dealul dinspre caravanserai, alertaţi de focurile de arme. Purtau suliţe şi torţe arzătoare şi băiatul nu credea că vor fi prietenoşi. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar durerea din piept aproape că-l făcu să leşine.

Hester îl auzi gemând şi se întoarse spre el.

— De ce-ai făcut asta? strigă ea.

Tom n-ar fi fost mai surprins nici dacă l-ar fi pălmuit.

— Voia să te-omoare! protestă el.

— Voia să mă facă exact ca *el*! ţipă Hester şi-l îmbrăţişă pe Shrike. N-ai auzit ce-a zis? Urma să facă din mine tot ce mi-am dorit vreodată: să n-am amintiri şi nici sentimente. Imaginează-ţi chipul lui Valentine când aş fi venit să-l omor! Oh, *de ce* te bagi tu întruna?

— Te-ar fi transformat într-un monstru!

Tom îşi auzi propriul glas ridicându-se într-un răcnet, când toate durerile şi temerile lui răbufniră în mânie.

— Sunt deja un monstru! zbieră fata.

— Ba nu, nu eşti! zise Tom şi izbuti să se ridice în genunchi. Eşti prietena mea!

— Te urăsc! Te urăsc! ţipa Hester.

— Ei bine, urlă băiatul, eu ţin la tine indiferent dacă-ţi pasă sau nu! Crezi că eşti singura persoană care şi-a pierdut părinţii? Şi eu mă simt la fel de frustrat şi de singur ca tine, dar nu mă vezi încercând să omor oameni şi să mă transform într-un Stalker! Eşti prost crescută şi te-autocompătimeşti şi...

Însă restul cuvintelor pe care intenţionase să i le spună sfârşiră într-un suspin uluit, deoarece, pe neaşteptate, putu să vadă oraşul de sub el şi Airhaven, şi călăreţii care se apropiau, aşa de limpede, de parcă era miezul zilei. Văzu cum stelele pălesc, văzu chipul lui Hester încremenind în mijlocul unui zbieret, cu stropi de salivă în colţurile gurii, şi-şi văzu propria umbră dansând tremurător pe iarba îmbibată în sânge.

Deasupra ţancurilor, cerul nopţii se umplea de o lumină nepământeană, ca şi cum un soare nou răsărise din Lumea de Afară, undeva hăt departe în nord.

Capitolul 23: MEDUSA

Katherine privi transfigurată cum cupola catedralei Saint Paul se despică în lungul unor îmbinări negre şi secţiunile se pliară spre exterior ca nişte petale. Dinăuntru ceva se ridica lent printr-un turn central, deschizându-se în timp ce se înălţa ca o orhidee de metal alb şi rece. Vuietul de hidraulice vaste reverbera peste piaţă şi vibra prin însăşi structura Ingineriumului.

— MEDUSA! şopti Bevis, stând în spatele fetei în uşa deschisă. De fapt, nu reparau catedrala, ci o construiau pe MEDUSA în interiorul ei!

— Ghildmeni?

Cei doi se întoarseră. Un Inginer stătea în spatele lor.

— Ce căutaţi aici? se răsti el. Locul ăsta e strict interzis pentru toţi cei care nu fac parte din Divizia L...

Se opri şi se holbă la Katherine, iar fata văzu că şi Bevis se holba, de asemenea, cu ochii lui negri, larg deschişi şi îngroziţi. Pentru o clipă nu-şi putu imagina ce păţise, apoi înţelese. Ploaia! Uitase de semnul Ghildei pe care el i-l pictase cu atâta grijă între

sprâncene şi care acum i se prelingea pe faţă în firicele roşii, subţiri.

— În numele lui Quirke! icni Inginerul.

— Kate, fugi! strigă Bevis şi-l îmbrânci pe Inginer într-o parte, iar Katherine o luă la goană şi auzi în urma ei răcnetul furios al bărbatului care căzuse pe podea.

Apoi îl văzu pe Bevis alături de ea, ţinând-o de mână şi cotind la stânga şi la dreapta prin coridoarele pustii, până ce în faţa lor se deschise o scară. Coborâră un palier, apoi încă unul şi auziră în depărtare alte strigăte, urmate de zbârnâitul brusc şi discordant al unei sirene de alarmă. După care ajunseră jos de tot, într-un hol de recepţie micuţ, undeva în partea din spate a Ingineriumului. Uşi mari de sticlă se deschideau spre Nivelul Suprem, dar erau păzite de doi Ghildmeni.

— Un intrus! gâfâi Bevis, arătând în urmă în direcţia din care veniseră. La etajul trei! Cred că-i înarmat!

Ghildmenii fuseseră deja alertaţi de declanşarea bruscă a sirenei. Schimbară priviri şocate, după care unul porni în sus pe trepte, scoţând de la centură un pistol cu gaze.

Bevis şi Katherine profitară de ocazie şi continuară grăbiţi spre ieşire.

— Colega mea a fost rănită, explică Bevis arătând faţa mânjită cu dâre roşii a Katherinei. O duc la infirmerie!

Uşa se deschise larg şi le îngădui să iasă în întunericul primitor.

Fugiră cât putură de repede până în umbrele catedralei Saint Paul, după care se opriră şi ascultară. Katherine putea auzi pulsaţii surde de maşinării, ca şi o altă pulsaţie, mai puternică şi mai apropiată, care era ritmul propriei ei inimi. Undeva, un bărbat răcnea ordine şi se auzeau tropăiturile unor tălpi blindate din ce în ce mai aproape.

— Beefeaters! scânci fata. Ne vor cere actele! Îmi vor da jos gluga! Of, Bevis, nu trebuia să te rog să mă duci acolo! Fugi! Lasă-mă pe mine!

Tânărul o privi şi clătină din cap. Îşi sfidase Ghilda şi riscase totul pentru a o ajuta şi nu intenţiona s-o abandoneze acum.

— *Ajută-ne, Clio*! gâfâi Katherine şi ceva o făcu să privească spre Paternoster Square.

Pe treptele Palatului Ghildelor, bătrânul Chudleigh Pomeroy se uita în sus, cu braţele pline de plicuri şi dosare. În toată viaţa ei

fata nu fusese mai fericită să-l vadă şi porni în goană într-acolo, târându-l după ea pe Bevis şi strigând încetişor:

— Domnule Pomeroy!

Bătrânul îi privi fix, apoi icni de surprindere când Katherine îşi dădu pe spate gluga idioată, iar el îi zări chipul şi părul năclăit de transpiraţie.

— Domnişoară Valentine! Pentru numele lui Quirke, dar ce se întâmplă? Priveşte ce au făcut blestemaţii ăia de Ingineri cu Saint Paul!

Fata ridică ochii. Orhideea din metal se deschisese acum la diametrul maxim, proiectând o umbră densă pe piaţa de dedesubt. Atât doar că nu era o orhidee. Era un obiect cu capotă evazată, aşa că aducea cu gluga unei cobre enorme, iar acum se rotea lent către Panzerstadt-Bayreuth.

— MEDUSA! exclamă ea.

— Poftim? zise Chudleigh Pomeroy.

Claxonul unui gândac se tângui ascuţit.

— Ah, te rog! zise fata, întorcându-se către Istoricul grăsuţ. Suntem urmăriţi! Dacă-l prind pe Bevis, nu ştiu ce se va-ntâmpla cu el...

Pomeroy – binecuvântat fie el! – nu întrebă „De ce?” sau „Ce-aţi făcut?”, ci o prinse pe Katherine de un braţ şi pe Bevis de celălalt şi-i împinse grăbit spre garajul Palatului Ghildelor, unde-l aştepta gândacul său. Tocmai când şoferul îi ajuta să se urce, un grup de Beefeaters trecu zăngănind pe lângă ei, dar nu le aruncară nicio privire. Pomeroy ascunse haina şi gluga Katherinei în spatele scaunului său şi-i ceru lui Bevis să se întindă pe podeaua vehiculului. Apoi se înghesui lângă Katherine pe locul din spate, iar când gândacul ieşi zumzăind în Paternoster Square, le spuse:

— Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc.

Lângă staţia elevatorului se strânsese destul de multă lume, care privea surprinsă în sus, la obiectul care răsărise din Saint Paul. Beefeaters opriră gândacul Istoricului şi un tânăr Inginer privi înăuntru. Pomeroy deschise o fantă în capota de plasticlă şi întrebă:

— Este vreo problemă, Ghildman?

— O spargere în Inginerium. Terorişti Antitracţionişti...

— Ei bine, râse Pomeroy, nu-i cazul nostru. Eu am lucrat toată seara în biroul meu din Palatul Ghildelor, iar domnişoara

Valentine a avut amabilitatea să m-ajute să sortez nişte documente...

— Totuşi, domnule, trebuie să vă examinez vehiculul.

— Chiar aşa? exclamă Pomeroy. Adică noi arătăm ca nişte terorişti? Voi chiar nu aveţi lucruri mai bune de făcut în ultima noapte a Londrei, când o conurbaţie uriaşă şi nenorocită se apropie de noi? Mă voi plânge Consiliului în termenii cei mai vehemenţi! E scandalos!

Inginerul păru nesigur, după care aprobă din cap şi se retrase în lateral, îngăduindu-i şoferului lui Pomeroy să intre cu gândacul într-un elevator de marfă care aştepta. După ce uşile se închiseră după ei, Istoricul slobozi un suspin de uşurare.

— Afurisiţii ăştia de Ingineri. Fără supărare, Ucenic Pod...

— Nici vorbă, se auzi glasul înăbuşit al lui Pod de undeva de jos.

— Mulţumesc! murmură Katherine. Oh, mulţumesc că ne-ai ajutat!

— Cu plăcere, chicoti Pomeroy. Întotdeauna sunt încântat să fac orice i-ar enerva pe Crome şi pe slugile lui. Catedrala aceea este veche de mii de ani, iar ei au transformat-o într-o..., mă rog, nu ştiu în ce au transformat-o, dar nici măcar n-au cerut voie...

O privi nervos pe Katherine şi văzu că, de fapt, fata nu-l asculta, aşa că întrebă cu blândeţe:

— Totuşi ce aţi făcut ca să-i agitaţi în felul ăsta, domnişoară Valentine? Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei, însă dacă dumneata şi prietenul dumitale aveţi necazuri, iar un vulpoi bătrân ca mine vă poate fi de ajutor cu ceva...

Katherine simţi cum, fără să vrea, lacrimile îi înţepară ochii.

— Te rog, şopti ea, poţi să ne duci pur şi simplu acasă?

— Bineînţeles.

Rămaseră într-o tăcere apăsătoare, în timp ce gândacul trecu pe străzile Nivelului Unu şi intră în parc. Noaptea era plină de oameni care alergau şi strigau, arătând în sus, spre catedrală. Însă nu doar ei alergau – se vedeau şi persoane din securitatea Inginerilor, care conduceau echipe de Beefeaters. Când vehiculul opri în faţa Casei Clio, Pomeroy coborî s-o conducă pe Katherine până la uşă. Ea şopti un rămas-bun din toată inima către Bevis şi-l urmă pe Istoric.

— L-ai putea duce pe Ucenicul Pod la o staţie de elevator? îl rugă pe bătrân. Trebuie să se întoarcă în Foale.

Pomeroy păru îngrijorat.

— Nu ştiu ce să zic, domnişoară Valentine, oftă el. Ai văzut cât de porniţi sunt Inginerii. Din câte îi cunosc, au încuiat deja toate fabricile şi clădirile de dormitoare şi au început verificările de securitate. E posibil să fi dedus deja că lipseşte, alături de două haine cu glugă...

— Vrei să spui că nu se mai poate întoarce? Pe Katherine simţi că o cuprinde ameţeala la gândul că-i putuse face rău sărmanului Pod. Niciodată?

Bătrânul încuviinţă în tăcere.

— Atunci o să-l ţin cu mine în Casa Clio! hotărî fata.

— Draga mea, nu e o pisică vagabondă, găsită pe stradă.

— Dar când tata se va întoarce acasă, el va putea pune totul în ordine, nu? Îi va explica Lordului Primar că Bevis n-a avut nicio legătură...

— Tot ce se poate, aprobă Pomeroy. Tatăl dumitale e foarte apropiat de Ghilda Inginerilor. Unii spun chiar că este *al naibii* de apropiat. Nu cred totuşi că ar fi cel mai potrivit să-l ţii pe prietenul dumitale în Casa Clio. Îl voi duce eu la Muzeu. Acolo există destul loc pentru el, iar Inginerii nu-l vor putea căuta fără să ne avertizeze în prealabil.

— Chiar ai face asta? întrebă Katherine, temându-se că va târî altă persoană nevinovată în necazurile pe care le crease ea însăşi.

Dar, la urma urmelor, avea să fie doar pentru câteva zile, până se întorcea tatăl ei acasă. Apoi totul va fi bine.

— Oh, îţi mulţumesc! zise fericită şi se ridică în vârful picioarelor ca să-l sărute pe Pomeroy pe obraz. Mulţumesc!

Istoricul se înroşi la faţă şi dădu să mai spună ceva... dar, cu toate că buzele lui se mişcau, Katherine nu putea auzi nimic. Capul îi ţiuia din cauza unui sunet straniu, un muget strident care sporea mereu şi mereu, până îşi dădu seama că nu provenea dinăuntrul ei, ci de undeva din înalt.

— Priveşte! strigă bătrânul, arătând în sus.

Teama o făcuse să uite de Saint Paul. Acum, privind Nivelul Suprem, văzu cum gluga de cobră a MEDUSEI începuse să pârâie de fulgere violete. Toate firişoarele de păr de pe braţe şi de pe ceafă i se zbârliră, iar când se întinse către Pomeroy,

scântei alburii ţâşniră între vârfurile degetelor ei şi hainele bărbatului.

— Domnule Pomeroy! ţipă ea. Ce se-ntâmplă?

— Pe marele Quirke! strigă Istoricul. Ce-au mai trezit nesăbuiţii ăia?

Sfere de lumină spectrală se detaşară din maşinăria strălucitoare şi plutiră peste Circle Park ca nişte baloane de foc. Fulgere dansau în jurul turlelor Palatului Ghildelor. Mugetul ţiuitor deveni tot mai sonor şi tot mai ascuţit, până când, deşi avea palmele lipite peste urechi, Katherine simţi că pur şi simplu nu mai putea rezista. Pentru ca apoi, brusc, un flux de energie incandescentă să răbufnească din gluga cobrei şi să ţâşnească spre nord, aidoma şfichiului unui bici, care mârâia şi scuipa, repezindu-se să facă contact cu suprastructurile lui Panzerstadt-Bayreuth. Noaptea se despică şi fugi să se piteasscă în colţurile cerului. Pentru o clipită, Katherine văzu nivelurile conurbaţiei îndepărtate conturate în foc. Apoi dispăru. O pulsaţie strălucitoare se înălţă de la pământ, orbitor de albă, apoi roşie, un stâlp de foc care se năpusti silenţios spre cer, iar peste zăpada luminată de flăcări sosi rostogolindu-se valul sonic, un bubuit gros şi prelung, ca şi cum o uşă gigantică se izbise, închizându-se undeva în măruntaiele Pământului.

Fasciculul dispăru brusc, cufundând Circle Park în beznă, iar în tăcerea care urmă Katherine îl auzi pe Câine urlând disperat în casă.

— Pe Marele Quirke! şopti Pomeroy. Toţi sărmanii ăia...!

— Nu! se auzi fata spunând. Oh, nu, nu, nu!

Porni în fugă, traversând grădina, cu ochii aţintiţi mereu asupra norului împestriţat de fulgere ce învăluia ca o ghirlandă ruina conurbaţiei. Din Circle Park şi de pe toate platformele de observare se auzeau sunete de glasuri fără cuvinte, iar ea crezu la început că plângeau îngroziţi, aşa cum ar fi vrut ea să facă..., dar nu: ei ovaţionau, ovaţionau, ovaţionau.

PARTEA A II-A

Capitolul 24: O spioană a ligii

Lumina stranie din nord se stinsese, la fel cum încetaseră tunetele prelungi, după ce reverberaseră de câteva ori din pereţii vulcanului bătrân. Stăpânindu-şi caii cuprinşi de panică, bărbaţii din Insula Neagră apărură pe marginea mlaştinii, însoţiţi de răpăitul sacadat al copitelor ce galopau şi de sunetele ca de mătase sfâşiată ale torţelor suflate de vânt.

Tom înălţă braţele şi strigă:

— Suntem prieteni! Nu suntem piraţi! Suntem călători! Din Londra!

Însă călăreţii nu aveau chef să-l asculte, nici chiar puţinii care-i înţelegeau graiul. Ei vânaseră toată ziua supravieţuitori din suburbia scufundată, văzuseră ce făcuseră piraţii lui Peavey în satele de pescari de pe ţărmul de vest, iar acum răcneau pe limba lor şi se apropiau în galop, ridicând arcurile. O săgeată cu pene cenuşii se înfipse în pământ la picioarele lui Tom, făcându-l pe băiat să se împleticească înapoi.

— Suntem prieteni! strigă el din nou.

Călăreţul din frunte trase sabia din teacă, dar altul se interpuse în faţa lui şi strigă ceva în graiul din Insulă, apoi în angliş:

— Îi vreau vii!

Era Anna Fang. Ea îşi struni calul, sări din şa şi alergă spre Tom şi Hester, cu haina fluturând ca un steag roşu pe fundalul luminii torţelor. În spate purta o sabie într-o teacă lungă, iar pe pieptul ei Tom zări o emblemă din bronz de forma unei roţi sfărâmate – simbolul Ligii Antitracţiune.

— Tom! Hester! zise ea şi-i îmbrăţişă pe rând, arătându-le zâmbetul ei cel mai fermecător. Credeam c-aţi murit! În dimineaţa de după bătălia din Airhaven, i-am trimis pe Lindstrom şi pe Yasmina să vă caute. V-au găsit balonul prăbuşit în mlaştinile alea oribile şi-au zis că probabil aţi murit. Am vrut să vă caut corpurile, dar *Jenny* fusese avariată şi am fost extrem

de ocupată să ajut la călăuzirea oraşului spre şantierele de reparaţii de-aici... Însă am spus rugăciuni pentru voi şi am adus jertfe funerare zeilor cerului. Credeţi că le-am putea cere o rambursare?

Tom rămase tăcut. Pieptul îl durea atât de rău, încât abia putea să respire, cu atât mai puţin să vorbească. Şi, oricum, emblema de pe haina aviatoarei îi spunea că poveştile lui Peavey fuseseră adevărate: era o spioană a Ligii. Nu mai era defel fermecat de bunătatea şi de râsul ei ghiduş.

Fang strigă ceva peste umăr spre călăreţii care aşteptau şi doi dintre ei săriră de pe ponei, îi apucară de hăţuri şi-i traseră, privind cu uimire cadavrul lui Shrike.

— Trebuie să vă părăsesc pentru o vreme, explică femeia. O duc pe *Jenny* spre nord, ca să văd ce drăcie a iluminat cerul. Insularii vor avea grijă de voi. Puteţi călări?

Până atunci Tom nu mai văzuse niciodată un cal, cu atât mai puţin să urce pe vreunul, totuşi era atât de ameţit de dureri şi de şoc, încât nu putu nici măcar să protesteze când fu suit pe şaua unui ponei, mic şi lăţos şi porni să coboare dealul. Privi în urmă spre Hester şi o văzu strâmbându-se la el, ghemuită pe şaua celuilalt ponei. Apoi grupul de călăreţi se strânse în jurul lor şi o pierdu din vedere pe străzile strâmte şi aglomerate din caravanserai, unde familii stăteau în faţa caselor şi priveau cerul nordic, iar praful şi gunoaiele se învolburau printre clădiri când Airhaven manevra pe deasupra, încercându-şi pe rând elicele.

Ajunseră la o casă mică din piatră unde cineva îi găsi băiatului un loc, iar un bărbat în veşminte negre şi cu turban alb, mare, îi examină pieptul învineţit.

— Fracturate! anunţă el apoi cu voioşie. Sunt Ibrahim Nazghul, medic. Ai patru coaste rupte frumuşel!

Tom aprobă din cap, buimăcit de durere şi şoc. Totuşi, începu să se simtă norocos că scăpase cu viaţă şi fericit că oamenii aceştia nu erau Antitracţioniştii sălbatici la care se aşteptase. Medicul Nazghul îi înfăşură cutia toracică în bandaje şi soţia lui îi aduse un castron aburind cu tocană din carne de berbec şi-l ajută să mănânce, hrănindu-l cu lingura. Lumina felinarului abia ajungea în colţurile odăii, iar copiii doctorului se holbau la Tom din prag cu ochi negri, uriaşi.

— Eşti un erou! explică medicul. Toată lumea spune despre tine că te-ai luptat cu un djinn de fier care ne-ar fi ucis pe toţi.

Tom clipi somnoros spre el. Aproape că uitase înfruntarea jalnică de la marginea mlaştinii; detaliile se destrămau rapid, ca un vis. „Eu l-am omorât pe Shrike”, gândi el. „Sigur că da, din punct de vedere teoretic, Stalkerul era deja mort, dar continua să fie o persoană. Avea speranţe şi planuri, şi visuri, iar eu le-am pus capăt la toate”. Nu se simţea ca un erou, ci ca un ucigaş, iar sentimentul de vinovăţie şi ruşine nu-l părăsi, ci-i tulbură visele când capul îi coborî deasupra castronului cu tocană şi lunecă în somn.

Apoi se trezi în altă încăpere, într-un pat moale, iar prin fereastră se vedea un cer alb-albastru vântos; pe peretele văruit apărea şi dispărea un petic de lumină solară.

— Cum te simţi, ucigaşule de Stalkeri? întrebă un glas.

Domnişoara Fang stătea în picioare lângă el şi-l privea cu zâmbetul blând al unui înger dintr-un tablou vechi.

— Mă dor toate, răspunse Tom.

— Eşti în stare să călătoreşti? *Jenny* aşteaptă şi-aş vrea să plecăm înainte de apus. Poţi să mănânci după decolare. Am făcut cârnăciori în aluat, cu cârnăciori adevăraţi.

— Unde-i Hester? întrebă Tom ameţit.

— Vine şi ea.

Băiatul se ridică în capul oaselor şi făcu o grimasă când simţi din nou durerea ascuţită din piept şi-şi aminti toate cele petrecute.

— Nu merg nicăieri cu *tine,* anunţă el.

Aviatoarea izbucni în râs, de parcă băiatul făcuse o glumă, apoi îşi dădu seama că el chiar vorbea serios şi se aşează pe pat, cu un aer îngrijorat.

— Am făcut ceva ce te-a nemulţumit? îl întrebă ea.

— Lucrezi pentru Ligă! răspunse el mânios. Eşti o spioană, cu nimic mai bună decât Valentine! Ne-ai ajutat doar pentru că sperai că-ţi vom spune chestii despre Londra!

Surâsul domnişoarei Fang dispăru complet.

— Tom, zise ea încetişor, te-am ajutat pentru că-mi place de tine. Iar dacă tu ţi-ai fi văzut familia dusă în sclavie şi muncind până la moarte într-un oraş nemilos, n-ai fi decis oare să ajuţi Liga în lupta împotriva Darwinismului Municipal?

Se întinse ca să-i îndepărteze o şuviţă de păr rebel de pe frunte şi Tom îşi aminti ceva ce uitase, o vreme când era foarte mic şi foarte bolnav, iar mama lui stătuse alături de el exact

aşa. Totuşi, emblema Ligii continua să fie pe pieptul domnişoarei Fang şi rana trădării lui Valentine continua să fie deschisă; băiatul n-avea să se lase păcălit din nou de surâsuri şi de blândeţe.

— Tu ai ucis oameni! îi împinse el mâna într-o parte. Ai scufundat Marsilia...

— Dacă n-aş fi făcut-o, ar fi atacat cele O Sută de Insule, omorând sau luând în sclavie mai multe sute de oameni decât am înecat eu cu mica mea bombă.

— Şi ai sugrumat-o pe... musulmana nu-ştiu-cum!

— Sultana din palatul Pinang? întrebă Fang şi surâsul îi apăru din nou pe buze. N-am sugrumat-o! Ce idee oribilă! Pur şi simplu i-am frânt gâtul. Îngăduia oraşelor-plute amfibii să realimenteze la insula ei, aşa că trebuia să dispară.

Tom nu vedea nimic amuzant în asta. Şi-i aminti pe oamenii lui Wreyland căzuţi în umbrele cheiului aerian din Stayns şi pe domnişoara Fang spunându-i că erau doar inconştienţi.

— Poate că nu sunt mai bună decât Valentine, urmă ea, totuşi există o deosebire între noi doi. Valentine a încercat să te omoare, pe când eu vreau să rămâi în viaţă. Aşadar – vii cu mine?

— Unde? întrebă Tom suspicios.

— La Shan Guo. Sunt gata să pun prinsoare că ceea ce-a luminat cerul azi-noapte a avut legătură cu obiectul pe care l-a luat Valentine de la mama lui Hester. Şi-am aflat că Londra se îndreaptă direct spre Zidul-Pavăză.

Tom era uluit. Chiar era posibil ca Lordul Primar să fi găsit un mod de a străpunge graniţele Ligii? Dacă nu se-nşela, atunci asta reprezenta cea mai bună veste după foarte mulţi ani! Cât despre Shan Guo, acela era inima Ligii Antitracţiune, ultimul loc din lume unde ar fi mers un londonez decent.

— N-o să te-ajut să-i faci rău Londrei, o anunţă băiatul. Oraşul ăla continuă să fie căminul meu.

— Bineînţeles, zise Fang. Însă dacă Zidul va fi atacat, nu crezi că oamenii care trăiesc dincolo de el merită o şansă de-a scăpa? Eu o să-i avertizez de pericol şi vreau ca Hester să mă însoţească şi să-şi spună propria poveste. Iar Hester nu va veni, decât dacă vii şi tu.

Tom izbucni în râs şi-şi dădu seama că râsul îi cauza dureri.

— Nu te cred! replică el. Hester mă urăşte!

— Aiurea! chicoti domnişoara Fang. Te place foarte mult. M-a ţinut trează jumătate de noapte ca să-mi povestească cât de bun ai fost cu ea şi cât de minunat de curajos ai fost, ucigându-l pe omul-maşină.

— Chiar aşa?

Tom se înroşi la faţă şi, pe neaşteptate, se simţi mândru. Nu credea că se va obişnui vreodată cu Hester Shaw şi cu schimbările imprevizibile ale stării ei de spirit. Fata era totuşi prietenul lui cel mai apropiat în lumea asta uriaşă şi confuză şi Tom nu uitase că ea îl implorase pe Shrike să-l lase în viaţă. Aşa că trebuia să meargă indiferent unde ar fi mers Hester, chiar şi în centrul sălbatic al teritoriilor Ligii, chiar şi în Shan Guo.

— Bine, încuviinţă el. O să vin.

Capitolul 25: Istoricii

Plouă în Londra, ploaie monotonă din cerul vineţiu şi jos, plouă îndeajuns de puternic pentru a spăla zăpada şi pentru a răscoli noroiul de sub şenilele oraşului, transformându-l în mâzgă groasă, galbenă, dar nu şi îndeajuns de puternic pentru a domoli flăcările lui Panzerstadt-Bayreuth, care continuă să strălucească precum rugul unui Titan, hăt departe în nord-vest.

Magnus Crome stă pe acoperişul biciuit de vânt al Ingineriumului şi priveşte fumul care se înalţă. O ucenică ţine o umbrelă care îl apără de ploaie, iar în spatele ei aşteaptă şase siluete înalte, nemişcate, îmbrăcate în hainele negre ale Ghildei. Încă n-au prins teroriştii care au pătruns în Inginerium azi-noapte, aşa că au întărit măsurile de securitate; de acum înainte, Lordul Primar nu va merge nicăieri fără noii lui bodyguarzi: primul lot de Stalkeri ai lui dr. Twix.

O navă-cercetaş a Ghildei apare deasupra lor, apoi aterizează. Dr. Vambrace, şeful securităţii Inginerilor, coboară şi se grăbeşte spre locul unde aşteaptă Lordul Primar, a cărui haină de cauciuc flutură greoi în vânt.

— Deci? întreabă Crome nerăbdător. Ce-ai văzut? Ai putut ateriza?

Vambrace clatină din cap.

— Rămăşiţele continuă să ardă violent. Am survolat însă cât de jos am cutezat şi am făcut fotografii. Nivelurile superioare s-au topit şi au colapsat peste cele inferioare şi se pare că toate cazanele şi depozitele de combustibil au explodat la prima atingere a fasciculului nostru de energie.

Crome aprobă scurt.

— Există supravieţuitori?

— Câteva semne de viaţă, între niveluri, dar altfel...

Ochii şefului securităţii se măresc în spatele lentilelor sale groase, semănând cu o pereche de meduze într-un acvariu. Departamentul lui este întotdeauna interesat să descopere căi noi şi inventive de a ucide oameni şi încă se entuziasmează la gândul formelor carbonizate şi calcinate pe care le-a văzut presărate pe străzile şi prin pieţele din Panzerstadt-Bayreuth, multe rămase încă în picioare, încremenite în statui de zgură de privirea MEDUSEI.

— Intenţionezi să te întorci şi să devorezi epava, Lord Primar? întreabă el după un moment. Incendiile se vor stinge într-o zi sau două.

— Nici vorbă, se răsteşte Crome. Trebuie să continuăm susţinut spre Zidul-Pavăză.

— Oamenilor n-o să le placă, îl avertizează Vambrace. Au obţinut victoria şi acum îşi vor prada. Metalele şi piesele de schimb din conurbaţie...

— Nu am adus Londra atâta cale pentru metale şi piese de schimb, îl întrerupe Crome.

Se apropie de balustrada de pe marginea acoperişului şi priveşte spre est. Poate să vadă deja vârfurile albe ale munţilor înalţi de la orizont, care aduc cu un şir de dinţi perlaţi.

— Trebuie să continuăm fără întârzieri. În câteva zile vom ajunge în raza Zidului-Pavăză. Am anunţat o sărbătoare publică şi o recepţie la Palatul Ghildelor, pentru a marca acest eveniment de seamă. Gândeşte-te, Vambrace! Un teren de vânătoare complet nou!

— Însă de-acum Liga ştie că venim, avertizează Vambrace. Va încerca să ne oprească.

Ochii lui Crome sunt strălucitori şi reci şi privesc spre viitor.

— Valentine şi-a primit ordinele, spune el. E treaba lui să se ocupe de Ligă.

• • •

Aşa că Londra îşi continuă mersul, târându-se către est, în timp ce fumul conurbaţiei moarte se înălţă pe cer în urma sa. Katherine se îndrepta spre elevator prin rămăşiţele udate de ploaie ale serbărilor din timpul nopţii. Lampioane chinezeşti rupte erau purtate de vânt peste podelele tremurătoare ale punţilor, iar bărbaţi în uniformele roşii ale Departamentului de Reciclare împingeau tomberoane şi strângeau coifuri de carnaval abandonate şi bannere ude ale căror mesaje se mai puteau încă descifra: *Noi ❤ Magnus Crome* şi *Trăiască Londra.* Câine porni entuziast în urmărirea unei ghirlande de hârtie înfoiate, dar Katherine îl chemă imediat lângă ea. Nu aveau timp de joacă.

Cel puţin în Muzeu nu existau bannere şi ghirlande de hârtie. Ghilda Istoricilor nu fusese niciodată la fel de rapidă ca restul Londrei în salutarea noilor invenţii ale Inginerilor şi nu făcea excepţie nici în cazul MEDUSEI. În umbrele prăfuite ale galeriilor cu exponate domnea o tăcere decentă, aşa cum se cuvenea în dimineaţa de după moartea unui oraş. Zgomotele de pe străzile din exterior păreau înăbuşite, de parcă între vitrine atârnau draperii moi şi groase de timp.

Liniştea o ajuta pe Katherine să-şi adune gândurile şi, până ajunse la cabinetul lui Chudleigh Pomeroy, era absolut sigură despre ce trebuia să spună.

Încă nu-i zisese domnului Pomeroy ce aflase în Inginerium, dar văzuse şi el cât de zguduită era când o părăsise în noaptea trecută în Casa Clio. Acum nici nu păru surprins să-i vadă pe ea şi pe Câine la uşa lui.

— Domnule Pomeroy, şopti fata, trebuie să discut cu dumneata. Bevis e aici? Se simte bine?

— Bineînţeles, răspunse prompt Istoricul. Intră, te rog!

Bevis o aştepta în odăiţa lambrisată cu lemn de tec, îmbrăcat în haine împrumutate de la Istoric, iar ţeasta lui albicioasă arăta fragilă ca o coajă de ou în strălucirea gălbuie slabă a lămpilor Muzeului. Katherine ar fi vrut să alerge la el, să-l îmbrăţişeze şi să-şi ceară scuze pentru toate necazurile în care-l băgase, dar în jurul său erau înghesuiţi o duzină de Istorici, unii cocoţaţi pe braţele scaunelor şi pe colţurile mesei lui Pomeroy. Toţi se uitau cu un aer vinovat la fată, iar ea îi cercetă şi fu cuprinsă de spaima bruscă şi înfricoşătoare că Pomeroy o trădase.

— Nu-ţi fie teamă, rosti bătrânul cu blândeţe. Dacă Pod va fi oaspetele Muzeului, m-am gândit că ar trebui să-l prezint colegilor mei. Niciunul dintre noi nu este prieten cu Lordul Primar. Am convenit cu toţii că Ucenicul Pod poate sta aici atât timp cât e necesar.

Istoricii îi făcură loc fetei să se aşeze lângă Bevis.

— Eşti bine? întrebă ea şi fu uşurată când tânărul reuşi un surâs nervos.

— Nu-i rău, şopti el. E straniu aici. Numai lemn peste tot şi chestii vechi. Totuşi, Istoricii sunt foarte cumsecade...

Katherine îşi făcu ochii roată prin cabinet, privindu-i pe fiecare-n parte. Pe mulţi dintre ei îi cunoştea din vedere. Dr. Arkengarth, dr. Karuna, profesorul Pewtertide, tânăra domnişoară Potts, Norman Nancarrow de la Litografii şi Picturi şi domnişoara Plym, care-şi smârcâia nasul în batistă.

— Am discutat despre distrugerea lui Panzerstadt-Bayreuth, rosti Pomeroy şi puse o cană cu cacao fierbinte în mâinile fetei. Despre această oribilă maşinărie MEDUSA.

— Toţi ceilalţi par să creadă că-i minunată, zise Katherine cu amărăciune. Aproape jumătate din noapte i-am auzit râzând şi strigând: „Bunul şi bătrânul Crome”. Ştiu că se simţeau uşuraţi că n-am fost înfulecaţi, totuşi... Ei bine, eu nu cred că detonarea altui oraş e ceva care să ne facă fericiţi.

— E un dezastru! aprobă bătrânul dr. Arkengarth frângându-şi mâinile osoase. Vibraţiile maşinăriei aceleia nenorocite au fost devastatoare pentru ceramicele mele!

— La naiba cu ceramicele tale, Arkengarth, se răsti Pomeroy, care putea să vadă cât de tulburată era Katherine. Ce să mai zicem despre Panzerstadt-Bayreuth? A fost complet incinerat!

— Asta-i din cauza obsesiei Inginerilor faţă de TehAnt! declară profesorul Pewtertide. Există nenumărate secole de istorie din care se pot învăţa o sumedenie de lucruri, dar pe ei nu-i interesează decât nişte maşinării antice!

— Şi oricum, se tângui Arkengarth, ce-au realizat Anticii cu maşinăriile lor? N-au făcut decât să distrugă lumea, apoi s-au aruncat în aer!

Ceilalţi încuviinţară din cap, cu nişte expresii jalnice întipărite pe chipuri.

— În Panzerstadt-Bayreuth exista un muzeu măreţ, spuse dr. Karuna.

— Cred că aveau nişte picturi superbe, aprobă Nancarrow.

— Exemplare unice de mobilier din secolul treizeci! se văicări domnişoara Plym şi se prăbuşi în lacrimi pe umărul noduros al lui Arkengarth.

— Katherine, şopti Pomeroy, scuz-o pe biata Moira. Azi-dimineaţă a primit o veste îngrozitoare. Crome a poruncit ca toate colecţiile noastre de mobile să fie transformate în lemne de foc pentru alimentarea cuptoarelor. Nu mai au combustibil, înţelegi? Un rezultat al călătoriei ăsteia nebuneşti spre est.

În clipa aceea Katherinei nu-i păsa câtuşi de puţin de mobilier sau de ceramică, dar se simţea mulţumită că nu era singura din Londra îngrozită de ceea ce dezlănţuise Lordul Primar. Trase adânc aer în piept, apoi povesti pe scurt ce auziseră ea şi Bevis în Inginerium – despre MEDUSA şi următoarea etapă a planului măreţ al lui Crome: atacarea Zidului-Pavăză.

— Dar asta-i teribil! şoptiră Istoricii când termină de vorbit.

— Shan Guo e o cultură străveche şi măreaţă, indiferent dacă acolo există sau nu Liga Antitracţiune. Batmunkh Gompa nu poate fi aruncat în aer...!

— Gândiţi-vă la toate templele de acolo!

— Ceramicele!

— Moriştile de rugăciuni...

— Picturile pe mătase...

— M-m-mobilele!

— Gândiţi-vă la *oameni*! zise Katherine furioasă. Trebuie să facem ceva!

— Da! Da! încuviinţară ei, după care o priviră toţi cu sfiiciune.

După douăzeci de ani de conducere a lui Crome, nu aveau habar cum se puteau împotrivi Ghildei Inginerilor.

— Dar *ce* putem face? întrebă Pomeroy în cele din urmă.

— Să le spunem oamenilor ce se-ntâmplă! îi îndemnă Katherine. Dumneata eşti Istoric-şef interimar. Convoacă o întrunire a Consiliului! Fă-i să-nţeleagă cât de greşit e totul!

Pomeroy clătină din cap.

— Nu vor asculta, domnişoară Valentine. Ai auzit ovaţiile de azi-noapte.

— Asta s-a petrecut doar pentru că Panzerstadt-Bayreuth era cât pe ce să ne-nfulece! Când vor afla că Crome intenţionează să-şi îndrepte arma spre alt oraş...

— Vor ovaţiona încă şi mai tare, suspină Pomeroy.

— Şi oricum, observă dr. Karuna, Crome are aliaţi în toate celelalte Ghilde. Au dispărut vechii şi măreţii Ghildmeni: morţi, pensionaţi sau arestaţi din ordinul lui. Până şi propriii noştri ucenici sunt la fel de vrăjiţi de TehAnt ca şi Inginerii, mai ales de când Crome l-a impus ca Istoric-şef pe omul lui, pe Valentine... Ah, n-am intenţionat nicio jignire, domnişoară Katherine...

— Tata nu-i omul lui Crome, răspunse nervoasă Katherine. Sunt sigură de asta! Dacă ar fi ştiut ce intenţiona Crome, nu l-ar fi ajutat niciodată. Probabil de-aia a şi fost trimis în misiunea de recunoaştere, ca să-l îndepărteze din calea lui. Când va ajunge acasă şi va afla ce s-a întâmplat, sigur va lua măsuri ca să pună capăt situaţiei ăsteia. Nu uitaţi că el a descoperit MEDUSA. Va fi oripilat să afle că maşinăria aia a omorât atâţia oameni. Va dori să îndrepte lucrurile, sunt sigură de asta!

Vorbea cu atâta pasiune, încât unii Istorici o crezură, până şi cei ca dr. Karuna, a cărui promovare fusese amânată când Crome îl numise pe Valentine la conducerea Ghildei lor. Cât despre Bevis, el o privea cu ochi scânteietori, cuprins de un sentiment pe care nici măcar nu-l putea numi; ceva despre care nu i se predase niciodată în Laboratoarele învăţării. Îi înfiora tot trupul.

Pomeroy vorbi primul:

— Sper să ai dreptate, domnişoară Valentine, deoarece el e singurul care poate spera să-l înfrunte pe Lordul Primar. Trebuie să-i aşteptăm întoarcerea.

— Dar...

— Între timp am convenit să-l ţinem pe domnul Pod aici, în siguranţa Muzeului. Poate să doarmă în vechea Galerie a Transporturilor şi să-l ajute pe dr. Nancarrow la catalogarea colecţiei de artă, iar dacă Inginerii vor veni în căutarea lui, îi vom găsi o ascunzătoare. Ştiu că nu înseamnă cine ştie ce lovitură împotriva lui Crome, dar, te rog, Katherine, trebuie să înţelegi: noi suntem bătrâni şi speriaţi şi chiar nu putem face nimic mai mult.

Capitolul 26: Batmunkh Gompa

Lumea se schimba. Desigur, asta nu însemna nimic nou; primul lucru pe care îl învăţa un Ucenic Istoric era că lumea se schimba întruna, însă acum se schimba atât de rapid, încât practic puteai să vezi cum se întâmplă. Privind în jos de pe puntea de pilotaj a lui *Jenny Haniver,* Tom văzu şesurile întinse din estul Terenului de Vânătoare presărate cu oraşe care goneau, îmboldite să fugă de fenomenul necunoscut ce învineţise cerul spre nord, îndepărtându-se acum de locul acela pe cât de repede le putea duce şenilele sau roţile, prea neliniştite pentru a mai încerca să se înfulece unele pe altele.

— MEDUSA, o auzi băiatul pe domnişoara Fang şoptind ca pentru sine, pe când privea fumul îndepărtat, presărat de flăcări.

— Dar *ce* este MEDUSA? întrebă Hester. Tu ştii ceva, nu-i aşa? Tu ştii pentru ce-au fost ucişi părinţii mei?

— Mă tem că nu, răspunse aviatoarea. Aş vrea să ştiu. Dar am mai auzit numele ăsta. Acum şase ani un agent al Ligii a izbutit să se strecoare în Londra, dându-se drept membru de echipaj al unei nave aeriene licenţiate. Auzise ceva care-i trezise curiozitatea, însă n-am aflat niciodată despre ce-a fost vorba. Liga a primit de la el doar un singur mesaj, doar patru cuvinte: *Feriţi-vă de MEDUSA.* Inginerii l-au prins şi l-au omorât.

— De unde ştii? întrebă Tom.

— Pentru că ne-au trimis capul lui, zise domnişoara Fang. Colet cu plata ramburs.

În seara aceea *Jenny Haniver* poposi într-un oraş aerian, o structură respectabilă cu patru punţi numită Peripatetiapolis, care se îndrepta spre sud, pentru a se piti în munţii de dincolo de Marea Khazak. În portul de acolo, aflară mai multe despre ce se întâmplase cu Panzerstadt-Bayreuth.

— Eu am văzut! spuse un aviator. Eram la o sută cincizeci de kilometri depărtare, dar tot am văzut. O limbă de foc a ţâşnit din Nivelul Suprem al Londrei şi a ucis tot ce-a atins!

— Londra a dezgropat ceva din Războiul de Şaizeci de Minute, le spuse un arheolog amator. Spre finalul existenţei sale, vechiul Imperiu American o luase razna; am auzit poveşti despre arme

teribile – fascicule de energie cuantică, care se alimentau din locuri exterioare universului real...

— Cine va mai cuteza să i se împotrivească acum, când Magnus Crome are puterea de a arde orice oraş care nu-l ascultă? întrebă un neguţător panicat din Peripatetiapolis. „Veniţi aici şi lăsaţi-ne să vă mâncăm”, ne va spune Londra, şi noi va trebui să ne supunem. E sfârşitul civilizaţiei pe care o cunoaştem! O dată în plus!

Situaţia avea însă şi un aspect pozitiv: brusc, locuitorii lui Peripatetiapolis erau mulţumiţi să accepte banii londonezi ai lui Tom. Mânat de un impuls, băiatul cumpără un şal din mătase roşie, care să înlocuiască eşarfa pierdută de Hester în seara aceea dintr-un trecut ce părea foarte îndepărtat când el o urmărise prin Foale.

— Pentru *mine*? întrebă ea neîncrezătoare când băiatul îi întinse eşarfa.

Hester nu-şi putea aminti să mai fi primit până atunci vreun cadou de la cineva. Ea nu-i vorbise prea mult după ce părăsiseră Insula Neagră, ruşinată de izbucnirea din noaptea trecută, dar acum spuse:

— Mulţumesc. Şi bănuiesc c-ar trebui să-ţi mulţumesc şi fiindcă mi-ai salvat viaţa. Deşi nu ştiu de ce te tot străduieşti s-o faci.

— Ştiam că, de fapt, nu vrei să sfârşeşti ca un Stalker, îi zise Tom.

— Oh, ba da, spuse Hester. Ar fi uşurat mult situaţia. Ai procedat însă corect.

Îşi feri privirea, stânjenită, fixând cu ochii şalul pe care-l ţinea în mână. Apoi continuă:

— Încerc să fiu drăguţă. Până acum nimeni nu m-a mai făcut să simt că mă *place,* aşa cum ai făcut tu. Aşa că-ncerc să fiu drăguţă şi zâmbitoare, aşa cum vrei să fiu, însă apoi îmi zăresc reflexia sau îmi amintesc de *el* şi totul o ia razna, şi nu mă pot gândi decât la lucruri oribile, şi ţip la tine, şi-ncerc să-ţi fac rău. Iartă-mă.

— E-n regulă, zise Tom stânjenit. Ştiu. E-n regulă.

Îi luă şalul din mâini şi i-l prinse cu grijă în jurul gâtului, dar, aşa cum se aşteptase, fata îl ridică imediat pentru a-şi ascunde gura şi nasul. Tom simţi o tristeţe ciudată: se obişnuise cu faţa ei şi aveau să-i lipsească zâmbetele acelea strâmbe.

Zburară în faţa zorilor şi trecură peste un lanţ de dealuri abrupte ce aduceau cu o hârtie cafenie mototolită. Toată ziua terenul sui întruna şi în scurt timp băiatul îşi dădu seama că părăseau complet Terenul de Vânătoare. Până seara *Jenny* zbura deasupra unui relief prea accidentat ca să poată fi străbătut de majoritatea oraşelor. Văzu păduri dese de pini şi rododendroni, ici-colo câte un sătuc staţionar, în mijlocul terenurilor sale agricole, iar o dată o aşezare albă cocoţată pe vârful unui munte spre care se îndreptau drumuri ca spiţele unei roţi: drumuri adevărate, pe care suiau şi coborau cotigi, cu steguleţe de rugăciuni fluturând multicolore la intersecţii. Băiatul le privi până dispărură din vedere. În lecţiile lui de istorie, auzise despre drumuri, dar nu se gândise niciodată că va *vedea* unul.

În ziua următoare, Anna Fang le înmână pasagerilor ei biluţe dintr-o pastă roşie.

— Nuci de betel măcinate, explică ea, amestecate cu frunze uscate de la nuevo-mayaşi. Sunt de folos la altitudinile astea ridicate. Nu vă recomand totuşi să faceţi un obicei din a le mesteca, fiindcă veţi sfârşi cu dinţii roşii că ai mei.

Pasta grăunţoasă pişcă interiorul gurii lui Tom, dar îndepărta senzaţia vagă de greaţă şi ameţeala care-i sporise pe măsură ce nava se înălţa şi parcă-i mai lua din durerea coastelor fracturate.

De acum, umbra micuţă a lui *Jenny* pâlpâia peste piscuri înalte înveşmântate în zăpezi, iar înaintea lor se vedeau piscuri încă şi mai înalte, turnuri albe ce atârnau deasupra norilor ca un miraj. Dincolo de ele se întindea un lanţ muntos mai înalt, apoi altul, şi mai înalt. Tom miji ochii şi privi spre sud cu speranţa de a întrezări străvechiul Chomolungma, Everestul Anticilor, însă furtunile clocoteau pe înălţimile Himalaiei, învăluindu-le în nori.

Nava îşi urma călătoria printr-o lume alb-negru de zăpadă, gheţari şi stânci întunecate ale munţilor tineri, iar Tom şi Hester treceau uneori la comenzi în timp ce Anna Fang moţăia iepureşte pe scaunul de alături, temându-se să rişte părăsirea punţii de pilotaj. Şi suiau aşa, fără oprire, până ce, într-un final, trecură peste meterezele inferioare ale măreţului Zhan Shan, cel mai înalt dintre munţii noi ai Pământului, al cărui vârf acoperit de zăpadă se ridica în gerul nesfârşit de deasupra cerului. Apoi văzură piscuri mai joase, albe şi frumoase şi, uneori, între ele

existau văi verzi, în care alergau cirezi uriaşe, împrăştiindu-se la auzul motoarelor navei. Aceştia erau Munţii Raiului, care se întindeau spre nord şi est şi coborau treptat, până hăt departe spre stepă şi taiga şi strălucirea mlaştinilor de netrecut.

— Ăsta e Shan Guo, tărâmul cailor mulţi, le spuse Anna Fang lui Tom şi Hester. Sperasem să mă retrag aici după ce-mi voi încheia activitatea pentru Ligă. Acum însă bănuiesc că Londra s-ar putea să înfulece totul – MEDUSA ar putea să ne-arunce fortăreţele în aer, să ne devoreze aşezările, să ne spintece dealurile verzi şi să ne fure minereurile, iar caii ar putea să dispară, la fel ca tot restul lumii.

Lui Tom nu i se părea o idee chiar atât de rea, fiindcă era absolut firesc ca Oraşele Tracţiunii să se răspândească până la urmă pe tot globul. În acelaşi timp însă n-avea cum să n-o placă pe domnişoara Fang, chiar dacă era spioană şi Antitracţionistă, şi, ca s-o liniştească, rosti:

— Oricât de puternică ar fi MEDUSA, Londra va avea nevoie de mulţi ani ca să-şi roadă un drum prin munţii ăştia măreţi.

— Nu va fi nevoie s-o facă, îi răspunse femeia. Priveşte!

Se uită în direcţia arătată şi văzu o întrerupere în lanţul muntos din faţă, o trecătoare largă prin care ar fi putut trece un oraş... numai că de-a curmezişul ei se întindea, atât de vast, încât la prima vedere părea pur şi simplu un alt munte, Zidul-Pavăză.

Era ca un zid făurit din noapte, negru, foarte negru, clădit din blocuri uriaşe de rocă vulcanică, blindat cu punţile ruginite ale oraşelor care cutezaseră să-l înfrunte şi fuseseră distruse de sutele de baterii de rachete de pe faţada sa vestică. Pe vârful lui acoperit de zăpadă, la o mie două sute de metri deasupra fundului văii, flutura şi pocnea în vânt drapelul roţii sfărâmate, iar lumina soarelui sclipea pe amplasamentele blindate ale tunurilor şi pe căştile din oţel ale soldaţilor Ligii.

— Dacă ar fi măcar atât de puternic pe cât pare, oftă aviatoarea, coborând-o pe *Jenny,* printr-un viraj prelung.

O maşinărie zburătoare micuţă, cu puţin mai mare decât un zmeu cu motor, se ridică în întâmpinarea lor şi domnişoara Fang purtă o scurtă conversaţie radio cu pilotul ei. Maşinăria o ocoli pe *Jenny,* apoi o luă înainte bâzâind, conducând nava nou-sosită peste Zidul-Pavăză. Tom privi în jos spre meterezele late şi spre feţele soldaţilor care se uitau la ei, galbene, cafenii, negre, albe,

feţe din toate părţile lumii în care staţionarele barbare continuau să se împotrivească Darwinismului Municipal. Apoi acestea dispărură din raza lor vizuală şi *Jenny* coborî pe partea estică, adăpostită, a Zidului, iar băiatul văzu că ajunseseră într-un oraş, un oraş vertical cu sute de terase, balcoane şi ferestre, toate săpate în stânca neagră, etaj peste etaj de prăvălii, cazărmi şi case, între care baloane şi zmeie viu colorate pluteau în sus şi-n jos ca nişte petale.

— Batmunkh Gompa, anunţă domnişoara Fang. Oraşul Puterii Eterne. Deşi cei care-l numesc aşa sigur n-au auzit niciodată de MEDUSA.

Era minunat. Tom, care fusese învăţat mereu că aşezările staţionare erau sărăcăcioase, murdare şi înapoiate, se duse la fereastră şi nu-şi mai putea lua ochii de la el, iar Hester i se alătură şi-şi lipi faţa de sticlă, simţindu-se în siguranţă în spatele vălului improvizat şi purtându-se aproape ca un copil.

— Oh! exclamă ea. Seamănă cu stâncile de pe Insula Stejarilor unde-şi făceau cuibul păsările de mare! Priveşte! Priveşte!

La baza Zidului strălucea albastru-azuriu un lac presărat cu velele ambarcaţiunilor de agrement.

— Tom, o să mergem să-notăm, o să te-nvăţ cum...

Jenny Haniver poposi printre alte nave comerciale pe o terasă de amarare, la jumătatea înălţimii Zidului, şi domnişoara Fang îi conduse la un balon, care-i ridică din nou în aer, de data asta pe lângă parcuri şi ceainării, spre palatul guvernatorului: mănăstirea antică de la care-şi luase numele Batmunkh Gompa, văruită în alb şi cu multe ferestre, săpată în faţa abruptă a muntelui de la capătul Zidului. Alte baloane convergeau spre platforma de debarcare de sub grădinile palatului, ale cărei anvelope străluceau sub razele soarelui montan, şi Tom îl zări pe căpitanul Khora fluturând din braţ dintr-o nacelă legănătoare.

Se întâlniră pe platforma de aterizare; tânărul căpitan coborî înaintea lor şi veni în goană ca s-o îmbrăţişeze pe domnişoara Fang şi să-i ajute pe prietenii ei să coboare din nacela care încă se balansa. Khora venise aici din Airhaven în dimineaţa de după atacul lui Shrike şi părea uimit, dar în acelaşi timp fericit, să-i vadă pe Tom şi Hester în viaţă. Întorcându-se spre domnişoara Fang, rosti:

— Guvernatorul şi ofiţerii lui sunt nerăbdători să-ţi afle raportul, Feng Hua. La noi au ajuns zvonuri teribile despre Londra...

Era minunat să întâlneşti un chip prietenos în oraşul ăsta nou şi ciudat, şi Tom merse alături de Khora, care-i conduse pe nou-veniţi în sus pe scara lungă spre intrarea în palat. Îşi aminti că văzuse un Achebe 2100 fercheş, amarat la una dintre platformele inferioare şi întrebă:

— Nava ta era cea cu greement din piei de bou, pe care am văzut-o în locul de amarare?

Khora râse încântat.

— Vechitura aia? Nu, slavă zeilor! *Mokele Mbembe* a mea e o navă de război, Tom. Fiecare aliat al Ligii trimite câte o navă la Flota Aeriană Nordică şi toate navele sunt adunate acolo sus, zise el, apoi se opri şi arătă cu mâna, iar Tom văzu sclipirea uşilor de bronz sus de tot, aproape de vârful Zidului: Cuiburile Vulturilor.

— Într-o bună zi te vom duce acolo, Tom, promise domnişoara Fang, conducându-i pe lângă călugării-războinici ce păzeau uşa şi pătrunzând în labirintul de coridoare reci din piatră. Marile Distrugătoare Aeriene ale Ligii sunt una dintre minunile cerurilor! Dar mai întâi guvernatorul Khan trebuie să audă povestea lui Hester.

•••

Guvernatorul Ermene Khan era un bătrân blajin cu chipul prelung şi trist al unei oi prietenoase. Îi primi pe toţi în apartamentele lui private şi-i servi cu ceai şi prăjituri cu miere într-o încăpere prin ale cărei ferestre rotunde se zărea panorama lacului Batmunkh Nor, sclipind printre loturile terenurilor agricole hăt dedesubt. Vreme de o mie de ani, familia lui ajutase la păzirea şi apărarea Zidului-Pavăză, iar acum părea buimăcit de vestea că toate tunurile şi rachetele sale deveniseră brusc inutile.

— Niciun oraş nu poate trece prin Batmunkh Gompa, repeta el în vreme ce camera se umplu cu ofiţeri nerăbdători să audă sfaturile domnişoarei Fang. Draga mea Feng Hua, dacă Londra ar cuteza să se apropie de noi, o vom distruge. Imediat ce intră în bătaia noastră – bum!

— Exact asta încerc să-ţi spun! strigă nervoasă domnişoara Fang. Londra nu mai trebuie să intre în bătaia tunurilor tale.

Crome îşi va opri oraşul la o sută cincizeci de kilometri depărtare şi-ţi va transforma Zidul în scrum! Ai auzit povestea lui Hester. Eu cred că maşinăria pe care a furat-o Valentine de la mama ei era un fragment dintr-o armă antică, iar ceea ce s-a întâmplat cu Panzerstadt-Bayreuth dovedeşte că Ghilda Inginerilor a izbutit s-o aducă din nou în stare de funcţionare.

— Asta spuneţi voi, zise un ofiţer de artilerie, dar oare chiar putem să credem că Crome a descoperit o cale prin care să reactiveze ceva ce a stat îngropat încă din timpul Războiului de Şaizeci de Minute? Poate că Panzerstadt-Bayreuth a fost distrus în urma vreunui accident necunoscut.

— Exact! se agăţă recunoscător guvernatorul Khan de acea idee. De un meteorit sau de vreo scurgere de gaze... Îşi mângâie barba lungă, amintindu-i lui Tom de unul dintre bătrânii Istorici şovăitori din Muzeul Londrei. Poate că oraşul lui Crome nici măcar nu va veni aici... Poate că are altă pradă în minte?

Totuşi ceilalţi ofiţeri ai săi erau mai dispuşi să creadă raportul Florii Vântului.

— Ba da, aici vine, rosti o aviatoare din Kerala, cu puţin mai în vârstă decât Tom. Alaltăieri am fost cu o navă-cercetaş spre vest, Feng Hua, explică ea privind-o adorator pe domnişoara Fang. Oraşul barbar se află la opt sute de kilometri de noi şi se apropie rapid. Până mâine seară e posibil să fim în raza de acţiune a MEDUSEI.

— Iar din munţi s-a raportat apariţia unei nave aeriene negre, interveni căpitanul Khora. Navele trimise s-o intercepteze nu s-au mai întors. Bănuiesc că era *13th Floor Elevator* a lui Valentine, trimisă să ne spioneze oraşele, pentru ca Londra să le poată devora.

Valentine! Tom simţi un amestec straniu de mândrie şi teamă la gândul că Istoricul-şef pătrunsese de unul singur chiar în inima lui Shan Guo. Lângă el, Hester se încordă când fu menţionat numele exploratorului. Băiatul îşi întoarse privirea spre ea, dar fata se uita pe fereastră, afară, spre munţi, ca şi cum se aştepta să vadă *Elevatorul* trecând în zbor.

— Niciun oraş nu poate traversa Zidul-Pavăză, rosti guvernatorul Khan loial strămoşilor săi, însă acum nu mai părea la fel de convins.

— Guvernatorule, trebuie să lansezi Flota Aeriană, insistă domnişoara Fang aplecându-se în faţă. Să bombardeze Londra

înainte să aducă MEDUSA în raza de acţiune. Numai aşa putem fi siguri.

— Nu! strigă Tom şi sări atât de violent în picioare, încât scaunul îi căzu în spate cu o bufnitură; nu-şi putea crede urechilor ce spusese domnişoara Fang. Ai zis că venim aici să-i avertizăm! Nu puteţi ataca Londra! Vor fi răniţi oameni! Oameni nevinovaţi.

Se gândea la Katherine şi-şi imagina torpilele Ligii lovind Casa Clio şi Muzeul.

— Aşa ai promis! încheie el cu glas şoptit.

— Feng Hua nu face promisiuni sălbaticilor, se răsti tânăra din Keralan, însă domnişoara Fang îi făcu semn să tacă.

— Tom, rosti ea, vom lovi doar Foalele şi şenilele. Şi Nivelul Suprem, unde se află MEDUSA. Nu intenţionăm să-i rănim pe nevinovaţi, dar ce altceva putem face dacă un oraş barbar alege să ne ameninţe?

— Londra nu-i un oraş barbar! răcni Tom. Voi sunteţi barbari! De ce să nu înfulece Londra Batmunkh Gompa, dacă are nevoie? Dacă nu vă place ideea, ar fi trebuit să vă puneţi oraşele pe roţi cu mult timp în urmă, ca oamenii civilizaţi!

Câţiva ofiţeri ai Ligii răcniră furioşi la el să înceteze şi tânăra din Keralan îşi trase sabia, dar domnişoara Fang îi calmă cu câteva cuvinte şi-şi întoarse surâsul răbdător spre băiat.

— Tom, zise ea apăsat, poate c-ar trebui să ne laşi singuri deocamdată. O să te caut eu mai târziu.

Ochii lui Tom îl înţepau cu lacrimi prosteşti. Îi părea rău pentru oamenii ăştia, bineînţeles că-i părea rău. Îşi dădea seama că nu erau sălbatici şi, de fapt, nu mai credea că meritau să fie înfulecaţi, totuşi nu putuse să stea cu braţele încrucişate şi să-i asculte cum plănuiau să-i atace căminul.

Se întoarse spre Hester, cu speranţa că-i va lua partea, însă fata era pierdută în propriile-i gânduri, iar degetele urmăreau întruna cicatricele de sub vălul roşu. Se simţea vinovată şi proastă. Vinovată pentru că fusese fericită în văzduh cu Tom şi era o greşeală să fie fericită atât timp cât Valentine continua să-şi facă de cap nepedepsit. Şi proastă fiindcă, atunci când Tom îi dăduse eşarfa, începuse să spere că el o plăcea cu adevărat, dar gândul la Valentine îi amintea că *nimeni* nu putea s-o placă pe ea, nu în felul acela, niciodată. Când îl văzu privind-o, zise doar:

— Din partea mea n-au decât să-i omoare pe toţi locuitorii Londrei, câtă vreme îl păstrează pe Valentine pentru mine.

Băiatul îi întoarse spatele şi ieşi cu mers rigid din sala înaltă, iar când uşa rulă închizându-se în urma lui, o auzi pe aviatoarea din Keralan şuierând:

— Un barbar!

Rămas singur, Tom se duse pe terasa unde aşteptau baloanele-taxiuri şi se aşeză pe o bancheta din piatră, simţindu-se furios şi trădat şi gândindu-se la lucrurile pe care ar fi trebuit să le fi spus domnişoarei Fang, dacă s-ar fi gândit la ele la momentul potrivit. Dedesubt, acoperişurile şi terasele din Batmunkh Gompa se întindeau în depărtare sub umerii albi ai munţilor şi se pomeni încercând să-şi imagineze cum ar fi fost să trăiască acolo şi să se trezească în fiecare zi a vieţii văzând aceleaşi împrejurimi. Oare cei de pe Zidul-Pavăză nu tânjeau după mişcare şi schimbarea peisajului? Cum visau ei, fără vibraţiile duduitoare ale motoarelor oraşului care să-i legene spre somn? Oare *iubeau* locul ăsta? Şi, pe neaşteptate, se simţi teribil de trist că întregul oraş antic, plin de culoare şi de viaţă, avea să fie transformat în scurt timp în sfărâmături sub şenilele Londrei.

Îşi dorea să vadă mai multe. Se duse la cel mai apropiat balon-taxi şi reuşi să-l facă pe pilot să înţeleagă că era oaspetele domnişoarei Fang şi că voia să coboare în oraş. Bărbatul zâmbi larg şi începu să-şi îngreuneze nacela cu pietre dintr-un maldăr din apropiere şi, în scurt timp Tom se pomeni coborând pe lângă numeroasele niveluri ale oraşului, până ajunse într-un fel de piaţă centrală, unde zeci de alte taxiuri soseau şi plecau, iar scările se ramificau pe toată faţa Zidului-Pavăză, suind către Cuiburile Vulturilor şi coborând spre prăvăliile şi pieţele de la nivelurile inferioare.

Vestea despre MEDUSA se răspândise rapid în Batmunkh Gompa şi multe case şi prăvălii trăgeau deja obloanele peste ferestre şi uşi, iar proprietarii lor plecau spre oraşe mai îndepărtate din sud. Nivelurile inferioare continuau totuşi să fie ticsite de oameni şi, pe măsură ce soarele cobora în spatele Zidului, Tom hoinări prin bazarele aglomerate şi pe scările abrupte. La colţurile străzilor se găseau gherete cu prezicători şi altare pentru zeii cerului, prăfuite cu scrumul sur şi fin al beţişoarelor de tămâie. Acrobaţi uigur cu aspect feroce

susţineau un spectacol în piaţa centrală şi peste tot vedea soldaţi şi aviatori ai Ligii: giganţi blonzi din Spitzbergen şi războinici negru-vineţii din Munţii Lunii, oameni scunzi şi cu pielea oacheşă din staţionarele Anzilor şi oameni de culoarea focului din fortăreţele junglei din Laos şi Amman.

Încercă să uite că unii dintre bărbaţii şi femeile astea tinere ar fi putut să arunce în scurt timp rachete asupra Londrei şi se bucură de mulţimea de chipuri şi de talmeş-balmeşul incomprehensibil de graiuri –, iar uneori se auzea „Tom!” sau „Thomasz!”, sau „Tao-mah!”, când unul sau altul îl arăta vreunui prieten. Povestea luptei sale cu Shrike se răspândise prin munţi, din popas în popas, şi-l aşteptase aici, în Batmunkh Gompa. Băiatului nu-i păsa. I se părea că se vorbea despre un alt Thomas, cineva curajos şi puternic care înţelegea ce trebuie făcut şi care nu simţea îndoieli.

Tocmai se întreba dacă n-ar fi trebuit să se întoarcă la palatul Guvernatorului şi s-o caute pe Hester, când zări o siluetă înaltă, care urca o scară din apropiere. Bărbatul purta o mantie roşie jerpelită, cu gluga trasă mult peste chip; într-o mână ţinea un toiag, iar pe un umăr îi atârna o raniţă. Tom văzuse deja în Batmunkh Gompa zeci de asemenea peregrini sfinţi: călugări care îi slujeau pe zeii munţilor şi călătoreau de la un oraş la altul prin trecătorile înalte. (Sus, pe platforma de amarare, Anna Fang se oprise să sărute picioarele unuia şi-i dăduse şase monede de bronz ca s-o binecuvânteze pe *Jenny*.) Însă bărbatul acesta era diferit, ceva ce-avea legătură cu el atrăsese privirea lui Tom şi nu-i mai dădea drumul.

Începu să urmărească mantia roşie. Traversă piaţa de mirodenii cu miile ei de arome uimitoare, apoi coborî îngusta Stradă a Ţesătorilor, unde sute de coşuri atârnau pe prăjini scurte în exteriorul prăvăliilor ca nişte cuiburi suspendate, atingându-i creştetul capului când trecea pe sub ele. Oare ce-i era atât de familiar în mişcările bărbatului şi în mâna lungă şi arămie ce ţinea toiagul?

Iar apoi, sub un felinar din piaţa centrală, călugărul fu oprit de o fată care-i ceru binecuvântarea şi Tom izbuti să întrevadă chipul bărbos de sub glugă. Cunoştea bine nasul coroiat şi ochii de marinar şi ştia că amuleta ce atârna între sprâncenele negre ascundea semnul familiar al Ghildei unui Istoric londonez.

Era Valentine!

Capitolul 27: Amintirile doctorului Arkengarth

Katherine petrecu mult timp în Muzeu în acele ultime zile, pe când Londra gonea vuind spre munţi. Aflată în siguranţa labirintului său murdar, fata nu auzea bâzâitul ferăstraielor ce doborau ultimii copaci din Circle Park pentru a alimenta motoarele şi nici ovaţiile mulţimilor gălăgioase care se strângeau zilnic în faţa Ochecranelor publice, unde locuitorilor Londrei li se dezvăluiau treptat detalii ale planului măreţ al lui Crome. Katherine putu să uite până şi de oamenii din securitatea Ghildei Inginerilor, care roiau acum peste tot. Nu erau doar obişnuiţii bătăuşi în haine albe, ci membrii unei specii noi şi ciudate care purtau haine şi glugi negre, tăcuţi şi rigizi în mişcări, cu o strălucire verzuie slabă în spatele vizoarelor fumurii: Oamenii Reînviaţi ai lui dr. Twix.

Însă, ca să fie cinstită cu ea însăşi, nu doar tihna şi liniştea o atrăgeau constant spre Muzeu. Acolo era şi Bevis, al cărui culcuş fusese improvizat pe podeaua vechii galerii a Transporturilor, dedesubtul machetelor prăfuite de planoare şi maşinării zburătoare ce atârnau din plafon. Pe măsură ce oraşul înainta spre est, ea avea tot mai multă nevoie de tovărăşia lui. Îi plăcea că tânărul era secretul ei. Îi plăceau vocea lui blândă şi râsul bizar, care suna întotdeauna de parcă-l testa, ca şi cum nu avusese prea multe ocazii să râdă în Adâncul Foalelor. Îi plăcea, de asemenea, cum o privea, cum ochii lui negri zăboveau mereu peste chipul şi mai ales pe părul ei.

— Până acum n-aş putea spune că am cunoscut pe cineva cu păr, îi zise el într-o zi. În Ghildă ne tratează cu chimicale când devenim ucenici, aşa că părul nostru nu mai creşte niciodată.

Katherine se gândea la craniul lui alb şi neted. Îi plăcea chiar şi trăsătura asta a lui. Cumva, i se potrivea. Oare asta însemna să te îndrăgosteşti? Însă nu era un sentiment măreţ şi uimitor pe care să-l recunoşti imediat, ca într-o poveste, ci unul lent, care se târa peste tine în valuri până te trezeai într-o dimineaţă şi descopereai că eşti îndrăgostită până peste urechi de cineva cu totul neaşteptat... ca un Ucenic Inginer.

Regreta că tatăl ei nu era prezent, ca să-l poată întreba cum stau lucrurile în privinţa asta.

După-amiezile, Bevis îmbrăca o mantie de Istoric, îşi ascundea ţeasta rasă sub o şapcă şi cobora să-l ajute pe dr. Nancarrow, care era ocupat cu recatalogarea depozitului uriaş de picturi şi desene al Muzeului, pe care le şi fotografia pentru eventualitatea în care Lordul Primar ar fi decis să le folosească şi pe ele pentru alimentarea cuptoarelor. Apoi Katherine hoinărea prin Muzeu urmată de Câine şi căuta obiectele pe care le descoperise tatăl ei. Maşini de spălat, piese de computer, cutia toracică ruginită a unui Stalker – toate aveau etichete pe care scria „Descoperit de dl. T. Valentine, Arheolog”. Fata şi-l putea imagina, ridicându-le cu multă grijă din solul care le protejase, curăţându-le şi apoi ambalându-le în pânză aspră pentru a fi transportate la Londra. „Probabil că a procedat la fel şi cu fragmentul din MEDUSA pe care l-a descoperit”, gândi ea şi şopti rugi adresate lui Clio, convinsă că zeiţa trebuia să fie prezentă în sălile impregnate de timp. „Londra are nevoie de el! Eu am nevoie de el! Te rog, trimite-l cu bine înapoi acasă, şi cât mai repede...”

În seara aceea, însă, nu Clio o conduse în secţia de Istorie Naturală. Din capătul opus al coridorului, Câine zărise o dioramă cu animale împăiate şi se dusese să le vadă, în timp ce un mârâit surd i se ridica din fundul gâtlejului. Bătrânul dr. Arkengarth, care tocmai trecea prin galerie în drumul spre casă, bătu în retragere speriat, dar Kate îl linişti:

— Nu te teme, doctore! E cuminte!

Apoi îngenunche lângă Câine şi se uită la rechinii şi delfinii ce se legănau deasupra ei, ca şi la uriaşa formă a balenei, care fusese coborâtă de pe parâme şi rezemată de peretele îndepărtat pentru ca nu cumva vibraţiile s-o doboare şi s-o sfărâme.

— Impresionantă, nu-i aşa? rosti Arkengarth, mereu pregătit să ţină o prelegere. Este o Balenă Albastră. A dispărut din cauza vânătorilor în prima jumătate a secolului douăzeci şi unu. Sau posibil secolul douăzeci: consemnările nu sunt clare. Nici măcar n-am fi ştiut cum arată dacă doamna Shaw n-ar fi descoperit oasele astea fosilizate...

Cât vorbise el, Katherine se gândise la cu totul altceva, dar numele „Shaw” o făcu să tresară. Vitrina spre care indica

Arkengarth găzduia mai multe oase maronii, iar de o vertebră era proptită o etichetă pe care scria: „Oase de Balenă Albastră. Descoperite de d-na P. Shaw, arheolog amator”.

„Pandora Shaw”, îşi spuse ea amintindu-şi numele văzut în catalogul Muzeului. „Nu Hester. Bineînţeles că nu”. Pentru a-l scoate totuşi pe dr. Arkengarth din dispoziţia lui spre prelegeri, fata îl întrebă:

— Ai cunoscut-o? Pe Pandora Shaw, vreau să zic.

— Doamna Shaw, da, da, încuviinţă bătrânul. O lady tare drăguţă. Era arheologă în Lumea de Afară, o prietenă a tatălui dumitale. Desigur, pe atunci numele ei era Rae...

— Pandora Rae? întrebă Katherine amintindu-şi numele acela. Înseamnă că ea a fost asistenta tatii în expediţia din America! I-am văzut fotografia în cartea lui!

— Aşa este, încuviinţă Arkengarth, încruntându-se puţin pentru că fusese întrerupt. Arheologă, cum am zis. S-a specializat în TehAnt, bineînţeles, dar ne-a adus şi alte obiecte când le-a descoperit – cum sunt oasele astea de balenă. Ulterior s-a măritat cu un flăcău pe nume Shaw şi a plecat să locuiască undeva pe o insuliţă grotescă din oceanul vestic. Sărmana fată. O tragedie. Teribil. Teribil.

— A murit, nu? întrebă Katherine.

— A fost ucisă! zise Arkengarth şi-şi arcui sprâncenele cu un gest dramatic. Acum şase-şapte ani. Am auzit vestea de la alt arheolog. Ucisă în propria ei casă, odată cu soţul. Un caz oribil. Dar ce ai, draga mea? Nu ţi-e bine? Arăţi de parcă-ai văzut o stafie!

Într-adevăr, Katherinei nu-i era bine deloc. Toate piesele puzzle-ului i se învârteau ameţitor în minte. „Pandora Shaw a fost ucisă acum şapte ani, exact când tata a găsit maşinăria... Pandora, aviatoarea, arheologa, femeia care fusese cu el în America atunci când a găsit planurile MEDUSEI. Iar acum o fată pe nume Shaw care vrea să-l ucidă pe tata...”

Abia reuşi să vorbească, dar în cele din urmă întrebă:

— A avut un copil?

— Cred că da, cred că da, reflectă bătrânul. Da, îmi amintesc că doamna Shaw mi-a arătat o dată o fotografie, când a adus nişte ceramică pentru departamentul meu. Nişte piese foarte drăguţe. Un vas decorat din Epoca Imperiului Electric, cel mai bun de felul lui din colecţie...

— Mai ţii minte cum se numea?

— Aha, da-da, ia să vedem... cred că EIE27190.

— Nu vasul! Copilul!

Strigătul nervos al Katherinei reverberă prin galerie şi în sălile imediat vecine, iar dr. Arkengarth păru mai întâi surprins, apoi ofensat.

— Zău aşa, domnişoară Valentine, nu e nevoie să te răsteşti. Cum mi-aş mai putea aminti numele copilului? Asta a fost acum cincisprezece – şaisprezece ani şi mie nu mi-au plăcut niciodată copiii: nişte creaturi afurisite, care au scurgeri prin ambele părţi şi niciun fel de respect pentru ceramică. Cred totuşi că era fată şi se numea Hattie sau Holly, sau...

— Hester! icni Katherine.

Apoi se întoarse şi fugi, fugi urmată îndeaproape de Câine, fugi şi iar fugi fără să ştie unde sau de ce, întrucât era imposibil să scape de adevărul îngrozitor. Ştia cum ajunsese tatăl ei la cheia MEDUSEI şi de ce nu vorbise niciodată despre asta. Ştia în cele din urmă de ce sărmana Hester Shaw voia să-l ucidă.

Capitolul 28: Un străin în Munţii Raiului

Mâna lui Valentine descrise forme complicate, subtile, deasupra capului plecat al fetei, al cărei chip era calm şi surâzător, nebănuind că primea binecuvântarea celui mai teribil inamic al Ligii.

Tom privea din spatele unui altar al zeiţei cerului. Ochii lui ştiuseră de la bun început cine era călugărul în mantie roşie, iar acum creierul îi ajunsese din urmă într-un vârtej de înţelegere. Căpitanul Khora spusese că *13th Floor Elevator* fusese zărită în munţi. Probabil că-l lăsase pe Valentine în ţancurile din apropierea lui Batmunkh Gompa, de unde venise apoi pe jos, furişându-se în oraş ca un hoţ. Dar de ce? Ce misiune secretă îl aducea aici?

Băiatul nu ştia ce să simtă. Era speriat, desigur, să fie atât de aproape de omul care încercase să-l ucidă, dar în acelaşi timp îl uimea îndrăzneala lui Valentine. Cât curaj trebuia să aibă pentru a se strecura în măreaţa fortăreaţă a Ligii, chiar pe sub nasurile inamicilor Londrei! Era genul de aventură despre care scrisese

Valentine, în cărţi pe care Tom le citise şi le recitise, ghemuit cu o lanternă sub păturile din dormitorul Ucenicilor de Clasa a Treia, mult timp după ce fuseseră stinse luminile.

Valentine îşi termină binecuvântarea şi porni mai departe. Pentru câteva clipe, Tom îl pierdu din vedere în mulţimea din piaţă, dar apoi zări mantia roşie suind pe scara centrală, latră. Continuă să-l urmărească de la o distanţă sigură, pe lângă cerşetori, străjeri şi vânzători de mâncăruri calde, dintre care nimeni nu ghicea că silueta în mantie roşie ar fi fost altceva decât un bărbat sfânt. Valentine ţinea acum capul plecat şi urca repede, aşa că Tom nu se simţi defel în pericol să se grăbească la douăzeci-treizeci de paşi în urma lui. Însă nu ştia cum să procedeze în continuare. Hester avea dreptul să ştie că ucigaşul părinţilor ei se afla aici. Ar fi trebuit oare s-o caute? Să-i spună? Valentine sigur se găsea într-o misiune importantă pentru Londra, poate culegea informaţii astfel încât Inginerii să ştie cu precizie unde să ţintească cu MEDUSA. Dacă Hester l-ar fi omorât, atunci Tom şi-ar fi trădat propriul oraş...

Băiatul continua să urce, ignorând durerea din coastele fracturate. În jurul lui, terasele lui Batmunkh Gompa erau presărate de felinare şi lampioane, iar anvelopele baloanelor-taxiuri străluceau pe dinăuntru, în vreme ce urcau şi coborau, aidoma unor stranii creaturi marine ce înotau în jurul unui recif de corali. Şi, treptat, băiatul îşi dădu seama că nu dorea ca Valentine să reuşească în ceea ce-şi plănuia. Londra nu era cu nimic mai bună decât Tunbridge Wheels, iar locul ăsta era vechi şi minunat. N-avea să-ngăduie să fie distrus!

— E Valentine! începu el să strige, repezindu-se în sus pe scară, străduindu-se să-i avertizeze pe trecători de pericol.

Oamenii însă îl priveau fără să-nţeleagă, iar când ajunse într-un final la bărbatul în mantie roşie şi-i smuci gluga de pe cap, descoperi sub ea chipul rotund al unui călugăr peregrin, care clipea surprins.

Tom privi cu disperare în jur şi înţelese ce se întâmplase. Din piaţa centrală, Valentine pornise pe altă scară, aşa că el urmaşe mantia roşie greşită. Coborî în goană. Valentine era abia vizibil, un punct roşu care suia prin lumina lampioanelor spre înălţimile oraşului... şi spre Cuiburile Vulturilor ale uriaşelor distrugătoare aeriene.

— E Valentine! răcni Tom, arătându-l cu braţul, dar nimeni din jurul lui nu vorbea angliş. Unii îl crezură nebun, iar alţii crezură că MEDUSA era pe punctul să lovească oraşul.

Un val de panică se răspândi prin piaţă şi, în scurt timp începură să se audă gonguri de avertisment răsunând pe terasele ticsite ale prăvăliilor şi ale hanurilor de dedesubt.

Primul gând al lui Tom fu s-o găsească pe Hester, însă nu ştia unde s-o caute. Apoi alergă la un balon-taxi şi-i strigă pilotului:

— Urmăreşte-l pe călugărul ăla!

Femeia pilot se mulţumi să surâdă şi clătină din cap, neînţelegând.

— Feng Hua! strigă Tom, amintindu-şi numele sub care era cunoscută Anna Fang în Ligă, iar pilotul zâmbi şi se puse în mişcare.

Băiatul încercă să se calmeze, în timp ce balonul se ridica. Avea s-o găsească pe domnişoara Fang. Ea sigur ştia ce trebuie făcut. Îşi aminti că aviatoarea se încrezuse în ei s-o piloteze pe *Jenny* la traversarea munţilor şi se simţi ruşinat că o atacase în şedinţa de consiliu.

Se aştepta ca taxiul să-l ducă la palatul guvernatorului, dar aterizară lângă terasa pe care era amarată *Jenny.* Pilotul îi arătă un han construit sub terasă aidoma cuibului unei rândunici.

— Feng Hua! zise femeia îndatoritor. Feng Hua!

Pentru o clipă de panică, Tom crezu că fusese adus la un han care purta acelaşi nume cu domnişoara Fang, apoi zări haina roşie ca sângele a aviatoarei într-unul dintre multele balcoane ale clădirii. Îi întinse pilotului toţi banii pe care-i avea şi strigă:

— Ţine restul! îi spuse el, apoi o lăsă holbându-se la chipurile nefamiliare ale lui Quirke şi Crome şi porni în goană spre han.

Domnişoara Fang stătea la o masă de pe balcon, alături de căpitanul Khora şi de femeia tânără şi severă din Keralan, care se înfuriase atât de tare când răbufnise Tom mai devreme. Beau ceai şi erau adânciţi în conversaţie, însă toţi săriră în picioare când băiatul apăru pe balcon.

— Unde-i Hester? întrebă el imediat.

— Jos pe platformele de amarare, răspunse domnişoara Fang. E într-o dispoziţie proastă cum i se-ntâmplă de obicei. De ce?

— Valentine! gâfâi băiatul. I-aici! Îmbrăcat în călugăr!

Muzicanţii hanului se opriră din cântat şi sunetele gongurilor de alarmă din oraşul de jos pătrunseră prin ferestrele deschise.

— Valentine – aici? pufni tânăra din Keralan. I-o minciună! Barbarul crede că ne poate speria!

— Taci, Sathya! zise domnişoara Fang, apoi se întinse şi-l prinse pe Tom de braţ. E singur?

Băiatul povesti tot ce văzuse, cât putu de repede, iar aviatoarea şuieră printre dinţii încleştaţi:

— A venit după flota noastră aeriană! Vrea să ne paralizeze!

— Un singur om nu poate să distrugă toată flota! protestă Khora, zâmbind la o asemenea idee.

— Tu nu l-ai văzut niciodată pe Valentine în acţiune! zise Feng Hua, care era deja în picioare, entuziasmată de posibilitatea de a încrucişa sabia cu cel mai de seamă agent al Londrei. Sathya, du-te şi anunţă gărzile – spune-le că Cuiburile Vulturilor sunt în pericol. Mulţumesc că ne-ai avertizat, zise ea încetişor către Tom, de parcă ar fi înţeles decizia teribilă pe care fusese nevoit s-o ia.

— Trebuie să-i spun lui Hester! protestă el.

— În niciun caz! Ori va fi ucisă, ori îl va ucide pe Valentine, şi eu vreau să-l prindem viu ca să-l luăm la întrebări. Rămâi aici până se termină totul.

Îi aruncă un ultim zâmbet feroce, apoi plecă, urmată îndeaproape de Khora, coborând scara şi ieşind din hanul în care clienţii începuseră să intre în panică. Părea îndârjită, periculoasă şi foarte frumoasă, iar Tom se simţi atins de aceeaşi iubire intensă pe care ştia că trebuie s-o fi simţit pentru ea Khora, tânăra din Keralan şi restul Ligii.

Apoi se gândi la Hester şi la ce urma să spună ea când avea să afle că-l văzuse pe Valentine şi nici măcar nu-i pomenise despre asta.

— Pe marele Quirke! strigă brusc. O s-o găsesc!

Sathya îl privi fix, de data asta fără severitate, ci doar speriată şi foarte fragilă, iar când porni în fugă spre scară, băiatul îi strigă:

— Nu mai sta! Ai auzit ce-a spus domnişoara Fang! Dă alarma!

Coborî iarăşi pe scările întunecoase, către platforma de amarare unde se afla *Jenny Haniver.*

— Hester! strigă el. Hester!

O zări aproape imediat, venind spre el prin strălucirea luminilor de aterizare, trăgându-şi şalul roşu peste faţă. Tom îi

povesti totul, iar ea primi vestea cu privirea rece şi tăcută la care se aşteptase. Apoi fu rândul ei s-o ia la fugă şi băiatul o urmă în sus pe scările interminabile.

Zidul avea propria sa climă. Când Tom şi Hester se apropiară de vârf, aerul deveni mai rarefiat şi rece, iar fulgi mari, jucăuşi, de zăpadă le atinseră feţele ca nişte aripi de fluturi. Zăriră lumini de felinare pe o platformă lată din faţă, unde o navă-cisternă care transporta gaz se ridica golită din Cuiburile Vulturilor. Apoi o rafală incredibilă de foc răbufni din faţada Zidului, urmată de alta, şi de alta, ca şi cum acolo erau găzduiţi dragoni, nu nave aeriene. Prinsă în flacără, anvelopa cisternei explodă şi paraşute albe înfloriră în jurul ei când începu să se prăbuşească. Hester se opri o clipă şi privi în urmă, iar flăcările îi sticliră în ochi.

— A făcut-o! Am ajuns prea târziu! Le-a distrus Flota Aeriană!

Îşi reluară goana. Coastele îl dureau pe Tom la fiecare respiraţie şi aerul rece îi pârjolea gâtlejul, dar se ţinu cât putu mai aproape de Hester, trosnind cu tălpile cizmelor pe zăpadă în lungul unei pasarele înguste, către platforma din exteriorul Cuiburilor Vulturilor. Porţile din bronz erau deschise şi dinăuntru se revărsau o mulţime de oameni, care-şi protejau chipurile de căldura infernului din interior. Unii dintre ei târau camarazi răniţi şi Tom îl zări pe Khora pe care doi mecanici de sol îl îngrijeau lângă uşa principală.

Aviatorul ridică ochii când Tom şi Hester ajunseră la el.

— Valentine! icni cu glas sugrumat. A păcălit santinelele, spunând că vrea să ne binecuvânteze navele. Tocmai îşi amplasa explozibilii, când am sosit eu şi Anna. Oh, Tom, nu ne-am imaginat niciodată că un barbar va încerca aşa ceva! N-am fost pregătiţi! Toată Flota Aeriană... Sărmana mea *Mokele Mbembe*...

Se întrerupse şi începu să tuşească sânge. Sabia lui Valentine îi perforase plămânul.

— Şi domnişoara Fang? întrebă Tom.

Khora clătină din cap. Nu ştia. Hester se aventura deja în căldura arzătoare a hangarelor, ignorându-i pe cei care-i strigau să se întoarcă. Tom porni în fugă după ea.

Era ca şi cum intrase într-un cuptor. Băiatul avea impresia unei caverne gigantice, din care se deschideau caverne mai mici – hangarele ce adăposteau navele de război ale Ligii. Probabil că

Valentine trecuse repede de la una la alta, amplasând bombe cu fosfor. Acum doar coastele lor curbe se mai vedeau în temperatura uriaşă a incendiului.

— Hester! strigă Tom, dar glasul i se pierdu în vuietul flăcărilor, apoi o zări pe fată ceva mai înainte, grăbindu-se printr-un tunel strâmt ce pătrundea adânc în Zid.

„N-o s-o urmez acolo!" îşi spuse el. „Dacă vrea să rămână captivă şi să ardă de vie, n-are decât..." Dar când se întoarse spre siguranţa platformei, focul ajunse la muniţiile din gondolele navelor şi, brusc, peste tot începură să zboare rachete şi gloanţe, care ricoşau din pereţii de piatră şi vâjâiau în aer prin jurul lui. Tunelul prin care dispăruse Hester era mai aproape decât intrarea principală şi băiatul se repezi fără ezitare într-acolo, murmurând rugăciuni adresate tuturor zeilor la care se putea gândi.

De undeva din faţă venea aer proaspăt şi Tom înţelese că pasajul în care se afla traversa Zidul spre unul dintre amplasamentele pentru tunuri de pe faţada vestică.

— Hester? o strigă el pe fată.

Îi răspunseră doar ecouri, amestecate cu mugetul reverberat al focurilor din hangar. Merse mai departe. La o răspântie a tunelului zăcea o formă nemişcată: un pilot tânăr, ucis de sabia lui Valentine. Tom suspină uşurat că nu era Hester sau domnişoara Fang, apoi se simţi vinovat pentru că sărmanul zăcea mort.

Studie cu atenţie ramificaţiile. Pe care dintre ele ar fi trebuit să apuce?

— Hester? strigă neliniştit.

Ecouri. Un glonţ rătăcit din hangar ţiui şi împroşcă scântei din piatră lângă capul lui. Luând o hotărâre la repezeală, Tom porni pe tunelul din dreapta.

Acum auzea alt zgomot, mai apropiat şi mai distinct decât mugetul surd al văpăilor incendiului – zăngănit subţire, ca un ciripit, de metal ce lovea metalul. Coborî în fugă un palier de trepte alunecoase, zări lumină în faţă şi se îndreptă într-acolo, ieşind în frig şi ninsoare pe o platformă lată, de unde o baterie de rachete dădea spre vest. Flăcările se legănau şi dansau într-un coş din fier, luminând meterezele antice, trupurile căzute ale servanţilor de rachete şi pâlpâitul nebunesc al săbiilor lui

Valentine şi a domnişoarei Fang, care se duelau în zăpada răscolită.

Tom se ghemui în umbrele de la gura tunelului, îşi apăsă palma peste coastele care-l dureau îngrozitor şi rămase cu privirea aţintită la ei. Valentine lupta magnific. Îşi azvârlise mantia de călugăr, dezvăluind o cămaşă albă, pantaloni negri şi cizme înalte, tot negre. Para, fanda şi eschiva cu graţie loviturile aviatoarei..., dar băiatul putea vedea fără niciun dubiu că-şi găsise perechea. Domnişoara Fang ţinea cu ambele mâini sabia ei lungă şi-l împingea constant spre bateria de rachete şi spre cadavrele celor pe care-i ucisese bărbatul, anticipându-i acestuia fiecare atac, fentând şi izbind, sărind pentru a evita câte-o paradă joasă, până ce, într-un final, îi zbură sabia lui Valentine din mână. El se lăsă în genunchi s-o ridice, dar tăişul femeii era deja lipit de gâtul lui şi Tom văzu cum un firicel întunecat de sânge începu să-i păteze gulerul cămăşii.

— Felicitări! rosti bărbatul şi etală zâmbetul pe care Tom şi-l amintea din seara din Foale, un zâmbet complet sincer, blând şi amuzat. Felicitări, Feng Hua!

— Gura! se răsti ea. Ăsta nu-i un joc...

Valentine izbucni în râs.

— Dimpotrivă, draga mea Floare a Vântului, este jocul cel mai măreţ dintre toate, iar echipa mea pare să fie câştigătoare. N-ai observat că Flota voastră Aeriană arde în flăcări? Ar fi trebuit să vă întăriţi realmente măsurile de securitate. Bănuiesc că, deoarece Liga a făcut de o mie de ani lucrurile aşa cum a vrut, aţi crezut că vă puteţi culca pe lauri, însă lumea se schimbă...

„Trage de timp”, gândi Tom. Totuşi, nu putea înţelege motivul. Încolţit pe platforma aceasta înaltă, neînarmat, fără nicio şansă de scăpare, ce spera Valentine să câştige tachinând-o pe domnişoara Fang? se întrebă dacă n-ar fi trebuit să înainteze, să ridice sabia căzută şi să stea alături de Floarea Vântului până la sosirea ajutoarelor. Totuşi, în Valentine, chiar şi înfrânt, exista ceva atât de puternic şi de periculos, încât nu cuteză să-şi dezvăluie prezenţa. Ascultă cu atenţie, sperând să audă zgomotele soldaţilor care înaintau prin tunel, şi se întrebă ce se întâmplase cu Hester. Nu auzea însă decât dangătele îndepărtate ale gongurilor şi ale clopotelor pentru incendii din partea opusă a Zidului şi glasul lui Valentine, pe jumătate batjocoritor, pe jumătate îmbietor.

— Ar trebui să vii să lucrezi pentru Londra, draga mea. La urma urmelor, mâine pe vremea asta Zidul-Pavăză va fi o ruină. Vei avea nevoie de un nou patron. Liga ta e terminată...

Iar o lumină izbucni pe neaşteptate din înaltul cerului: raza puternică a unui proiector de navă aeriană care mătura zăpada. Aviatoarea se poticni orbită câţiva paşi înapoi, iar Valentine sări brusc, îşi înhăţă sabia şi, în timp ce o trase pe femeie spre el, o străpunse cu tăişul. Pentru o clipă cei doi se împleticiră laolaltă ca nişte dansatori beţi la sfârşitul unei petreceri, suficient de aproape de ascunzătoarea lui Tom pentru ca băiatul să vadă lama strălucitoare ieşind prin ceafa domnişoarei Fang şi să audă şuieratul ei disperat, înăbuşit:

— Hester Shaw te va găsi. Te va găsi şi...

Apoi Valentine îşi smulse sabia, lăsă trupul femeii să cadă, se întoarse şi sări pe creneluri, în vreme ce *13th Floor Elevator* coborî uriaşă proiectându-şi lumina orbitoare.

Capitolul 29: Întoarcerea acasă

Nava neagră plutise în tăcere, pe aripile vântului, spre locul de întâlnire, în timp ce apărătorii lui Batmunkh Gompa erau ocupaţi cu incendii şi explozii. Acum motoarele ei prinseră viaţă, învolburând fulgii de ninsoare şi acoperind strigătul de oroare al lui Tom.

Valentine înaintă pe ţeava unui lansator de rachete cu agilitatea unui gimnast pe bârnă, apoi sări, răşchirându-şi pentru o clipă braţele şi picioarele în văzduh, înainte ca mâinile lui să găsească scara de frânghie pe care o coborâseră Pewsey şi Gench. După ce o prinse, se căţără în gondolă.

Tom se ridică şi o luă la fugă spre navă, dar rămase brusc în beznă, deoarece proiectorul se stinse. Din bateriile aflate deasupra lui, fură lansate rachete cu cozi de foc, care explodară când loviră învelişul gros al *Elevatorului.* Una sparse nişte geamuri din gondolă, dar nava neagră se îndepărta deja de Zid. Curentul de aer provocat de elicele ei îl izbi pe Tom în faţă când îngenunche deasupra Annei Fang şi începu s-o scuture de umeri cu speranţa vagă că s-ar putea trezi.

— Nu-i cinstit! hohoti băiatul. A aşteptat până te-a orbit proiectorul! Tu-l învinseseşi deja!

Aviatoarea nu spuse nimic. Privea pe lângă el cu o expresie de surprindere neînţelegătoare, cu ochii opaci ca nişte pietricele uscate.

Tom se aşează lângă ea în zăpada care se înroşea şi încercă să gândească. Bănuia că trebuia să părăsească Batmunkh Gompa, să plece rapid înainte de sosirea Londrei, dar îl obosea numai gândul de a o lua din nou la drum. Obosise să cutreiere dintr-o parte într-alta a lumii din cauza planurilor altora. O furie, la început firavă, apoi din ce în ce mai arzătoare, începu să crească prin el când se gândi la Valentine, care zbura spre casă unde avea să fie primit ca un erou. Valentine, din cauza căruia se întâmplaseră toate! Valentine îi ruinase viaţa, la fel cum i-o ruinase şi pe-a lui Hester. Tot el sfârşise vieţile atâtor oameni. Valentine dăduse MEDUSA Ghildei Inginerilor. Hester avea dreptate: ar fi trebuit s-o lase să-l omoare când avusese ocazia...

În capătul opus al platformei se auzi un zgomot, iar băiatul ridică privirea şi văzu o masă întunecată de braţe, picioare şi haine, care se descâlceau grăbit, ca un păianjen mare căzut de pe tavan. Era Hester, care apucase prin ramificaţia greşită când fugise după Valentine şi ajunsese într-un buncăr de observaţie aflat mult deasupra. Acum era aici, după ce coborâse cu greutate zece metri de zid acoperit de omăt şi sărise pe ultima porţiune, de la înălţimea de trei metri. Ochiul ei se opri un moment asupra aviatoarei prăbuşite, după care fata se întoarse, merse la metereze şi privi în noapte prin fulgii care dansau.

— Ar fi trebuit să fiu eu în locul ei, o auzi Tom vorbind. Cel puţin eu m-aş fi asigurat că-l iau cu mine.

Tom nu-şi putea desprinde privirea de la ea. Se simţea încordat şi-i era greaţă, şi tremura de durere şi de furia interioară, şi ştia că aşa trebuia să se fi simţit şi Hester, că aşa simţise ea mereu de când Valentine îi omorâse părinţii. Era un sentiment teribil şi se putea gândi doar la un singur fel prin care să-l vindece.

Bâjbâi pe sub gulerul hainei Annei, găsi cheia pe şnurul ei şi o smuci, scoţând-o. După aceea se ridică în picioare, se apropie de Hester şi o cuprinse în braţe. Parcă ar fi îmbrăţişat o statuie, într-atât de încordată şi nemişcată era fata, însă Tom simţea

nevoia să se agaţe de ceva, aşa că o ţinu strâns oricum. Deasupra capetelor lor continuau să tragă tunuri în speranţa deşartă că vor nimeri *Elevatorul.* Băiatul îşi apropie buzele de urechea lui Hester şi răcni peste vacarm:

— Să mergem acasă!

Ea se uită în jur, derutată şi uşor iritată.

— Ai luat-o razna?

— Nu vezi? strigă el, râzând de ideea nebună care tocmai i se strecurase în minte. Cineva trebuie să-l pună să plătească! Ai avut dreptate: n-ar fi trebuit să te opresc înainte, totuşi mă bucur c-am făcut-o, fiindcă poliţaii din Foale te-ar fi omorât şi noi doi nu ne-am mai fi cunoscut niciodată. Acum te pot ajuta să ajungi la el şi te pot ajuta şi să scapi apoi. O să ne-ntoarcem la Londra! Acum! Împreună!

— *Chiar* c-ai luat-o razna, zise fata, dar îl însoţi oricum, ajutându-l să găsească un drum înapoi prin Zidul-Pavăză, în timp ce soldaţii soseau în fugă, speriaţi, mânjiţi de funingine şi mult prea târziu, răcnind deznădăjduiţi când văzură trupurile de pe platforma rachetelor.

Deasupra lui Batmunkh Gompa, cerul nopţii era plin de fum şi crâmpeie de anvelope arse. Flăcările continuau să mugească în Cuiburile Vulturilor, dar de acum drumurile din vale erau ticsite cu constelaţii de luminiţe, felinarele refugiaţilor, care se revărsau în munţi precum apa ce răbufnea dintr-un zăgaz spart. Zidul-Pavăză era terminat odată cu distrugerea Flotei Aeriene, iar oamenii săi fugeau cât îi ţineau picioarele, catârii, căruţele trase de boi şi baloanele de marfă.

Jos, pe platforma de amarare, navele se ridicau deja în cerul plin de fum şi virau spre sud. Tânăra din Keralan, Sathya, se străduia să mobilizeze nişte soldaţi cuprinşi de panică, strigându-le printre suspine:

— Staţi şi-apăraţi Zidul! Flota Aeriană Sudică ne va veni-n ajutor. Poate s-ajungă aici în mai puţin de-o săptămână!

Însă toţi ştiau că Batmunkh Gompa n-avea să mai existe până atunci şi că Londra va înainta spre sud, spre teritoriile din centrul Ligii.

— Staţi şi-apăraţi Zidul! imploră ea, dar navele continuau să se ridice în jurul ei, mereu şi mereu.

Jenny Haniver încă mai atârna la ancoră, tăcută, întunecată. Cheia pe care Tom o luase de la gâtul Annei Fang se potrivi

perfect în broasca trapei de intrare din faţă şi băiatul intră pe puntea de pilotaj şi privi comenzile. Păreau mult mai multe decât îşi amintea.

— Eşti sigur c-o putem face? întrebă Hester încetişor.

— Bineînţeles, răspunse el.

Încercă la nimereală câteva comutatoare. Trapa de acces se deschise din nou, luminile se aprinseră în cabină, filtrul de cafea începu să scoată un zgomot ca un câine politicos care-şi drege glasul, iar din tavan căzu o dinghi micuţă, gonflabilă, care-l lovi, trântindu-l pe podea.

— Sigur, sigur? întrebă fata, ajutându-l să se ridice.

Tom aprobă din cap.

— În copilărie, am construit machete de nave aeriene, aşa că înţeleg principiul. Iar domnişoara Fang mi-a arătat comenzile când am trecut munţii... Păcat doar că n-a pus peste tot etichete în engliş.

Căzu pe gânduri câteva clipe, apoi mişcă altă manetă şi de data aceasta motoarele se treziră la viaţă. Pe platforma de amarare, oamenii se întoarseră holbându-se la navă şi câţiva schiţară semnul împotriva răului; auziseră de moartea lui Feng Hua şi se întrebau dacă nu cumva spiritul ei neliniştit se afla la bordul lui *Jenny.* Sathya îi zări însă pe Tom şi Hester la comenzi şi veni în fugă spre ei.

Speriat că l-ar putea opri să decoleze, băiatul căută maneta de acţionare a motoarelor. Lagărele scrâşniră şi capsulele motoarelor se rotiră, orientându-se în poziţia pentru decolare. Tom râse, încântat de felul în care nava răspundea sub atingerea mâinilor sale, şi auzi undeva deasupra scârţâiturile familiare şi bufnetele supapelor de gaz, urmate de zăngăniturile clamelor de amarare care se desfăceau. Oamenii fluturau din braţe şi strigau, iar Sathya scoase o armă, dar în ultima clipă căpitanul Khora apăru clătinându-se pe platformă, susţinut de unul dintre oamenii săi, şi-i luă arma cu blândeţe. Ridică apoi ochii spre Tom şi înălţă o mână pentru a-i ura noroc, iar surprinzătoarea culoare trandafirie a palmei şi a degetelor sale se întipări în mintea băiatului când nava se legănă nesigură în văzduh şi sui prin fumul Cuiburilor Vulturilor. Tom se mai uită o ultimă dată spre Batmunkh Gompa, apoi trecu nava peste Zidul-Pavăză şi-i îndreptă botul spre vest.

Se întorcea acasă.

Capitolul 30: Întâmpinarea unui erou

Norii care-şi scuturaseră zăpada peste Batmunkh Gompa goneau spre vest pentru a revărsa ploaie asupra Londrei şi continua să plouă când *13th Floor Elevator* ajunse acasă, la începutul după-amiezii următoare. Sosirea sa nu era aşteptată de mulţimi. Pajiştile îmbibate de ploaie din Circle Park erau pustii, cu excepţia unor lucrători din Departamentul Reciclare, care tăiau ultimii copaci, însă Ghilda Inginerilor fusese anunţată de întoarcerea lui Valentine şi, când uriaşa navă se apropie, coborând cu botul spre strălucirile umede ale balizelor de aterizare, ei ieşiră în fugă pe platformă, în timp ce ploaia le răpăia pe craniile rase şi luminile li se reflectau în stropii de apă de pe haine.

Katherine privi pe fereastra dormitorului ei cum mecanicii de sol utilizară vinciurile pentru a coborî nava, în jurul căreia se strânseră Inginerii surescitaţi. Trape se deschiseră în gondolă, apoi Magnus Crome înaintă, însoţit de un servitor care îl ferea de ploaie cu o umbrelă din cauciuc alb, apoi tatăl ei coborî pe rampă, uşor de recunoscut chiar şi de la depărtarea aceea graţie înălţimii şi pasului încrezător, ca şi felului în care mantia multifuncţională i se umfla şi flutura în briza puternică.

Când îşi revăzu tatăl, fata simţi în adâncul sufletului ei o senzaţie ciudată, de parcă inima i-ar fi fost gata să explodeze de mâhnire şi furie. Îşi aminti cât de mult aşteptase să fie prima care să-l întâmpine când va coborî în oraş. Acum nu mai era sigură nici măcar dacă s-ar fi putut convinge să vorbească cu el.

Prin sticla umedă, îl văzu discutând cu Crome, încuviinţând din cap şi râzând. Pentru o clipă, o masă de haine albe i-l ascunse vederii, iar când îl revăzu, tatăl ei se desprinsese de Lordul Primar şi se grăbea peste peluza plină de apă spre Casa Clio, întrebându-se probabil de ce Katherine nu-l aşteptase pe chei.

Fata se panică pentru o clipă şi dori să se ascundă, însă Câine era alături şi-i dădu puterea de care avea nevoie. Închise obloanele din baga şi aşteptă până auzi paşii tatii pe trepte, apoi ciocănitura lui la uşă.

— Kate? îi auzi glasul înăbuşit. Kate, eşti înăuntru? Vreau să-ţi povestesc ce aventuri am avut! Tocmai m-am întors dintre

zăpezile lui Shan Guo, cu o mulţime de poveşti cu care să te plictisesc! Kate? Eşti bine?

Ea întredeschise uşa, doar puţin de tot. Tata stătea pe palierul din faţă, picături de ploaie i se scurgeau de pe mantie, dar surâsul îi păli când zări chipul nedormit şi înlăcrimat al fiicei sale.

— Kate, gata, totu-i bine! M-am întors!

— Ştiu, zise ea. Şi nu-i deloc bine. Mai bine mureai în munţi.

— Poftim?

— Ştiu totul despre tine, rosti ea. Am înţeles ce i-ai făcut lui Hester Shaw.

Îl lăsă să intre în cameră şi închise uşa, poruncindu-i scurt lui Câine să se oprească atunci când alergă să-l întâmpine. Obloanele erau închise, aşa că înăuntru era întuneric, însă îl văzu pe tatăl ei uitându-se la teancul de cărţi revărsat pe colţul mesei, apoi la ea. Pe gât i se vedea o rană recent bandajată şi cămaşa îi era pătată de sânge. Katherine îşi răsuci un deget prin părul cârlionţat şi se străduia din răsputeri să nu izbucnească iarăşi în plâns.

Valentine se aşeză pe patul nefăcut. Pe tot drumul de la Batmunkh Gompa, ultimele cuvinte ale Annei Fang îi răsunaseră prin minte: „Hester Shaw te va găsi”. Să audă acelaşi nume aici, din gura lui Katherine, era ca o lovitură de cuţit în inimă.

— Ah, nu trebuie să-ţi faci griji, rosti fiica lui cu amărăciune. Nu mai ştie nimeni altcineva. Am aflat numele fetei, înţelegi? Apoi dr. Arkengarth mi-a povestit că Pandora Shaw a fost ucisă, iar eu descoperisem deja c-a murit acum şapte ani, cam pe când te-ai întors din expediţie şi Lordul Primar a fost atât de încântat de tine, aşa că am pus toate lucrurile cap la cap şi...

Strânse din umeri. Calea fusese lesne de urmărit odată ce avusese toate indiciile. Ridică o carte pe care o citise şi i-o arătă. Titlul cărţii era *Aventuri pe un continent mort,* propria lui relatare a expediţiei întreprinse în America. Katherine arătă un chip dintr-o fotografie de grup: o aviatoare care stătea zâmbind lângă tatăl ei.

— Nu mi-am dat seama la început, zise ea, pentru că îşi schimbase numele. Ai omorât-o chiar tu? Sau i-ai pus pe Pewsey şi Gench s-o facă?

Valentine plecă fruntea, furios, disperat, ruşinat. O părticică din Katherine sperase fără speranţă că se înşelase, că el va

nega şi-i va oferi dovezi că n-o ucisese pe Shaw, dar când îl văzu plecând capul, ştiu că nu avea ce să-i ofere şi că totul era adevărat.

— Kate, zise el, trebuie să înţelegi că am făcut-o pentru tine...

— Pentru *mine*?

Valentine ridică ochii, însă n-o privi. Uitându-se la peretele de lângă cotul ei, zise:

— Voiam să ai totul. Voiam să creşti ca o lady, nu ca o scotocitoare din Lumea de Afară, aşa cum crescusem eu. Trebuia să găsesc ceva ce-i trebuia lui Crome. Pandora era o camaradă veche din expediţia americană, exact cum ai zis. Şi da, ea a fost cu mine când am găsit planurile şi codurile de acces ale MEDUSEI. Nu ne-am imaginat niciodată că ar putea fi reconstruită. Ulterior, Pandora şi cu mine am pornit pe drumuri separate – ea era o Antitracţionistă, s-a măritat cu un fermier care trudea prin noroaie şi s-a stabilit într-un loc numit Insula Stejarilor. N-am ştiut că încă se mai gândea la MEDUSA. Probabil că a făcut altă expediţie în America, de una singură, şi a izbutit să intre în altă parte a aceluiaşi vechi complex subteran, o parte pe care am ratat-o la excavarea anterioară. Şi acolo a găsit...

— Un creier de computer, rosti Katherine pierzându-şi răbdarea. Cheia pentru MEDUSA.

— Da, murmură Valentine uimit de câte ştia fiica lui. Mi-a trimis apoi o scrisoare, spunând că-l avea. Ştia perfect că era inutil fără planuri şi coduri, care se aflau în Londra. A crezut că l-am putea vinde şi împărţi banii. Iar eu am ştiut că dacă i-aş fi putut oferi lui Crome un asemenea trofeu, aş fi dat marea lovitură a carierei mele, iar viitorul tău ar fi fost asigurat!

— Aşa c-ai ucis-o pentru el.

— Oricum n-ar fi fost de acord să i-l vândă lui Crome. După cum ţi-am spus, era o Antitracţionistă. Voia să-l vândă Ligii. Am fost *nevoit* s-o omor, Kate.

— Şi Hester? întrebă fata, şocată de confirmarea celor mai teribile bănuieli ale ei. De ce a trebuit s-o desfigurezi?

— N-am vrut, şopti el lamentabil. Probabil că se trezise şi auzise ceva. Era o copilă frumoasă. Era cam de vârsta ta şi aducea atât de mult cu tine, încât ţi-ar fi putut fi soră. Poate că era într-adevăr sora ta. Pandora şi cu mine am fost foarte apropiaţi pentru o vreme.

— Sora mea? icni Katherine. Propria ta fiică?

— Când am ridicat ochii de la trupul mamei ei şi am văzut-o privindu-mă... Trebuia s-o reduc la tăcere. Am lovit-o orbeşte cu sabia şi am făcut-o prost. Am crezut că murise, dar nu m-am putut împinge să mă asigur de moartea ei. Apoi a fugit, a dispărut cu o barcă. Crezusem că s-a înecat, până când a încercat să mă înjunghie în seara aceea în Foale.

— Şi Tom... El îi aflase numele, aşa c-a trebuit să-l omori şi pe el, fiindcă dacă le-ar fi pomenit Istoricilor numele ei, era posibil ca adevărul să iasă la iveală.

Valentine o privi neajutorat.

— Nu înţelegi, Kate. Dacă oamenii ar descoperi cine este ea şi ce am făcut eu, nici Crome n-ar mai fi în stare să mă protejeze. Aş fi terminat, iar tu ai fi târâtă odată cu mine.

— Însă Crome ştie, nu-i aşa? întrebă Katherine. De-aia eşti atât de credincios. Credincios ca un câine, cât timp eşti plătit şi poţi pretinde că fata ta străină este o lady din Înalta Londră.

Ploaie, ploaie pe ferestre şi întreaga încăpere se cutremura în timp ce Londra se propulsa peste terenul îmbibat cu apă. Câine stătea cu capul pe labe şi ochii îi treceau rapid de la stăpâna lui la Valentine, apoi din nou la stăpâna sa. Până atunci nu-i mai văzuse niciodată certându-se şi nu-i plăcea deloc.

— Te credeam un om minunat, spuse Katherine. Te credeam cel mai bun, cel mai curajos, cel mai înţelept om din lume. Dar nu eşti aşa. Nici măcar nu eşti prea inteligent, aşa-i? Nu ţi-ai dat seama la ce va folosi Crome obiectul ăla?

Valentine o privi pătrunzător.

— Cum să nu-mi dau seama? Kate, în lumea asta oraşele mai puternice le înghit pe cele mai slabe. Este, desigur, regretabil că Panzerstadt-Bayreuth a trebuit să fie distrus, însă Zidul-Pavăză *trebuie* străpuns pentru ca Londra să supravieţuiască. Avem nevoie de un nou teren de vânătoare.

— Dar acolo trăiesc oameni! se plânse fata.

— Doar Antitracţionişti, iar cei mai mulţi dintre ei probabil că vor părăsi locul.

— Ei ne vor opri. Au nave aeriene...

— Nu, zise Valentine şi, în ciuda situaţiei, zâmbi, mândru de sine. De ce crezi că m-a trimis Crome în est? Flota Aeriană Nordică a Ligii este acum cenuşă. În seara asta, MEDUSA ne va detona o trecere prin faimosul lor Zid.

Se ridică şi se întinse către Katherine, surâzând, ca şi cum victoria pe care o facilita el ar fi reparat toate relele pe care le comisese.

— Crome mi-a spus că salva a fost programată pentru ora nouă, continuă el. Înainte va fi o recepţie în Palatul Ghildelor: vinuri, gustări şi zorii unei noi ere. Vrei să vii cu mine, Kate? Aş dori să...

Ultima speranţă a fetei fusese că tatăl ei nu cunoscuse planul dement al lui Crome. Acum şi speranţa aceea îi fusese spulberată.

— Nebunule! ţipă ea. Nu-nţelegi că ce face el e *greşit*? Trebuie să-l opreşti! Trebuie să scapi de maşinăria lui oribilă!

— Asta ar însemna ca Londra să rămână fără apărare în centrul Terenului de Vânătoare, îi atrase el atenţia.

— Şi ce dacă? Vom continua aşa cum am făcut şi până acum, urmărind oraşe mai mici şi înfulecându-le, iar dacă vom întâlni un oraş mai mare şi vom fi noi înşine înfulecaţi... ei bine, până şi aşa ceva ar fi mai bine decât să devenim ucigaşi!

Katherine nu mai suporta să stea nicio clipă în aceeaşi cameră cu el. O luă la fugă, dar Valentine nu încercă s-o oprească şi nici măcar să strige după ea, ci rămase locului, palid la faţă şi stupefiat. Fata ieşi din casă şi alergă, suspinând, prin parcul măturat de ploaie, cu Câine urmând-o îndeaproape, până ce ajunse în partea opusă a Înaltei Londre. „Trebuie să fac ceva!” era tot ce putea gândi. „Trebuie să opresc MEDUSA...

Se grăbi spre staţia de elevator, în timp ce imaginile în buclă continuă de pe Ochecran începură să trâmbiţeze în toată Londra vestea bună a întoarcerii lui Valentine.

Capitolul 31: Iscoada

Londra îşi spori viteza, gonind spre munţi. Oraşe semistaţionare, care se ascunseseră de mulţi ani pe stepele acestea înalte, fură smulse din somnolenţă de apariţia sa şi se îndepărtară greoaie, lăsând în umbră petice verzi de terenuri cultivate şi, într-un caz, o întreagă suburbie staţionară. Londra le ignoră pe toate. Toţi locuitorii ei cunoşteau de acum planul Primarului. În ciuda frigului, oamenii se adunaseră pe

platformele de observaţie de la probă şi priveau prin telescoape spre Shan Guo, abia aşteptând să vadă pentru prima oară Zidul legendar.

— În curând! îşi spuneau unii altora.

— Chiar în seara asta!

— Un nou teren de vânătoare!

•••

Majoritatea celor din Muzeu se obişnuiseră de acum cu Katherine şi Câine, aşa că nimeni nu le acordă prea multă atenţie când fata se grăbi prin galeriile de jos, cu lupul alb alergând uşor în urma ei. Câţiva îi observară expresia disperată din ochi şi lacrimile, dar înainte de a o putea întreba ce se întâmplase, ori de a-i oferi o batistă, ea trecea mai departe rapid, îndreptându-se aproape în fugă spre biroul domnului Nancarrow.

Acolo găsi iz de terebentină şi aroma încă dăinuitoare a tutunului de pipă al istoricului artelor, dar nici pe Nancarrow şi nici pe Bevis Pod. Katherine ieşi repede înapoi pe coridor, unde un Ucenic de Clasa a Treia durduliu spăla podeaua.

— Domnul Nancarrow este-n magazii, domnişoară, îi zise el morocănos. Este cu tipu' ăla nou şi ciudăţel.

Tipul nou şi ciudăţel îl ajuta pe domnul Nancarrow să scoată un tablou din stelajele de depozitare când Katherine dădu buzna în magazie. Era o pictură uriaşă, cu ramă poleită, intitulată *Quirke supraveghind reconstruirea Londrei* de Walmart Strange, iar când Bevis scăpă capătul pe care-l ţinea, tabloul scoase un bubuit care reverberă de două ori prin încăperea plină de praf, aidoma unei mici explozii.

— Ce naiba, Pod! se plânse Nancarrow nervos, dar apoi zări faţa Katherinei şi se stăpâni. Arăţi de parcă ai avea nevoie de o ceaşcă de ceai, domnişoară Valentine, murmură şi se îndepărtă grăbit prin labirintul de stelaje.

— Kate? întrebă Bevis şi făcu câţiva paşi nesigur spre fată. Ce s-a-ntâmplat?

Nu era obişnuit să consoleze oameni; un Ucenic Inginer nu era instruit şi educat pentru aşa ceva. Întinse braţele rigid ca să-i atingă umerii şi păru şocat când ea i se aruncă la piept.

— Ăăă..., zise tânărul, gata, gata...

— Bevis, se plânse Katherine, de-acum totul depinde numai de noi. Trebuie să facem ceva. În seara asta...

— În seara asta? se încruntă el, străduindu-se să ţină pasul cu explicaţiile ei rapide şi pe jumătate acoperite de suspine. Vrei să spui că doar noi doi, adică? Credeam că şi tatăl tău ne va ajuta...

— El nu mai e tatăl meu, răspunse fata cu amărăciune şi-şi dădu seama de adevărul acelor cuvinte.

Se agăţă de Bevis cât putu de strâns, de parcă era o plută ce o putea duce peste mocirla de mizerie şi vinovăţie.

— Tata e omul lui Crome. De-aia trebuie să scap de MEDUSA, înţelegi? Trebuie să repar toate lucrurile rele pe care le-a făcut el...

Nancarrow se întoarse încetişor, cu două căniţe din cositor, pline cu ceai.

— Ăăă! Ah! Oh! mormăi el, stânjenit să-i găsească îmbrăţişaţi pe tinerii lui prieteni. Adică vreau să zic că... da. Multă hârţogărie. Trebuie să fug. Mă-ntorc într-o oră sau două. Continuă, Pod...

Retrăgându-se, fu cât pe aici să cadă peste Ucenicul de Clasa a Treia durduliu care spăla coridorul exact în faţa uşii magaziei.

— Pentru numele lui Quirke, Melliphant! îl auziră ei răstindu-se. Chiar nu poţi să te ţii la o parte din drum?

Însă Herbert Melliphant nu se putea ţine la o parte din drum. După ce fusese retrogradat, căutase cu disperare o pârghie care să-l ajute să urce înapoi la Clasa Întâi. Individul ăsta Pod îi atrăsese atenţia cu câteva zile în urmă: era un străin aparent foarte prietenos cu bătrânii Ghildmeni, care umbla cu fiica Istoricului-şef, care purta haine de Ucenic, însă nu dormea cu ceilalţi în dormitor şi nici nu li se alătura la orele de studiu. Auzise de pe Ochecrane că Ghilda Inginerilor încă îi mai căuta pe cei care se infiltraseră la reuniunea lor secretă şi începuse să suspecteze că dr. Vambrace ar putea fi foarte interesat de noul ajutor al lui Nancarrow. De îndată ce bătrânul dispăru din raza lui vizuală, îşi lăsă mopul şi găleata şi se apropie iarăşi de uşă.

— ... Liga Antitracţiune nu se poate apăra singură, spunea Katherine. Asta a făcut tata: le-a spionat oraşele şi le-a distrus Flota Aeriană. De-aia rămâne în sarcina noastră.

— Şi Istoricii? întrebă Bevis.

Katherine strânse din umeri.

— Sunt prea speriaţi ca să ne ajute. Dar eu o pot face singură, ştiu că pot. Tata m-a invitat la recepţia dată de Lordul Primar. O să mă duc. O să-l caut pe tata şi-o să-i spun că l-am iertat şi-o să

ne ducem la party-ul lui Crome ca o familie fericită, dar pe când toţi ceilalţi o să-i spună lui Crome ce deştept e şi o să bage-n ei frigărui de cârnaţi, eu o s-o şterg de acolo, o să găsesc MEDUSA şi-o s-o distrug. Crezi că un ciocan ar fi suficient? Ştiu unde ţine dr. Arkengarth cheile de la magazia îngrijitorilor. Sigur găsesc acolo vreun ciocan. Sau o rangă. Crezi că o rangă ar fi mai bună?

Fata izbucni în râs şi-l văzu pe Bevis tresărind înaintea hohotului spart, parcă nebunesc. Pentru o clipă se temu că tânărul va spune ceva de felul „Calmează-te” sau „Nu, planul ăsta nu va reuşi”... Katherine îi atinse chipul şi urechile roşii ca para focului şi-i simţi pulsul care bătea iute în gât, la fel şi muşchii care se mişcau în timp ce înghiţea un nod.

— O bombă, zise el.

— Poftim?

— MEDUSA trebuie să fie uriaşă – probabil că umple jumătate din Saint Paul. Dacă vrei s-o distrugi, atunci ai nevoie de explozibili, zise Bevis, care părea surescitat şi speriat. Substanţele folosite de îngrijitorii din Muzeu conţin azot, pe care-l pot amesteca cu fluide pentru curăţarea picturilor lui dr. Nancarrow, apoi să-i pun un mecanism de ceas...

— De unde ştii toate astea? întrebă Katherine, şocată, pentru că nici măcar ea nu se dusese cu gândul la bombe.

— E chimie esenţială, ridică el din umeri. Am urmat un curs în Laboratoarele Învăţării...

— Doar la asta se gândesc ai tăi? murmură ea. Să facă bombe şi să arunce lucruri în aer?

— Nu, nu! răspunse Bevis. Dar aşa-i ştiinţa. O poţi folosi să faci orice vrei. Dacă ţii neapărat, o să-ţi construiesc o bombă care să încapă într-o gentuţă. Dacă ajungi la MEDUSA, las-o lângă creierul computerului, porneşte-i ceasul şi fugi. După o jumătate de oră...

Pe coridor, urechea lui Melliphant se lipi de lemnul uşii aidoma unui limax alburiu.

•••

Mai repede, şi mai repede, şi mai repede. Pare că nerăbdarea Lordului Primar a molipsit însăşi structura oraşului său; pistoanele din sala maşinilor bat la fel de înfrigurat ca inima lui, roţile şi şenilele gonesc ca gândurile sale, năpustindu-se spre Zid şi spre următorul capitol din măreaţa istorie a Londrei.

Toată după-amiaza, Valentine o căutase pe Katherine prin parc, surprinzându-şi prietenii care cinau, apărând brusc în spatele uşilor-ferestre ale reşedinţelor lor. Un spectru şiroind de ploaie, cu haine pătate de sânge, care întreba:

— Fiica mea e-aici? Aţi văzut-o?

Acum se plimba înainte şi înapoi prin salonul din Casa Clio. Cizmele îmbibau de apă covorul înnoroit, în timp ce încerca să-şi alunge, mergând rapid, frigul umed care îi pătrunsese până la oase în parc şi frica din minte.

Într-un final aude paşi pe pietrişul aleii dinspre casă, paşi în holul de la intrare, apoi Pewsey dă buzna înăuntru, arătând la fel de ud şi de mizerabil ca stăpânul său.

— I-am dat de urmă, şefu'! E la Muzeu. În ultima vreme a petrecut mult timp acolo, după spusele lui moş Creaber de la recepţie...

— Du-mă acolo! strigă Valentine.

— Eşti sigur, şefu'? întreabă Pewsey şi-şi studiază pantofii, în loc să privească faţa febrilă şi brăzdată de lacrimi a stăpânului său. Cred c-ar fi mai bine dacă ai lăsa-o niţel singură. E-n siguranţă la Muzeu, nu-i aşa? Şi bănuiesc c-are nevoie de timp să examineze situaţia. O să se-ntoarcă atunci când va găsi de cuviinţă.

Valentine se lasă să cadă într-un scaun şi bătrânul aviator se mişcă silenţios prin salon, aprinzând lămpile. Afară, lumina zilei păleşte.

— Ţi-am lustruit sabia şi ţi-am dus hainele cele mai bune în garderobă, rosteşte încet Pewsey. E recepţia oferită de Lordul Primar, domnule, nu uita! Nu se face să lipseşti de la aşa ceva.

Valentine aprobă din cap şi-şi priveşte mâinile cu degete lungi.

— De ce am fost de acord cu toate planurile lui, toţi anii ăştia, Pewsey? De ce i-am dat MEDUSA?

— N-aş putea răspunde la asta, domnule.

Valentine se ridică cu un suspin şi porneşte spre garderobă. Îşi doreşte să fi avut acuitatea lui Kate: să fi ştiut cu atâta uşurinţă ce e corect, ce e greşit. Îşi doreşte să fi avut curajul să i se fi împotrivit lui Crome aşa cum vrea fiica lui, dar e prea târziu pentru asta, prea târziu, prea târziu.

•••

Iar Crome însuşi ridică ochii de la cina lui (piure de legume şi înlocuitor de carne, cu cantităţile corecte de proteine, carbohidraţi, vitamine etcetera), îl priveşte pe Ucenicul Istoric care tremură şi pe care Vambrace tocmai i l-a adus în cabinet şi rosteşte:

— Deci, Ucenic Melliphant, înţeleg că ai să ne spui ceva?

Capitolul 32: Chudleigh Pomeroy acţionează

Fata îşi dădu seama că putea face faţă. Mai devreme îşi dorise să se ghemuiască într-un colţ şi să moară de durere, dar acum era bine. Îşi amintea ce simţise când îi murise mama; fusese strivită de uriaşa lovitură paralizantă şi, în acelaşi timp, uşor surprinsă că viaţa merge mai departe. Dar cel puţin de data asta îl avea pe Câine s-o ajute. Şi pe Bevis.

— Kate, îmi mai trebuie un şurub, ca ăsta, dar mai lung...

Fata ajunsese să-l considere pe Bevis Pod destul de inutil, drăguţ şi stângaci, un ins care avea nevoie de ea să-i poarte de grijă şi bănuia că la fel gândeau despre el toţi Istoricii. Dar în după-amiaza aceea, Katherine începuse să înţeleagă că tânărul era, de fapt, mult mai inteligent decât ea. Îl privi cum lucra, ghemuit sub un glob portabil cu argon într-un colţ al galeriei Transporturilor, măsurând grijuliu cantităţile necesare de praf de frecat şi fluid pentru curăţarea picturilor. Acum construia un mecanism de ceas din bucăţi de sârmă de cupru şi piese din bordul unui gândac vechi de secole, introducând totul în geanta mică pe care o găsise fata.

— Un şurub, Kate?

— Ah, da...

Scotoci iute prin maldărul de piese de schimb de pe podea, de lângă Bevis, şi găsi obiectul dorit. I-l întinse, îşi privi ceasul. Era ora 20:00. În scurt timp, trebuia să se întoarcă la Casa Clio, să afişeze un zâmbet pe faţă şi să-i spună tatii: „Îmi pare rău c-am fost aşa prostuţă mai devreme – bine-ai revenit acasă – te rog, pot să vin cu tine la party-ul Lordului Primar?”

— Uite, spuse Bevis ridicând geanta. E gata!

— Nu seamănă cu o bombă.

— Exact aşa şi trebuie, prostuţo! Priveşte!

O deschise şi-i arătă pacheţelul dinăuntru, butonul roşu pe care ea trebuia să-l apese pentru armare şi mecanismul cu ceas.

— N-o să fie o explozie foarte mare, dar dacă o plasezi destul de aproape de creierul computerului...

— O să găsesc o cale, promise ea luând geanta. Eu sunt fiica lui Valentine. Dacă cineva poate ajunge la MEDUSA, atunci eu sunt aceea.

I se păru că tânărul arăta mâhnit şi se întrebă dacă el se gândea la toată puterea aceea minunată de calcul din lumea veche, un vis al Inginerilor ce era pe punctul de a fi sacrificat.

— Trebuie s-o fac, zise Katherine.

— Ştiu. Regret însă că nu pot veni cu tine.

Ea îl îmbrăţişă şi-şi lipi faţa de faţa lui, buzele de buzele lui, şi-l simţi tremurând când braţele i se ridicară stângaci şi o mângâie pe păr. Câine mârâi încet, poate gelos, temându-se că pierdea iubirea fetei şi că va fi abandonat în curând, ca bietele jucării vechi, de pluş, de pe rafturile din dormitorul ei.

— Of, Bevis, şopti ea şi se trase îndărăt, tremurând de asemenea. Ce se va alege de noi?

Strigăte îndepărtate ajunseră până la ei, stârnind ecouri în sus prin casa scării, dinspre etajele inferioare. Erau prea slabe pentru a putea distinge cuvintele, însă amândoi ştiură imediat că ceva nu era în regulă; nimeni nu striga niciodată în Muzeu.

Mârâitul lui Câine se înteţi. Se duse în fugă la uşă şi cei doi tineri îl urmară, ieşind cât mai silenţios pe palierul întunecos. O adiere rece le atinse chipurile când priviră în jos, peste parapet, pe spirala lungă de trepte ce dispărea treptat în beznă odată cu strălucirea balustradelor din bronz. Auziră alte strigăte, urmate de un pocnet şi de zăngănitul unui obiect trântit. Raze de lanterne străpunseră un palier inferior şi glasul care striga se auzi acum destul de clar. Era Chudleigh Pomeroy, care spunea:

— E scandalos! Scandalos! Încălcaţi proprietatea Ghildei Istoricilor!

Echipa de securitate a Inginerilor sui scările într-o năvală de pocnete de tălpi de cauciuc, cu lumina lanternelor lunecându-le peste haine şi peste armele sclipitoare şi complicate. Încetiniră când ajunseră în vârf şi văzură ochii strălucitori ai lui Câine, care, cu urechile date pe spate, mârâi, mârâi din nou şi se

ghemui, gata să sară. Armele se îndreptară spre el, iar Katherine îl prinse de zgardă şi strigă:

— Nu vă face niciun rău, e doar speriat. Nu trageţi...

Însă îl împuşcară oricum: armele scoaseră trosnete scurte şi ascuţite, iar impacturile gloanţelor i-l smulseră pe Câine din mâini şi-l izbiră de perete, unde scheună; apoi tăcere şi sunetul ca o şoaptă al corpului mare ce se prăbuşi pe podea. În razele dansatoare ale lanternelor, sângele părea negru. Katherine icni, cu răsuflarea tăiată. Braţele şi picioarele îi tremurau în spasme, pe care nu le putea controla. Nu s-ar fi putut clinti nici dacă ar fi vrut, totuşi un glas aspru lătră:

— Stai pe loc, domnişoară Valentine.

— Câine..., izbuti ea să scâncească.

— Stai pe loc. Fiara e moartă.

Dr. Vambrace apăru, suind scara prin fumul subţire şi mişcător.

— Şi tu, Pod, adăugă el văzând că tânărul schiţase o mişcare spre lup, apoi se opri pe treapta cea mai de sus şi le zâmbi. Te-am căutat peste tot, Ucenicule. Sper că ţi-e ruşine pentru tot ce-ai făcut. Dă-mi geanta.

Bevis i-o întinse, iar Inginerul înalt i-o smulse din mâini şi o deschise.

— Exact aşa cum ne-a avertizat Melliphant – o bombă.

Doi dintre oamenii lui înaintară şi-i târâră pe tineri cu ei, după ce şeful securităţii se întoarse şi începu să coboare treptele.

— Nu! ţipă Katherine, zbătându-se şi străduindu-se să-l ţină în continuare pe Bevis de mână. Nu!

Glasul îi reverberă ascuţit din tavan, apoi născu ecouri ce coborau prin casa scării, şi fetei i se păru fragil şi neajutorat, ca un copil cuprins de o criză de isterie, un copil prins asupra faptei care acum protesta înaintea pedepsei primite. Lovi cu vârfurile pantofilor în picioarele bărbatului care o ţinea, dar acesta era voinic şi purta cizme groase, şi nici măcar nu clipi.

— Unde ne duceţi?

— O să vii cu mine la Nivelul Suprem, domnişoară Valentine. Cred că vei fi punctul de atracţie al micului party al Lordului Primar. Cât despre drăguţul tău de-aici, el va fi dus în Adâncul Foalelor, zise Vambrace şi rânji la auzul sunetului slab scos de Bevis, un icnet de spaimă instinctiv. Oh, da, Ucenic Pod, în Adâncul Foalelor te aşteaptă nişte experienţe foarte interesante.

— N-a fost vina lui! protestă Katherine.

Simţea cum totul se destramă, cum planul ei nesăbuit scăpa de sub control şi recula, capturându-i pe ea, pe Bevis şi pe sărmanul Câine.

— Eu l-am *silit* să m-ajute! ţipă ea. El n-are nicio vină!

Însă Vambrace se întorsese deja, iar bărbatul care o ţinea pe Katherine îi acoperi gura cu o palmă mare care mirosea a chimicale, pentru a-i opri strigătele.

•••

Gândacul lui Valentine se opreşte în faţa Palatului Ghildelor, acolo unde se află deja vehiculele majorităţii şefilor de Ghilde. Gench coboară şi deschide capacul pentru stăpânul său, apoi se învârte preocupat în jurul lui, aidoma unei mame care-şi trimite copilul la şcoală, îndepărtându-i şuviţele de păr de pe faţă, îndreptându-i gulerul celei mai bune haine negre şi lustruindu-i mânerul sabiei.

Valentine priveşte absent cerul. Nori înalţi, scămoşaţi, luminaţi de soarele ce coboară cu iuţeală. Vântul continuă să sufle dinspre est şi aduce un iz de zăpadă, care-i îndepărtează pentru o clipă gândurile de la Katherine, amintindu-i din nou de Shan Guo. „Hester Shaw te va găsi”, şoptise Floarea Vântului înainte să moară. Dar cum era posibil ca ea să ştie despre Hester? Doar n-o putuse întâlni pe fată, nu? Sau putuse? Oare Hester mai e în viaţă? Oare fata izbutise să ajungă cumva la Batmunkh Gompa? Iar acum aşteaptă în munţii aceia, pregătită să urce iarăşi la bordul Londrei pentru a încerca din nou să-l ucidă... sau, mai rău, să-i atace fiica?

Împingând mâna lui Gench într-o parte, bărbatul rosteşte:

— Băieţi, dacă nu vă deranjează că veţi rata party-ul, aş vrea să decolaţi în seara asta cu *Elevatorul* şi să staţi de veghe. În caz că sărmanii ăia curajoşi şi fraieri din Ligă ar încerca ceva.

— Ai dreptate, şefu’!

Cei doi piloţi oricum nu aşteptau cu entuziasm recepţia Lordului Primar – doar sandvişuri cât vârful degetului şi conversaţii spilcuite. Nimic nu-i putea încânta mai mult decât posibilitatea unei bătălii aeriene bune. Gench urcă lângă Pewsey, iar gândacul virează şi se îndepărtează, speriind Ingineri şi Beefeaters din calea sa. Valentine îşi aranjează cravata şi urcă repede treptele spre Palatul Ghildelor.

•••

Inginerii îşi purtară prizonierii prin galeriile inferioare ale Muzeului spre Sala Principală. În jur nu era nimeni. Katherine nu văzuse niciodată Muzeul atât de pustiu. Unde erau Istoricii? Ştia că n-o puteau ajuta, totuşi dorea să-i fi văzut, să ştie că cineva aflase ce păţiseră. Continua să asculte atentă după răpăitul labelor lui Câine pe podea, în urma ei, era surprinsă că nu le auzea, apoi îşi amintea. Bevis mergea umăr la umăr cu ea, dar n-o privea, ci se uita drept înainte, de parcă întrezărise deja celulele din Adâncul Foalelor şi ce avea să i se întâmple acolo.

Apoi, ajunşi în vârful scării ce cobora spre intrarea principală, Inginerii se opriră.

Jos în holul de la intrare, cu spatele la uşile mari din sticlă, aşteptau Istoricii. În timp ce oamenii lui Vambrace erau ocupaţi la etaj, ei deschiseseră vitrinele din galeria Arme şi Război şi se înarmaseră cu lănci şi muschete vechi, săbii ruginite şi coifuri de tablă. Unii îşi prinseseră pieptare de fier peste hainele negre, iar alţii purtau scuturi. Păreau un cor de briganzi într-o pantomimă interpretată de amatori.

— Ce-nseamnă asta? lătră dr. Vambrace.

Chudleigh Pomeroy păşi înainte, ţinând o espingolă a cărei ţeavă de bronz era evazată ca o tubă. Katherine începu să-şi dea seama că alţi Istorici se găseau în umbrele de pe laturile holului, pândind din spatele vitrinelor, aţintindu-i cu puşti acţionate de aburi printre coastele articulate ale dinozaurilor.

— Domnilor, spuse Pomeroy nervos, vă aflaţi într-un loc care este proprietatea Ghildei Istoricilor. Vă sugerez să-i eliberaţi imediat pe tinerii ăştia.

— Imediat! încuviinţă dr. Karuna, îndreptându-şi muscheta prăfuită spre roata roşie dintre sprâncenele lui Vambrace.

Inginerul izbucni în râs.

— Idioţi bătrâni! Credeţi că ne puteţi sfida? Ghilda voastră va fi desfiinţată din cauza celor ce-aţi făcut azi aici. Flecuşteţele voastre prosteşti vor fi aruncate în cuptoare şi corpurile vă vor fi dezmembrate pe maşinăriile suferinţei din Adâncul Foalelor. Veţi deveni istorie, fiindcă nu vă interesează decât istoria! Noi suntem Ghilda Inginerilor! Noi suntem viitorul!

Urmează o pauză cât o bătaie de inimă, aproape silenţioasă, doar ecoul cuvintelor lui Vambrace dăinuie în aerul mucegăit, alături de sunetele slabe ale oamenilor care întind mâinile după arme şi ale degetelor artritice care se încordează pe trăgace

antice. Apoi holul dispare în fum şi săgeţi străpungătoare de foc, iar vacarmul reverberează din plafonul înalt în formă de cupolă, pentru a lovi în jos, un pârâit neregulat, spart de bubuitura groasă a espingolei lui Pomeroy şi de mugetul asurzitor al unui tun vechi, pitit într-o firidă din spatele casei de bilete, care trage un jet uriaş de flăcări când dr. Nancarrow îşi atinge aprinzătorul de locaşul pentru darea focului. Katherine îi vede pe Vambrace şi pe cei doi bărbaţi de lângă el măturaţi în lături, îl vede pe dr. Arkengarth căzând pe spate în timp ce vâsleşte cu disperare din braţe, îl simte pe bărbatul care o ţine cum tresare şi se poticneşte şi aude pocnetul umed al bilei de muschetă care trece prin haina lui de cauciuc.

El cade de lângă ea, iar fata se lasă în genunchi şi se întreabă unde să se ascundă. Din Vambrace n-a mai rămas nimic, doar cizmele care-i fumegă, o imagine care ar fi aproape amuzantă, ca desprinsă din desenele animate, atât doar că picioarele sale au rămas în încălţări. Jumătate dintre oamenii lui sunt doborâţi, însă restul se raliază şi au arme mai bune decât Istoricii. Ei împroaşcă holul cu foc, iscând scântei din pardoseala de marmură şi ridicând în aer aşchii de oase de dinozaur. Vitrinele se dezintegrează în cascade de cioburi de sticlă, iar Istoricii care se pitiseră în spatele lor fug de zor spre alte ascunzători sau cad printre exponatele năruite şi rămân nemişcaţi. Deasupra, globurile de argon se sparg şi se sting, până ce sala este cufundată în beznă pâlpâitoare ca de cinefilme sub licărele stroboscopice dătătoare de migrene ale armelor, iar Inginerii forţează înaintarea spre uşi.

În spatele lor, uitat, Bevis Pod se întinde după o armă abandonată, iar mâinile lui lungi înaintează pipăind peste metalul strălucitor, căutând piedici şi trăgace. Katherine îl priveşte. În jurul ei aerul este ticsit de gloanţe tânguitoare, fragmente de marmură şi de alte obiecte care zboară prin aer în lupta zumzăitoare, dar ea nu-şi poate desprinde ochii sau mintea de la Bevis suficient timp pentru a se gândi unde să se ascundă. Îl vede depliind patul scheletic al armei şi proptindu-l în articulaţia cotului şi vede găurile mici şi albastre pe care le face în spinările hainelor Inginerilor. Aceştia ridică brusc braţele şi scapă armele, şi se răsucesc, şi cad, iar Bevis Pod îi priveşte prin cătare cu o expresie serioasă şi calmă, şi nu mai este defel Bevis cel blând al ei, ci un ins care poate ucide cu sânge rece,

ca şi cum Inginerul din el nu are niciun fel de consideraţie pentru viaţa umană, sau poate că pur şi simplu a văzut prea multă moarte în Adâncul Foalelor, astfel încât o consideră ceva banal şi nu-l deranjează să omoare el însuşi.

Iar când se opreşte din tras, totul rămâne foarte tăcut. Se aud doar şuierele de cauciuc ale cadavrelor care se prăbuşesc pe podea şi un răpăit iute şi sec, pe care Katherine îl recunoaşte treptat ca fiind clănţănitul propriilor ei dinţi.

Istoricii apărură din colţurile sălii, înaintând grijuliu. Erau mai mulţi decât se temuse Katherine. În străfulgerările de lumină ale bătăliei, fata crezuse că-i văzuse pe toţi împuşcaţi, dar, deşi unii erau răniţi, muriseră doar un bărbat pe nume Weymouth, cu care ea nu vorbise niciodată, şi dr. Arkengarth. Bătrânul curator al ceramicii zăcea lângă uşi, cu un aer indignat, de parcă moartea era o modă recentă şi idioată, pe care el mai degrabă o dezaproba.

Bevis Pod îngenunche, privindu-şi arma din mâini, iar mâinile îi tremurau şi fum albastru se ridica din gura ţevii, şerpuind în spirale şi bucle spre tavan.

Pomeroy urcă scara, şchiopătând. Peruca îi zburase de pe cap şi-şi apăsa cu palma o rană de pe braţ, unde îl tăiase o aşchie de os.

— Ia priviţi! zise el. Cred că după milioane de ani sunt prima persoană care a fost rănită de un dinozaur!

Clipi spre Katherine şi Bevis, apoi spre Inginerii căzuţi. Nimeni nu râdea la gluma lui.

— Bun! zise el. Bun, nu? Ehei! Le-am arătat noi lor! Imediat ce le-am spus celorlalţi ce se întâmpla, toţi am fost de acord că nu puteam lăsa lucrurile aşa. De fapt, nu chiar toţi, dar majoritatea. Pe restul i-am încuiat în cantină, cu toţi ucenicii despre care am apreciat că i-ar putea ajuta pe oamenii lui Crome. Ar fi trebuit să ne fi văzut, Kate! „Nu-i vom lăsa s-o ia pe domnişoara Valentine!” am zis toţi şi nu i-am lăsat. Se confirmă, să ştii. Un Inginer nu poate face faţă unui Istoric furios!

— Sau unei *Istorice,* CP! chiţăi Moira Plym, suind în grabă treptele ca să i se alăture. Oho, asta o să-i înveţe să nu se mai atingă de mobilele mele, da, da! O să le arate ce se-ntâmplă cu...

Viziera coifului pe care-l purta căzu pe neaşteptate, închizându-se, aşa că restul cuvintelor ei nu se mai auziră.

Katherine îşi găsi geanta, care zăcea în sfărâmăturile şi sângele de pe scară. Deşi pătată, părea să fi scăpat neatinsă.

— Trebuie s-ajung la Nivelul Suprem, spuse ea. Să opresc MEDUSA. E singura cale. O să mă duc la staţia de elevatoare şi...

— Nu! Clytie Potts urcă în fugă treptele de la intrare. Doi Ingineri care făceau de pază afară au scăpat şi au fugit. Probabil că au dat alarma. Elevatoarele vor fi păzite, iar alţi oameni ai securităţii vor sosi aici dintr-o clipă într-alta. Probabil şi Stalkeri.

Ochii ei întâlniră privirea îngrijorată a lui Pomeroy şi tânăra plecă fruntea de parcă ar fi fost vina ei.

— Îmi pare rău, CP, zise apoi.

— E în regulă, domnişoară Potts, spuse Pomeroy şi o bătu cu bunătate pe umăr, aproape trântind-o pe jos. Nu-ţi face griji, Katherine. Noi îi vom ţine ocupaţi pe nemernici aici, iar tu te poţi strecura la Nivelul Suprem pe Scara Pisicii.

— Ce-i asta? întrebă fata.

— Genul de lucru pe care Istoricii îl ştiu, iar toţi ceilalţi l-au uitat, răspunse Pomeroy zâmbind radios. E o scară veche, rămasă din primele zile ale Londrei, când nu te puteai bizui întotdeauna pe sistemul de elevatoare. Suie de la Nivelul Trei la Nivelul Suprem, şi trece prin Muzeu. Eşti pregătită să călătoreşti?

Katherine nu se simţea deloc pregătită, totuşi încuviinţă.

— Merg cu ea, anunţă Bevis.

— Nu!

— E-n regulă, Kate. Vreau s-o fac.

Tânărul îi examina pe Inginerii morţi, căutând o haină fără prea multe găuri de gloanţe. Când găsi una, începu să-i desfacă nasturii din cauciuc.

— Dacă Inginerii te vor vedea mergând singură acolo sus, explică el, vor bănui ce s-a-ntâmplat. Dar dacă te însoţesc, vor crede c-ai fost luată prizonieră.

— Are dreptate, aprobă Pomeroy.

Clytie Potts îl ajută pe tânărul Inginer să se îmbrace, apoi şterse cele mai vizibile pete de sânge cu poalele mantiei sale. Pomeroy se uită la ceas.

— E opt şi jumătate. Potrivit Ochecranelor, MEDUSA va fi declanşată peste o jumătate de oră. Ar trebui să ai timp suficient pentru a face orice ai intenţiona. Dar ar fi bine să porneşti înainte ca Inginerii ăia să se întoarcă cu întăriri.

Capitolul 33: Vinuri, gustări şi zorii unei noi ere

Jenny Haniver era plină cu amintiri despre Anna Fang: urma buzelor ei pe o cană murdară, conturul trupului ei în cuşeta cu aşternutul nestrâns, o carte pe jumătate citită pe puntea de pilotaj, însemnată cu o panglică la pagina 205. Într-un dulăpior, Hester găsi un sipet plin cu bani; nu doar monede din bronz, ci şi taeli din argint şi şilingi din aur, mai mulţi bani decât văzuseră ea sau Tom vreodată în cursul vieţii lor.

— Era bogată! şopti fata.

Tom se întoarse în scaunul pilotului şi se holbă la bani. În tot cursul zborului lor lung de la Shan Guo, băiatul nu se gândise de două ori la faptul că luase nava; simţea că o împrumutaseră pur şi simplu, pentru a termina ceva ce domnişoarei Fang i-ar fi plăcut să facă. Acum, uitându-se la Hester care ridica pumni zornăitori de monede, se simţea ca un hoţ.

— Asta e, spuse fata şi închise sipetul. Nu-i mai sunt de niciun folos acolo unde s-a dus. Şi, de altfel, nici nouă, pentru că mă aştept ca-n scurt timp să ne alăturăm ei. Sau te-ai răzgândit? îl întrebă apoi, privindu-l.

Tom clătină din cap, deşi adevărul era că mânia pe care o simţise mai devreme se destrămase în cursul strădaniilor de a stăpâni nava şi de a o îndrepta spre vest prin vremea schimbătoare de pe munte. Începea să fie cuprins de frică şi începea să şi-o amintească pe Katherine şi să se întrebe ce soartă va avea după moartea tatălui ei. În acelaşi timp îşi dorea să-l facă pe Valentine să plătească pentru toate nefericirile pe care le cauzase. Începu să scaneze frecvenţele radio, căutând baliza de localizare a Londrei, în vreme ce Hester examina conţinutul dulapurilor, până găsi ceea ce-i trebuia: un pistol greu şi negru şi un cuţit lung, cu lamă subţire.

•••

Pentru o singură seară, marea sală de consilii a Londrei fusese împodobită cu lumini şi bannere, şi transformată într-un loc pentru party. Şefii Ghildelor mari şi mici se amestecă veseli printre banchetele capitonate cu piele verde şi se aşază pe estrada vorbitorilor, discutând surescitaţi despre noul teren de

vânătoare şi privindu-şi la răstimpuri ceasurile, pe măsură ce se apropie ora lansării MEDUSEI. Ucenicii Ingineri roiesc printre participanţi, împărţind gustări experimentale, pregătite de departamentul supervizorului Nimmo. Gustările sunt maronii şi au un gust destul de neobişnuit, dar cel puţin sunt tăiate în forme perfect geometrice.

Valentine îşi croieşte drum prin mulţime, până îi vede pe Crome şi pe ajutoarele sale: un triunghi de cauciuc alb înconjurat de formele negre şi înalte ale bodyguarzilor Stalkeri. Vrea să-l întrebe pe Lordul Primar despre soarta agentului pe care l-a trimis după Hester Shaw. Se îndreaptă spre ei, îmbrâncind în lături Consilierii obezi şi auzind în treacăt fragmente ale conversaţiilor lor.

— Ia uite-l pe Valentine, uite-l, s-a-ntors din Shan Guo!

— Am auzit c-ar fi distrus toată Flota Aeriană a Ligii!

— Ce gustări încântătoare!

— Valentine! strigă Lordul Primar când exploratorul ajunge lângă el într-un final. Exact omul pe care-l aşteptam!

Pare aproape voios. Lângă el stau geniile care au pus din nou MEDUSA în funcţiune: dr. Chandra, dr. Chubb şi dr. Wismer Splay, alături de dr. Twix, care zâmbeşte afectat şi-l salută politicos pe Valentine, felicitându-l pentru incursiunea în Shan Guo. În spatele femeii, bodyguarzii înveşmântaţi în negru stau nemişcaţi ca statuile, iar Valentine arată din cap spre ei şi i se adresează lui Crome:

— Văd că ai utilizat cu succes părţile vechi de Stalkeri pe care ţi le-am adus...

— Aşa e, aprobă Lordul Primar cu un surâs glacial. O rasă nouă de Oameni Reînviaţi. Ei vor fi servitorii şi soldaţii noştri în lumea nouă pe care o vom clădi. În timp ce noi vorbim, unii acţionează chiar acum, jos, la Muzeu.

— La Muzeu?

— Da, repetă Crome şi-l priveşte cu viclenie, evaluându-i reacţiile. Unii dintre Istoricii tăi sunt trădători, Valentine. Trădători înarmaţi.

— Vrei să zici că se dau lupte? Dar Kate e acolo! Trebuie să mă duc la ea!

— Imposibil, se răsteşte Lordul Primar şi-l prinde de braţ când se întoarce să plece. Nivelul Doi e închis. Muzeul e înconjurat de Stalkeri şi echipe ale securităţii. Dar nu te teme. Au primit

instrucţiuni stricte să nu-i facă niciun rău fiicei tale. Imediat ce va fi posibil, va fi adusă aici sus, ca să ni se alăture. Doresc în mod special ca ea să vadă MEDUSA în acţiune. Şi vreau ca şi tu să fii aici, Valentine. Stai.

Valentine îl priveşte fix, pe lângă chipurile încremenite ale celorlalţi participanţi la party, în tăcerea care s-a lăsat brusc.

— Mă întreb care e adevărata ta loialitate, reflectă Crome. Faţă de Londra sau faţă de fiica ta. Stai.

„Stai”. Ca şi cum ar fi un câine. Degetele lui Valentine se strâng pentru o clipă pe mânerul sabiei, dar ştie că n-o va trage din teacă. Adevărul e că se teme, iar toate aventurile şi expediţiile lui au fost doar încercări de a se ascunde de acest adevăr: este un laş.

Îşi lăţeşte un surâs pe chipul cuprins de spasme nervoase şi face o plecăciune.

— Servitorul tău supus, Lord Primar.

•••

În peretele de lângă Istoria Naturală se afla o uşă, o uşă pe lângă care Katherine trecuse probabil de sute de ori fără măcar s-o fi observat. Acum, când Pomeroy o descuie şi-o împinse cu putere ca s-o deschidă, se auzi geamătul straniu şi reverberant al vântului într-un puţ înalt, amestecat cu uruitul motoarelor oraşului. Istoricul îi întinse lui Bevis cheia şi o torţă.

— Mult noroc, domnule Pod. Mult noroc, Kate...

De undeva din spatele lor se auzi o bubuitură puternică, surdă, care zăngăni geamurile vitrinelor.

— Au venit, spuse Pomeroy. E nevoie de mine la post...

— Vino cu noi! îl imploră Katherine. Vei fi mai în siguranţă pe Nivelul Suprem, în mulţime...

— Domnişoară Valentine, îi aminti el, acesta este Muzeul meu şi acesta este locul unde voi rămâne. Acolo sus n-aş face decât să vă stau în cale.

Fata îl îmbrăţişă, lipindu-şi chipul de haina lui, şi-i savură mirosul de naftalină şi tutun de pipă.

— Bietul dumitale Muzeu!

Pomeroy strânse din umeri.

— Nu cred că Inginerii ne-ar mai fi îngăduit mult timp să ne păstrăm relicvele. Cel puţin în felul ăsta vom cădea cu arma în mână.

— Şi s-ar putea să învingeţi...

— Oh, da, chicoti trist bătrânul Istoric. Ştii, noi obişnuiam să-i batem măr în cupa inter-Ghilde la fotbal. Bineînţeles că n-aveau arme automate şi Stalkeri care să-i ajute... Ridică chipul fetei şi o privi cu multă seriozitate în ochi. Opreşte-i, Katherine. Bagă-le beţe în roate.

— O să-ncerc, promise ea.

— Ne vom reîntâlni în curând, rosti Pomeroy ferm, strângându-şi mai bine espingola în mână când se întoarse. Ai darul tatălui dumitale, Kate: oamenii te urmează. Uite cum ne-ai stârnit pe noi!

Auziră tunul mugind din nou când el închise uşa în urma sa, apoi ţăcănitul armelor mici, mai aproape acum şi amestecat cu ţipete slabe.

•••

— Acolo! zise Tom.

Zburau la mare înălţime prin fuioare subţiri de nori, iar el privea în jos spre Londra, aflată hăt departe.

— Acolo!

Era mai mare decât îşi amintea şi mult mai hâdă. Ciudat – cât timp trăise acolo crezuse tot ce-i spuneau Ochecranele despre liniile elegante ale oraşului şi despre frumuseţea lui perfectă. Acum vedea cât era de urât; cu nimic mai presus de alt oraş, ci doar mai mare; un front de furtună de fum şi hornuri ce scuipau vălătuci, un val de beznă care se rostogolea spre munţi cu reşedinţele albe ale înaltei Londre cocoţate pe creasta sa aidoma unei corăbii delicate. Nu aducea defel cu un cămin drag.

— Acolo..., repetă el.

— Îl văd, încuviinţă Hester de alături. Pe Nivelul Suprem se-ntâmplă ceva. E luminat ca un iarmaroc. Tom, acolo va fi şi Valentine! Probabil că se pregătesc să folosească MEDUSA!

Băiatul aprobă din cap, simţindu-se vinovat când auzi numele MEDUSEI. Ştia că dacă domnişoara Fang ar fi fost aici, ar fi născocit un plan ca să oprească arma antică, dar nu vedea ce-ar fi putut face el în privinţa asta. Era prea mare, prea teribilă, prea dificilă ca să se poată gândi la ea. Mai bine să se concentreze spre ceea ce conta pentru el şi Hester şi să lase restul lumii să-şi poarte singură de grijă.

— Valentine e jos, acolo, şopti fata. Îl pot simţi.

Tom nu voia să se apropie prea mult, în cazul în care Lordul Primar pusese oameni să supravegheze cerul sau poate chiar

ridicase nave-cercetaş în văzduh. Acţionă comenzile şi simţi răspunsul lent al navei. *Jenny* se înălţă şi Londra se reduse la mărimea unei pete de lumină fugară sub nori, în timp ce băiatul se îndreptă spre sud şi porni să descrie cercuri largi.

•••

Urmară din beznă în beznă, în timp ce torţa lui Bevis pâlpâia pe scări metalice perfect identice. Umbrele lor uriaşe lunecau în sus pe pereţii puţului. Nu vorbeau mult între ei, dar fiecare asculta răsuflarea constantă a celuilalt şi se simţea bucuros de tovărăşie. Katherine privea întruna în urmă, aşteptându-se să-l vadă pe Câine în spatele ei.

— Cinci sute de trepte, şopti tânărul oprindu-se pe un palier îngust şi ridicând mult torţa. Scara spirala în sus la nesfârşit. Ăsta trebuie să fie Nivelul Unu. Am ajuns la jumătate.

Katherine încuviinţă din cap, prea sufocată ca să poată vorbi, prea agitată ca să se poată odihni. Deasupra lor, recepţia Lordului Primar era probabil în plină desfăşurare. Continuă să urce şi genunchii începură să-i înţepenească, fiecare inspiraţie însemna o durere pătrunzătoare şi rece în fundul gâtului, iar geanta prea grea o izbea regulat în şold.

•••

Prin ferestrele navei, Hester putea vedea Lumea de Afară întinzându-se la numai treizeci de metri dedesubt, brăzdată de aceleaşi şanţuri ca trase cu linia prin care ea şi Tom merseseră în zilele după ce se întâlniseră. Apoi apăru Londra, cu luminile roşii din spate răsărind din beznă, care se micşorară apoi când băiatul ridică nava în pâclele dese şi otrăvitoare ale evacuărilor oraşului. Îşi dădu seama că el se pricepea la ceea ce făcea şi-i păru rău că planul lui nu avea să funcţioneze.

Radioul porni cu un pârâit: Docurile şi Administraţia Portului Londrei le cereau codurile de identitate.

Tom întoarse capul spre Hester, speriat, dar fata ştia cum să se ocupe de situaţie. Se duse la aparatul de radio şi acţionă comutatorul de emisie, ridicându-l şi coborându-l întruna în timp ce vorbea, astfel încât mesajul să-i fie întrerupt şi să lase impresia unei defecţiuni a sistemului de comunicaţii.

— Nava londoneză GI47, zise ea, amintindu-şi codul care se auzise cu pârâituri prin difuzoarele hanului din Airhaven cu atâtea săptămâni în urmă. Îl ducem pe Shrike la Inginerium.

Radioul răspunse ceva, dar fata îl închise. Smogul negru se lipea de ferestre şi stropii de apă de ploaie se condensau pe sticlă, după care porneau tremurător în toate părţile, lăsând în urmă dâre şerpuite.

— O să dau ocol oraşului timp de douăzeci de minute, zise Tom, după care o să vin să te recuperez. Asta-nseamnă timp suficient să-l găseşti pe Valentine şi...

— În douăzeci de minute, voi fi moartă, replică Hester. Mai bine pleacă, uită de mine şi găseşte-ţi un loc sigur.

— O să vin să te recuperez...

— Voi fi moartă.

— Eu o să vin oricum...

— N-are rost, Tom.

— O să vin să te recuperez.

Fata îl privi şi văzu lacrimile ce-i sticleau în ochi. Băiatul plângea. Plângea pentru ea, pentru că intra în pericol şi nu avea s-o mai vadă şi lui Hester i se păru ciudat că ţinea atât de mult la ea, dar în acelaşi timp o emoţionă.

Îi zise:

— Tom, aş vrea...

Şi

— Tom, dacă eu...

Şi alte fragmente mici şi sparte de fraze care se stingeau în tăcere, fiindcă Hester nu ştia nici ea ce încerca să spună, voia doar ca Tom să ştie că era lucrul cel mai bun care i se întâmplase vreodată.

O lumină se ivi din volburile întunecate, apoi alta. Se ridicau pe lângă Nivelul Trei şi foarte aproape de acesta. Nivelul Doi rămase în jos; oamenii priveau de pe o punte de observaţie, iar în Circle Park lampioanele străluceau printre copaci. Tom bâjbâi pe comenzi şi *Jenny* acceleră, survolând acoperişurile din Knightsbridge, după care sui către marginea dinspre pupă a Nivelului Suprem. Băiatul o privi scurt pe Hester. Ea ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, să-l sărute, însă acum nu mai era timp şi doar rosti repede:

— Ai grijă să nu păţeşti ceva.

Apoi apăsă comenzile trapei, deschizând-o, alergă într-acolo şi sări, exact când nava descria un arc tremurător peste marginea Nivelului Suprem.

Căzu destul de brutal pe podeaua punţii şi se rostogoli de câteva ori. *Jenny* se îndepărta rapid, iluminată de dârele scânteietoare ale rachetelor unei baterii antiaeriene din Inginerium. Rachetele îşi ratară ţinta, bezna înghiţi nava şi fata rămase singură, apoi pătrunse în umbre.

•••

— O singură navă, Lord Primar, rosteşte un Inginer cu aer agitat, cu un radio ca o cochilie prins la ureche. S-a îndepărtat, dar credem că e posibil să fi desantat un grup.

— Antitracţionişti pe Nivelul Suprem? Bine, foarte bine, încuviinţează Lordul Primar de parcă ar fi fost o problemă măruntă de toate zilele. Dr. Twix, cred că poate fi o bună oportunitate să-ţi testezi noile modele.

— Oh, grozav! ciripeşte femeia, scăpând un platou cu sandvişuri din cauza entuziasmului. Haideţi, puişorii mei! Haideţi!

Stalkerii ei se întorc la unison şi se înşiruie în urma femeii, pornind spre ieşire printre oamenii surescitaţi din sală.

— Adu-mi-i vii pe intruşi! strigă Crome după ea. Ar fi păcat să rateze marele eveniment.

Capitolul 34: Idee pentru un joc de artificii

Tom îşi şterse ochii cu podul palmei şi se concentră asupra pilotajului, îndepărtând-o pe *Jenny* de Londra şi ridicând-o în acelaşi timp în cer. Nu mai era speriat. Se simţea bine că făcea în sfârşit ceva şi se simţea bine conducând maşinăria asta uriaşă şi minunată. O viră spre est, îndreptându-i botul spre ultima fărâmă slabă a zilei de pe piscul lui Zhan Shan. Urma să descrie cercuri vreme de douăzeci de minute. Avea impresia că trecuse deja jumătate din acel timp, dar, când privi cronometrele, văzu că nu trecuseră nici două minute de când Hester sărise în Londra şi...

Ceva strălucitor şi vuitor izbi gondola, iar şocul îl azvârli din scaun. Se prinse de un stâlp de susţinere şi văzu cum hârtii, panouri de instrumente, cabluri sfârâitoare, altarul cu fotografii şi panglici, şi cartea pe jumătate citită a domnişoarei Fang

zburară toate afară printr-o gaură neregulată din fuzelaj, rostogolindu-se în văzduh ca nişte păsări lipsite de graţie. Ferestrele mari se sparseră şi aerul din jur deveni tăios şi scânteietor, plin de cioburi plutitoare.

Băiatul întinse gâtul şi privi cu atenţie prin ferestrele goale, încercând să vadă dacă anvelopa ardea. Nu zări flăcări, dar pe deasupra lunecă o formă întunecată şi mare, cu lumina lunii sclipind pe anvelopa ei blindată. Era *13th Floor Elevator,* care trecea pe lângă *Jenny* şi efectua un tonou leneş, sărbătorind victoria, departe peste dealurile de la poalele lui Shan Guo, înainte de a se întoarce ca să lichideze nava.

•••

Magnus Crome îşi priveşte oaspeţii care se înghesuie în piaţă, uitându-se în sus, spre strălucirile pâlpâite ale bătăliei ce se derulează deasupra norilor. Îşi verifică ceasul de la mână.

— Dr. Chandra, dr. Chubb, dr. Splay – este momentul să activăm MEDUSA. Valentine, vino cu noi. Sunt sigur că eşti nerăbdător să vezi ce-am făcut cu maşinăria ta.

— Crome, zice exploratorul şi-i aţine calea, trebuie să-ţi spun ceva...

Lordul Primar arcuieşte intrigat o sprânceană.

Valentine şovăie. A plănuit toată seara discursul ăsta, ştiind că asta şi-ar fi dorit Katherine să-l audă spunând. Acum, confruntat cu ochii arctici ai Lordului Primar, şovăie şi se bâlbâie pentru un moment.

— Merită oare? rosteşte el în cele din urmă. Distrugerea Zidului-Pavăză nu înseamnă şi distrugerea Ligii. Vor fi şi alte fortăreţe ce trebuie învinse, sute de fortăreţe, mii de vieţi. Oare merită toate astea pentru noul tău teren de vânătoare?

Printre cei aflaţi în apropierea lor trece o undă de uimire. Crome răspunde calm:

— Ai amânat destul de mult toate îndoielile astea. Îţi faci prea multe griji, Valentine. Dr. Twix poate construi armate întregi de Stalkeri, mai mult decât suficient pentru a zdrobi orice rezistenţă a Antitracţionişti lor sălbatici.

Încearcă să treacă mai departe, dar Valentine îi blochează din nou drumul.

— Gândeşte-te, Lord Primar. Cât timp ne va întreţine un nou teren de vânătoare? O mie de ani? Două mii? Într-o bună zi nu vor mai rămâne prăzi nicăieri şi Londra va fi nevoită să-şi

stopeze mişcarea. Poate c-ar trebui să acceptăm asta şi să ne oprim înainte ca alţi oameni nevinovaţi să fie ucişi, să iei informaţiile aflate de la MEDUSA şi să le foloseşti în scopuri paşnice...

Crome surâde.

— Mă crezi chiar atât de orb? întreabă el. Ghilda Inginerilor plănuieşte mult mai departe decât bănuieşti. Londra nu se va opri niciodată. Mişcarea înseamnă viaţă. După ce vom devora ultimul oraş rătăcitor şi vom demola ultima aşezare staţionară, vom începe să săpăm. Vom construi maşinării măreţe, alimentate de căldura din miezul Pământului şi ne vom devia planeta de pe orbita ei. Vom înfuleca Marte, Venus şi asteroizii. Vom devora soarele însuşi, după care vom naviga mai departe pe oceanul spaţiului cosmic. Peste un milion de ani, oraşul nostru va continua să călătorească, dar atunci nu va mai vâna oraşe pe care să le mănânce, ci lumi noi, lumi întregi!

Valentine îl urmează afară pe uşă, apoi de-a curmezişul pieţei, spre Saint Paul. „Katherine are dreptate”, îşi repetă el. „E complet dement! De ce n-am pus capăt planurilor lui când am avut ocazia?” Deasupra norilor, rachetele strălucesc şi bubuie, iar lumina unei nave aeriene care explodează se revarsă peste chipurile întoarse spre cer ale mulţimii, care murmură:

— Ooooooooh!

• • •

Iar Hester Shaw se ghemuieşte la marginea Nivelului, când Oamenii Reînviaţi trec pe acolo. Ochii verzi iscodesc zidurile şi podelele punţilor, ghearele de oţel ies din tecile lor şi zvâcnesc.

• • •

Scara Pisicii se sfârşea într-o odăiţă rotundă cu numere ştanţate pe pereţii umezi şi cu o singură uşă, metalică. Bevis băgă cheia în broască şi Katherine îl auzi răsucind-o. O dâră de lumină apăru în jurul uşii şi fata desluşi glasuri afară, un oftat prelung şi tremurat:

— Ooooh!

— Suntem pe o alee de lângă Paternoster Square, zise Bevis. Mă întreb de ce sunt aşa încântaţi?

Katherine îşi scoase ceasul şi-l întoarse spre geana subţire de lumină ce răzbătea de la uşă.

— E nouă fără zece, zise ea. O aşteaptă pe MEDUSA.

Tânărul o îmbrăţişă pentru ultima oară şi-i şopti repede şi sfios:

— Te iubesc!

Apoi o împinse pe lângă el prin uşă şi o urmă imediat, străduindu-se să arate ca paznicul, iar nu prietenul ei, şi întrebându-se dacă vreun alt Inginer spusese vreodată cuvintele pe care tocmai le rostise sau dacă simţise ceea ce simţea el când era alături de Katherine.

•••

Tom se târî printre sfărâmăturile din ruina înclinată a gondolei lui *Jenny.* Luminile se stinseseră şi el era pe jumătate orbit de sângele care i se prelingea în ochi dintr-o tăietură de pe frunte, orbindu-l. Durerea din coastele fracturate îl străbătea în valuri ameţitoare, care-i provocau o senzaţie de vomă, şi nu-şi dorea nimic altceva decât să se întindă, să închidă ochii şi să se odihnească, însă ştia că nu trebuia să facă asta. Bâjbâi după comenzile rachetelor, rugându-se la toţi zeii de care auzise vreodată să nu fi fost distruse. Dar la acţionarea comutatorului din dreapta, un periscop se ridică din consola principală de instrumente, iar băiatul îşi şterse sângele din ochi şi văzu spectrul neclar şi răsturnat cu susul în jos al lui *13th Floor Elevator,* încadrat în reticul şi crescând de la un minut la altul.

Apăsă cu toată puterea pe comenzile de dare a focului şi simţi puntea vibrând sub el, când rachetele ieşiră şuierând din cuiburile lor de sub gondolă. O lumină orbitoare înflori când îşi loviră ţinta, dar când Tom clipi, ca să alunge imaginile remanente strălucitoare, şi se uită afară, văzu că nava neagră era intactă şi înţelese că abia îi ştirbise măreaţa anvelopă blindată şi că el avea să moară.

Îşi câştigase totuşi câteva clipe în plus, pentru că lansatoarele de rachete de la tribordul *Elevatorului* fuseseră avariate şi acum nava trecea pe lângă el, virând, pentru a-l aţinti cu lansatoarele de la babord. Băiatul încercă să se calmeze, încercă să se gândească la Katherine, astfel încât amintirea ei să-l însoţească în Tărâmul fără Soare, dar trecuse mult de când n-o mai visase şi nu-şi prea mai amintea cum arată. Singurul chip pe care şi-l putea aduce aminte era al lui Hester, aşa că se gândi la ea şi la toate cele prin care trecuseră împreună, şi la ce simţise când o ţinuse în braţe pe Zidul-Pavăză în seara trecută, mirosul părului ei şi căldura trupului ei, încordat şi osos, prin haina jerpelită.

Iar dintr-un colţ al memoriei sale sosi ecoul rachetelor Ligii care trăseseră în *Elevator* când se îndepărta de Batmunkh Gompa: bufnetele surde şi dese ale exploziilor şi sunetele mai slabe, ca un clinchet şi înţepătoare de sticlă spartă.

Anvelopa era blindată, dar ferestrele puteau fi sparte.

Reveni împleticit la comenzile rachetelor şi le reorientă, astfel încât reticulul de pe micul ecran să nu mai fie centrat pe flotoarele de gaz uriaşe ale *Elevatorului,* ci pe ferestrele navei. Contorul de lângă periscop îl anunţă că mai avea trei rachete şi le lansă pe toate simultan, iar gondola avariată se cutremură şi gemu când acestea ţâşniră spre ţintă.

Pentru o fracţiune de secundă, îi văzu pe Pewsey şi Gench pe puntea lor de pilotaj, holbându-se la el, cu feţele schimonosite de teroare silenţioasă. Apoi dispărură în strălucire, când rachetele năvăliră prin ferestrele lor şi gondola li se umplu de foc. Un gheizer de văpăi se năpusti, distrugând scările de legătură dintre flotoare şi detonă vârful anvelopei. Până ce Tom îşi recăpătă vederea, epava gigantică se îndepărta de el; foc în gondola distrusă şi în trapele calei, foc fluturând din ventilele pentru ghidare, foc întinzându-se de la motoarele capsulate ce fuseseră ruinate, foc învăluind interiorul anvelopei, până ce începu să semene cu un uriaş lampion chinezesc care se rostogolea din ceruri spre luminile Londrei.

•••

Katherine ieşi din alee şi nimeri într-o mulţime; toţi cei din jur priveau spre cer, iar unii încă ţineau în mâini pahare şi sandvişuri, cu ochii şi gurile larg deschise. Fata se uită spre Saint Paul. Cupola încă nu se deschisese, aşa că nu într-acolo privea mulţimea. Şi ce era oare lumina aceea, strălucirea portocalie din ce în ce mai puternică, mai intensă decât lămpile cu argon care făcea umbrele să danseze?

În clipa următoare epava în flăcări a unei nave aeriene apăru ca un bolid din înalt şi se izbi de faţada Ingineriumului într-o furtună de văpăi, sticlă şi seceri de metal înnegrit proiectate până departe. Un motor întreg se rupse din suporturile sale şi traversă piaţa, rostogolindu-se spre ea, roşu-încins şi împroşcând combustibil aprins. Bevis o împinse puternic într-o parte şi în jos. Fata îl văzu stând deasupra ei, cu gura deschisă, răcnind ceva, şi văzu desenul unui ochi albastru pe carcasa avariată a motorului când îl izbi, apoi un vârtej de membre, o

bucată dintr-o haină albă sfâşiată, urletul lui pierdut în vacarmul metalului contorsionat când acesta lovi staţia de elevatoare de la Nivelul Suprem.

Un ochi albastru pe carcasă. Katherine ştia că asta trebuia să însemne ceva, dar nu se putea gândi ce anume.

Se ridică încetişor, tremurând din tot corpul. De jur-împrejur pe punte ardeau focuri mici şi Ingineriumul era cuprins de un incendiu mare, care proiecta lumini ca de Halloween pe tot nivelul. Fata se împletici către locul unde zăcea motorul desprins din nava aeriană, ale cărui pale uriaşe de elice ieşeau din podeaua punţii ca nişte megaliţi. Ridicând o mână ca să-şi protejeze faţa de văpăile dogoritoare, Katherine se uită după Bevis.

Zăcea nemişcat printre sfărâmături, cu trupul şi mâinile şi picioarele răsucite în moduri atât de nefireşti, încât ştiu imediat că ar fi fost inutil până şi să-l strige. Flăcările se înălţau, lichefiindu-i hainele şi făcându-le să picure ca brânza topită, iar pârjolul acela izbea chipul fetei, transformându-i lacrimile în firicele de aburi, silind-o să se retragă cu spatele peste ruine, corpuri şi bucăţi de corpuri.

— Domnişoara Katherine?

Un ochi albastru pe carcasa motorului. Încă putea să vadă clar desenul, vopseaua cojindu-se sub limbile de foc. Nava tatii.

— Domnişoara Katherine?

Se întoarse şi văzu un bărbat din staţia de elevatoare, care venise lângă ea şi încerca s-o liniştească. O prinse de braţ şi o conduse cu blândeţe din locul acela, arătând în acelaşi timp către partea principală a epavei, infernul clocotitor din Inginerium.

— N-a murit, domnişoară.

Fata se holba la el şi nu înţelegea de ce zâmbeşte. Bineînţeles că murise! Tocmai îl văzuse acolo – chipul mort, cu ochii larg deschişi, şi flăcările ce se ridicau în jur. Bevis, pe care ea îl adusese aici, care o iubise. Ce era de zâmbit în asta?

Însă bărbatul continua să zâmbească.

— Nu era la bord, domnişoară. La tatăl dumitale mă refer. L-am văzut acum mai puţin de cinci minute, intrând în Saint Paul cu Lordul Primar.

Katherine simţi greutatea sinistră a genţii care încă îi atârna pe umăr şi-şi aminti că avea o treabă de făcut.

— Haide, domnişoară, rosti bărbatul. Ai suferit un şoc urât. Haide să stai jos şi să-ţi dau o ceaşcă de ceai bun...

— Nu, zise ea. Trebuie să-l găsesc pe tata.

Îl abandonă pe bărbat şi se întoarse, traversând piaţa, împiedicându-se prin mulţimile de oameni panicaţi ce purtau mantii şi rochii de party mânjite de funingine, prin zbieretele prelungi şi cutremurătoare ale sirenelor, spre Saint Paul.

•••

Hester se repezise spre Palatul Ghildelor, când suflul exploziei o ridică în aer şi-o azvârli, scoţând-o din umbre, în revărsarea de lumină violentă a focului care incendiase Ingineriumul. Se rostogoli de câteva ori pe podeaua tremurătoare a punţii, ameţită; pistolul îi zburase cât colo, iar vălul i se sfâşiase. Urmă un moment de tăcere, după care zgomotele se suprapuseră unele peste celelalte: ţipete şi sirene. Ea îşi examină rapid amintirile dinaintea detonării, încercând să le ordoneze. Lumina de deasupra acoperişurilor, forma arzătoare care se prăbuşise din cer fusese o navă aeriană. *Jenny Haniver.*

— Tom, zise fata şoptindu-i numele către pavimentul fierbinte şi se simţi mai mică şi mai singură ca oricând.

Se ridică în patru labe. În apropiere, unul dintre Stalkerii noi fusese prins de explozie şi tăiat în două, iar picioarele continuau să-i tropăie fără ţintă şi să se izbească de orice obstacole. Eşarfa dăruită de Tom zbură pe lângă ea, purtată de curent. Hester o prinse, o înnodă în jurul gâtului, şi se întoarse să-şi caute pistolul, ca să constate că dinapoia ei se apropia un grup de Stalkeri, aproape complet neatinşi. Ghearele lor erau spintecături de culoarea focului în noapte şi flăcările le luminau chipurile prelungi şi moarte, iar fata îşi dădu seama cu un fior găunos de dezamăgire că acela însemna sfârşitul pentru ea.

Iar deasupra acoperişurilor conturate în negru ale Palatului Ghildelor, dincolo de fum şi de scânteile ce dansau, cupola catedralei Saint Paul începu să se deschidă.

Capitolul 35: Catedrala

Gondola spartă a lui *Jenny Haniver* gemea ca un flaut sub vântul dinspre vest care trecea prin ea şi o îndepărta rapid de Londra.

Tom se prăbuşi epuizat înaintea comenzilor; cioburi fine de sticlă i se prinseseră ca praful de faţă şi de palme. Se strădui să ignore rotaţiile nebuneşti ale acelor manometre ce anunţau că hidrogenul se scurgea din anvelopa avariată. Încerca să nu se gândească la Pewsey şi Gench, care arseseră în interiorul propriei lor gondole incendiate, dar de fiecare dată când închidea ochii le vedea feţele ce urlau, de parcă zerourile negre ale gurilor lor i-ar fi fost gravate pentru vecie pe retine.

Când ridică fruntea, văzu Londra departe în est. Ceva se întâmpla cu catedrala şi torente de foc trandafiriu şi verde se revărsau din Inginerium. Treptat începu să înţeleagă ce se petrecuse. Fusese vina lui! Probabil că în oraş muriseră oameni, nu doar Pewsey şi Gench, ci mulţi alţi oameni, iar dacă Tom n-ar fi doborât *Elevatorul,* aceştia ar mai fi fost în viaţă şi acum. Îşi dori să nu fi lansat niciodată rachetele acelea. Mai bine să fi murit el însuşi, decât să vadă Nivelul Suprem arzând şi să ştie că era numai vina lui.

Apoi îşi aminti – „Hester!”

Îi făgăduise că se va întoarce. Ea avea să-l aştepte, acolo jos, în mijlocul focurilor. N-o putea abandona. Inspiră adânc şi se aplecă peste comenzi. Motoarele tuşiră şi reveniră la viaţă. *Jenny* se întoarse greoi împotriva vântului şi începu să se târască spre oraş.

•••

Katherine merse ca o somnambulă prin Paternoster Square, atrasă de catedrala care se transforma. În jur incendiile se răspândeau, însă ea abia dacă le băga în seamă. Ochii îi erau fixaţi pe frumuseţea teribilă de deasupra – gluga albă care se deplia pe fundalul cerului nopţii şi se rotea spre est. De acum fata nu mai simţea frică. Ştia că Clio o avea în pază şi o ţinea în siguranţă ca să poată ispăşi pentru faptele groaznice comise de tatăl ei.

Paznicii de la uşile catedralei erau prea distraşi de incendii ca să acorde multă atenţie unei şcolăriţe cu o geantă pe umăr. La

început îi spuseră să plece de acolo, dar, când fata insistă că tatăl ei se afla înăuntru şi le arătă permisul auriu boţit, se mulţumiră să ridice din umeri şi o lăsară să intre.

Până atunci Katherine nu mai fusese niciodată în catedrala Saint Paul, însă văzuse imagini. Şi nu arătaseră deloc *aşa.*

Culoarele cu pilaştri şi plafoanele înalte şi boltite îşi păstraseră poziţiile dintotdeauna, dar Ghilda Inginerilor acoperise pereţii cu metal alb şi atârnase de tavan globuri cu argon în colivii de sârmă. Cabluri electrice groase şerpuiau prin naos, ducând energie către ceva aflat în centrul catedralei.

Katherine înaintă încetişor, păstrându-se în umbrele de sub pilaştri, departe de zecile de Ingineri ce alergau de colo colo, verificând conexiuni electrice şi bifând parametri pe mape. În faţa ei, podiumul de sub cupola măreaţă era plin cu maşinării stranii. O masă de traverse şi hidraulice susţinea greutatea uriaşei glugi de cobra care se înălţase în noapte, iar în jurul bazei sale se afla o pădure de bobine metalice înalte, ce zumzăiau şi pârâiau într-o supratensiune care creştea treptat. Inginerii se deplasau între ele, ca şi în susul şi în josul turnului central, folosindu-se de scări metalice; încă şi mai mulţi erau grupaţi în jurul unei console din apropiere ca nişte preoţi la altarul unui zeu-maşină, discutând surescitat între ei, dar pe tonuri scăzute. Printre ei îl văzu pe Lordul Primar, lângă care, cu o expresie severă pe chip, se găsea tatăl ei.

Fata încremeni la adăpostul umbrelor. Îi putea zări faţa destul de clar. Încruntat, bărbatul se uita la Crome, iar Katherine ştiu că ar fi preferat să fi fost mai degrabă afară, unde să dea o mână de ajutor la operaţiunile de salvare, şi că numai ordinele Lordului Primar îl ţineau pe loc. Pentru o clipă uită că era un ucigaş; simţi imboldul să alerge la el şi să-l îmbrăţişeze. Însă acum se găsea în mâinile lui Clio, era agenta Istoriei şi avea treabă de făcut.

Se apropie mai mult, până ajunse în umbra unui baptisteriu vechi de la baza treptelor podiumului. De acolo putea să vadă destul de bine ce făceau Crome şi ceilalţi. Consola lor era un păienjeniş de sârme, tuburi flexibile şi conducte izolate în cauciuc, în mijlocul căreia stătea o sferă nu mai mare decât o minge de fotbal. Katherine putea bănui ce era. Pandora Shaw o găsise într-un laborator subteran al Americii pierdute şi o adusese pe Insula Stejarilor, iar tatăl ei o furase în aceeaşi

noapte când o omorâse. Inginerii o curăţaseră şi o reparaseră cât putuseră de bine, înlocuind circuitele avariate cu maşinării primitive pe care le înjghebaseră din creierele Stalkerilor. Acum dr. Splay era aşezat în faţa ei, cu degetele răşchirate peste o tastatură fildeşie, introducând serii de numere verde-strălucitor pe un Ochecran portabil. Un al doilea ecran prezenta o imagine înceţoşată a terenului din faţa Londrei, cu reticulul centrat pe Zidul-Pavăză îndepărtat.

— Acumulatorii sunt încărcaţi, anunţă cineva.

— Uite, Valentine! spuse Crome şi-şi lăsă mâna osoasă pe braţul tatălui ei. Suntem gata să scriem istorie.

— Dar incendiile...

— Te poţi juca de-a pompierii şi după aceea, se răsti Lordul Primar. Trebuie să distrugem Zidul-Pavăză *acum,* pentru eventualitatea în care MEDUSA ar fi avariată de explozie.

Degetele lui Splay continuau să alerge peste tastatură, dar celelalte sunete din catedrală se stinseră. Inginerii priveau cu veneraţie la pădurea de bobine în care se formau spectre stranii şi unduitoare de lumină, ce pluteau în sus, spre cerul de deasupra cupolei deschise, cu un zumzet slab, de insecte. Katherine începu să suspecteze că nimeni dintre cei de faţă nu pricepea de fapt tehnologia pe care le-o dezgropase tatăl ei, că-i uluia aproape la fel de mult cum o uluia pe ea.

Poate că ea ar fi putut schimba totul dacă în clipa aceea ar fi alergat într-acolo, ar fi armat bomba şi ar fi azvârlit-o spre computerul antic. Dar cum ar fi putut s-o facă? Tata stătea exact lângă obiect şi, deşi Katherine îşi spuse că *nu* mai era tatăl ei şi încerca să-i pună viaţa în balanţă cu miile de vieţi ce aveau să piară în Batmunkh Gompa, tot nu se putea convinge să-i facă vreun rău. Altfel spus, dăduse greş. Întoarse ochii spre tavanul boltit şi întrebă: „Ce vrei să fac? De ce m-ai adus aici?”

Dar Clio nu răspunse.

Crome făcu un pas spre tastatură.

— Dă-i MEDUSEI coordonatele ţintei, ordonă el.

Degetele lui Splay răpăiră pe taste, introducând latitudinea şi longitudinea lui Batmunkh Gompa.

— Ţinta *identificată,* bubui un glas mecanic din difuzoarele ca nişte pâlnii de deasupra consolei lui Splay. *Distanţa, 210 kilometri, în scădere. Introducere cod autorizare Omega.*

Dr. Chubb scoase un teanc de foi groase din plastic, fragmente laminate de documente antice. Prin plastic se întrezăreau vag liste de numere, ca insecte captive în chihlimbar, în timp ce le răsfoia pentru a o găsi pe cea dorită, pe care i-o întinse apoi lui Splay.

Dar înainte ca Splay să poată începe să tasteze numerele codului, dinspre intrarea principală se auziră glasuri aţâţate. Apăruse dr. Twix, urmată îndeaproape de câţiva Stalkeri.

— Salut la toată lumea! ciripi ea, după care se grăbi pe culoar, făcându-le semn creaturilor ei s-o urmeze. Lord Primar, priveşte ce-au găsit pentru dumneata copilaşii mei isteţi. O Antitracţionistă adevărată, vie, aşa cum ai cerut. Deşi mă tem că-i destul de urâţică...

— *Introducere cod autorizare Omega,* repetă MEDUSA.

Glasul mecanic nu se modificase deloc, totuşi Katherinei îi păru uşor nerăbdător.

— Gura, Twix! lătră Magnus Crome, privindu-şi cu atenţie instrumentele, dar toţi ceilalţi se întoarseră să se uite când unul dintre Stalkeri înaintă greoi spre podium şi-şi trânti povara la picioarele Lordului Primar.

Era Hester Shaw, cu mâinile legate în faţă, neajutorată, posacă, întrebându-se de ce Stalkerii n-o omorâseră imediat. La vederea feţei distruse, bărbaţii de pe podium încremeniră, de parcă uitătura ei îi preschimbase pe toţi în stane de piatră.

„Pe marea Clio!” îşi spuse Katherine, văzând pentru prima dată ce făcuse sabia tatălui ei. Iar când îşi întoarse privirea de la Hester la el, fu şocată încă şi mai mult de ceea ce zări acolo. Chipul lui se golise de orice expresie, lăsând o mască cenuşie, mai puţin umană şi mai oribilă decât a fetei. Aşa trebuie să fi arătat când o ucisese pe Pandora Shaw şi, întorcându-se, descoperise că Hester îl văzuse. Katherine ştiu ce se va întâmpla în continuare, chiar înainte ca sabia lui să iasă cântând din teacă.

— *Nu*! ţipă ea, văzând ce voia să facă tatăl ei, însă avea gura uscată şi ţipătul fu doar o şoaptă.

Brusc înţelese de ce zeiţa o adusese aici şi ştiu ce trebuia să facă pentru a îndrepta crimele tatii. Azvârli geanta inutilă şi porni în goană în sus pe trepte. Hester se împleticea îndărăt, ridicându-şi mâinile legate pentru a se apăra de sabie, iar Katherine se aruncă între cei doi, aşa că, pe neaşteptate, *ea*

ajunse în calea loviturii şi sabia o străpunse cu uşurinţă, iar fata simţi mânerul izbindu-i puternic coastele.

Inginerii icniră. Dr. Twix chiţăi subţire, speriată. Până şi Crome păru alarmat.

— *Introducere cod autorizare Omega,* se răsti MEDUSA ca şi cum nu se întâmplase absolut nimic.

— Nu! rosti Valentine şi clătină din cap de parcă nu putea înţelege cum de fiica lui apăruse aici şi era acum străpunsă de propria lui sabie. Kate, nu!

Se retrase un pas şi smulse lama.

Katherine o privi cum îi lunecă afară din trup. Părea ridicol, ca o farsă. Nu simţea nicio durere, însă sângele strălucitor pulsa afară printr-o gaură din tunică şi împroşca podeaua. Se simţea ameţită. Hester Shaw se prinse de ea, dar Katherine o îndepărtă.

— Tată, nu-i face rău, rosti ea şi făcu doi paşi şovăitori înainte, apoi căzu peste tastatura lui Splay.

Capul îi lovi tastele şi litere verzi lipsite de sens inundară micul Ochecran, iar când tata o ridică şi o aşeză grijuliu pe jos, ea auzi glasul MEDUSEI bubuind:

— *Cod incorect.*

Alte serii de numere se revărsară pe ecrane. Ceva explodă cu un trosnet sec printre buclele păienjenişurilor de cabluri.

— Ce se-ntâmplă? scânci dr. Chubb. Ce face?

— Ne-a respins coordonatele, icni dr. Chandra, însă energia continuă să se acumuleze...

Inginerii alergară înapoi la posturile lor, trecând peste Katherine care zăcea întinsă pe podea, cu capul în poala tatălui ei. Ea îi ignoră şi privi chipul lui Hester. Parcă-şi privea propria reflexie într-o oglindă spartă, şi zâmbi, încântată că-şi întâlnise în cele din urmă sora vitregă, întrebându-se dacă aveau să fie prietene. Începu să sughiţe şi, cu fiecare sughiţ, sânge îi suia prin gât până în gură. O răceală paralizantă i se răspândi prin corp şi Katherine simţi cum începe să plutească şi să se îndepărteze, cum zgomotele din catedrală deveneau tot mai slabe. „O să mor?” se întrebă ea. „Nu se poate, nu încă. Nu sunt pregătită!”

— Ajutaţi-mă! răcni Valentine spre Ingineri, însă aceştia erau interesaţi doar de MEDUSA.

Hester fu cea care veni lângă el şi o ridică pe Katherine, în timp ce Valentine îşi rupse o fâşie din haină şi încerca să oprească sângerarea. Bărbatul privi în unicul ei ochi cenuşiu şi murmură:

— Hester..., mulţumesc!

Fata îi întoarse privirea. Venise atâta cale pentru a-l omorî, îl căutase atâţia ani, dar acum, când era la discreţia ei, nu simţea absolut nimic. Sabia lui zăcea pe jos, acolo unde o scăpase. Nimeni nu se uita la ea. Chiar şi cu încheieturile mâinilor legate, ar fi putut s-o ridice şi să i-o înfigă în inimă. Dar asta nu părea să conteze acum. Buimăcită, Hester privea cum lacrimile bărbatului cădeau clipocind în pata enormă de sânge care se lăţea din corpul fiicei sale. Gânduri confuze îi goneau prin minte. „O iubeşte! Iar ea mi-a salvat viaţa! N-o pot lăsa să moară!”

Întinse mâinile legate, îl atinse şi spuse:

— Valentine, are nevoie de un medic.

Bărbatul privi către Inginerii strânşi în jurul maşinăriei lor ca într-o grămadă disperată de rugbişti. Nu se putea aştepta la niciun ajutor din partea lor. Dincolo de uşile catedralei, perdele de foc auriu măturau Paternoster Square. Ridică ochii şi zări ceva roşu reflectând lumina incendiilor dincolo de ferestrele înalte ale transeptului tribord.

— E *Jenny Haniver*! ţipă Hester, sărind în picioare. Oh, e Tom! Şi are la bord o infirmerie...

Însă ştia bine că *Jenny* nu putea ateriza printre flăcările de pe Nivelul Suprem.

— Valentine, putem ajunge cumva pe acoperiş? îl întrebă ea.

Valentine ridică sabia şi-i tăie frânghiile de pe încheieturi. Apoi azvârli arma, o ridică pe Katherine şi o purtă printre bobinele scuipătoare către scara din metal care zigzaga în sus în cupolă. Stalkerii se întinseră după Hester când ea îl urmă grăbită, dar Valentine le ordonă să se retragă.

— Căpitane! răcni el către un Beefeater surprins. Nimeni nu trebuie să tragă în nava aceea!

Magnus Crome apăru în fugă şi-l prinse de mânecă.

— Maşinăria a-nnebunit! zbieră el tânguitor. Doar Quirke ştie ce comenzi a introdus fiica ta în ea! Nu putem trage şi nu putem opri nici acumularea de energie! Fă ceva, Valentine! Tu ai descoperit blestemăţia! Fă-o să se oprească!

Valentine îl îmbrânci într-o parte şi porni să urce treptele, prin vălurile de lumină ce suiau, prin pârâiturile de electricitate statică şi aerul care mirosea a tinichea arsă.

— Eu n-am vrut decât s-ajut Londra! suspină Lordul Primar. Eu n-am vrut decât să fac Londra *puternică*!

Capitolul 36: Umbra oaselor

Hester o luă înainte, ieşind prin vârful deschis al cupolei în lumina fumegătoare a incendiilor şi în umbra armei uriaşe. În dreapta ei, scheletul carbonizat al lui *13th Floor Elevator* acoperea ruinele Ingineriumului ca un *montagne russe* abandonat. Focul se întinsese în Palatul Ghildelor, iar Departamentul Planificării şi Arhiva ardeau, propulsând spre exterior roiuri de scântei ca nişte licurici şi milioane de formulare oficiale roz şi albe. Saint Paul era o insulă într-un ocean de foc, iar *Jenny Haniver* se legăna deasupra ei aidoma unei luni de buget redus, arsă pe alocuri şi înclinată, virând, clătinându-se ca un beţiv, în curenţii de aer fierbinte ce veneau dinspre clădirile în flăcări.

Fata sui întruna şi ieşi pe gluga de cobră a MEDUSEI. Valentine o urma; îl putea auzi murmurându-i Katherinei, dar ochii lui erau aţintiţi asupra navei care avea dificultăţi să se menţină în văzduh.

— Ce idiot o pilotează? strigă el, traversând încet gluga ca să i se alăture lui Hester.

— E Tom! răcni fata şi se ridică în vârful picioarelor, agitând ambele braţe şi ţipând: Tom! Tom!

Eşarfa fu cea care-i atrase atenţia băiatului, cea pe care i-o cumpărase lui Hester în Peripatetiapolis. Înnodată acum în jurul gâtului ei şi fluturând în vânt, străfulgeră brusc roşu şi el o zări cu coada ochiului, privi în jos şi o văzu pe Hester, agitându-şi braţele. Apoi o aripă neagră de fum o acoperi şi Tom se întrebă dacă nu cumva doar îşi imaginase silueta aceea micuţă, care înainta pe gluga cobrei, deoarece părea imposibil să existe vreun supravieţuitor în incendiul gigantic pe care-l provocase el. O sili pe *Jenny* să se apropie mai mult. Fumul se destrămă şi, într-adevăr, Hester era acolo, fluturând din braţe, cu haina ei

lungă şi neagră, cu mersul ei cu paşi lungi şi cu faţa ei urâtă şi minunată.

•••

Katherine deschise ochii. Frigul dinăuntrul ei creştea, lăţindu-se din locul unde intrase sabia. Continua să sughită şi se gândea cât de stupid ar fi fost să moară sughiţând, cât de lipsit de demnitate. Îi părea rău de Câine, că nu-i era alături.

— Tom! Tom! striga întruna cineva.

Întoarse capul şi văzu o navă ivindu-se din fum, aproape şi tot mai aproape până ce latura gondolei atinse gluga MEDUSEI şi simţi curentul de aer dinspre motoarele înclinate. Tata o purta într-acolo şi Katherine îl zări pe Tom privind-o prin resturile parbrizului. Tom care fusese prezent când începuse totul, despre care crezuse că murise, era însă aici, viu, cu o expresie şocată, mânjit de funingine, cu o rană în formă de „V” pe frunte, ca însemnul unei Ghilde necunoscute.

Gondola era mult mai mare la interior decât se aşteptase. Ba chiar semăna mult cu Casa Clio, iar Câine şi Bevis o aşteptau amândoi acolo şi sughiţurile ei se opriră, şi rana ei nu era chiar atât de rea pe cât crezuseră toţi, ci doar o zgârietură. Raze de soare pătrunseră prin ferestre când Tom îi purtă pe toţi mai sus şi tot mai sus într-un cer albastru perfect, aidoma cristalului, şi fata se destinse recunoscătoare în braţele tatălui ei.

Hester ajunse prima la navă şi sui la bord prin flancul sfărâmat. Dar când privi înapoi, întinzând mâna spre Valentine, văzu că bărbatul căzuse în genunchi şi înţelese că fiica lui murise.

Rămase locului, cu braţul încă întins, neştiind prea bine de ce. În aerul de deasupra glugii din metal alb pâlpâia electricitate.

— Valentine! strigă ea. Grăbeşte-te!

El ridică ochii de la chipul lui Katherine, doar atât cât să spună:

— Hester! Tom! Fugiţi! Salvaţi-vă!

În spatele lui Hester, Tom îşi duse palmele pâlnie la urechi şi strigă:

— Ce-a zis? E Katherine? Ce s-a-ntâmplat?

— Porneşte! ţipă Hester şi, trecând pe lângă el, începu să activeze la putere maximă toate motoarele încă funcţionale.

Când se uită din nou în jos, Valentine se micşora iute dedesubt, ţinând în braţe o formă întunecată cu un braţ alb

coborât inert. Hester se simţea de parcă era fantoma Katherinei care se înălţa la cer. Înăuntrul ei exista o durere teribilă şi răsuflarea îi ieşea în icnete, iar ceva ud şi fierbinte i se revărsa pe obraz. Se întrebă dacă era posibil să fie rănită fără să-şi fi dat seama, dar când duse palmele la faţă, îşi retrase degetele ude şi înţelese că plângea, că plângea pentru mama şi pentru tatăl ei, şi pentru Shrike, şi pentru Katherine, ba chiar şi pentru Valentine, iar lumina pârâitoare din jurul catedralei se înteţi şi Tom o viră pe *Jenny,* îndepărtând-o în noapte.

• • •

Adânc în Foale, motoarele enorme ale Londrei se opriră brusc şi simultan, absolut fără niciun avertisment, scăldate în radiaţiile stranii ce începuseră să străbată structura oraşului. Pentru prima dată de când trecuse puntea de uscat, marele Oraş al Tracţiunii începu să încetinească.

Într-o galerie baricadată în grabă din Muzeul Londrei, Chudleigh Pomeroy trase cu ochiul precaut peste macheta Balenei Albastre şi văzu că grupurile de Stalkeri ce avansau spre ultima lui redută încremeniseră, iar norişori alburii de scântei se răsuceau deasupra craniilor metalice ca sârma ghimpată.

— Pe Marele Quirke! rosti bătrânul întorcându-se către mâna de Istorici supravieţuitori. Am învins!

• • •

Valentine priveşte nava roşie care se îndepărtează, iluminată de flăcările de pe Nivelul Suprem şi de bifurcaţiile sfârâitoare de lumină ce încep să înflorească în jurul catedralei Saint Paul. Poate să audă clopotele inutile ale pompierilor dăngănind undeva dedesubt şi ţipetele cuprinse de spaimă ale Inginerilor care dau bir cu fugiţii. Un nimb de electricitate statică se aprinde în jurul feţei Katherinei, iar părul ei pârâie şi trosneşte când îl mângâie. Bărbatul îndepărtează cu grijă o şuviţă rătăcită care i-a fost purtată de vânt peste buze, o ţine strâns la piept şi aşteaptă..., iar furtuna de lumină se prăbuşeşte asupra lor şi ei sunt un ghem de foc, o pală de gaz scânteietor şi apoi nimic; umbrele oaselor li se împrăştie în cerul sclipitor.

Capitolul 37: Drumurile păsărilor

Londra purta o ghirlandă de fulgere. Părea ca şi cum raza ce ar fi trebuit să se întindă pe o sută cincizeci de kilometri pentru a pârjoli pietrele din Batmunkh Gompa se încâlcise în jurul nivelurilor ei superioare şi trimisese cascade de metal topit să împroaşte flancurile oraşului. Exploziile străbătură Foalele, trimiţând în văzduh fragmente de sfărâmături uriaşe, care se rostogoleau ca frunzele uscate în vânt. Câteva nave se ridicară odată cu ele, încercând să scape, dar anvelopele lor se aprinseră, se zbârciră şi căzură, fulgi mici şi luminoşi de foc printre incendiile încă şi mai mari.

Doar *Jenny Haniver* supravieţui, zburând la marginea furtunii, învârtindu-se şi bălăbănindu-se după cum era izbită de undele de şoc, cu panglici de curcubeie luminoase revărsându-se din greement şi din palele elicelor. Motoarele i se opriseră imediat la prima pulsaţie masivă de energie şi nimic din ceea ce ştia Tom să facă nu izbuti să le repornească. Băiatul se lăsă să cadă pe resturile scaunului pilotului şi privi neajutorat cum vântul nopţii îl îndepărta tot mai mult de oraşul lui muribund.

— E vina mea, era tot ce putea să spună. E numai vina mea...

Hester privea şi ea, uitându-se la locul unde fusese Saint Paul de parcă ar fi putut vedea imaginea remanentă a Katherinei şi-a tatălui ei, pierduţi în strălucirea de acolo.

— Nu, Tom, zise ea, nici vorbă. A fost un accident. Ceva s-a stricat în maşinăria lor. A fost vina lui Valentine şi a lui Crome. A fost vina Inginerilor că au pus din nou obiectul ăla în funcţiune şi vina mamei mele că l-a dezgropat. A fost vina Anticilor că l-au inventat. A fost vina lui Pewsey şi a lui Gench c-au încercat să te omoare şi vina Katherinei c-a încercat să-mi salveze viaţa...

Se aşeză lângă el, dorind să-l aline, dar temându-se să-l atingă, în timp ce reflexiile ei îi rânjeau strâmb din cadrane fisurate şi din cioburile geamurilor din ferestre, mai monstruoase ca niciodată în văpaia pâlpâitoare a MEDUSEI. Apoi gândi: „Idioato, el s-a întors, da? El s-a întors după tine”. Tremurând, îşi trecu braţele în jurul lui şi-l trase mai aproape, atingându-i uşor cu buzele creştetul capului, sărutând sfios sângele de pe rana lui recentă dintre sprâncene, strângându-l

puternic până ce arma muribundă se mistui şi primele gene cenuşii ale zorilor înaintară încetişor peste şes.

— Gata, Tom, gata, îi repetă întruna. Gata, s-a terminat...

Londra era hăt departe, nemişcată sub fuioare de fum. Tom găsi vechiul binoclu de câmp al domnişoarei Fang şi-l focaliză asupra oraşului.

— *Cineva* trebuie să fi supravieţuit, spuse el sperând că rostirea acelor cuvinte le va preschimba în realitate. Pun pariu că domnul Pomeroy şi Clytie Potts sunt acolo, jos, şi organizează echipe de salvare şi distribuie ceşti de ceai...

Dar prin fum, aburi şi perdele plutitoare de cenuşă, nu putea vedea nimic, nimic, nimic şi, cu toate că mişcă binoclul dintr-o parte într-alta, devenind tot mai disperat, nu zărea decât formele scheletice ale traverselor carbonizate, pământul pârjolit presărat cu roţi distruse, lacurile arzătoare de combustibil şi şenilele rupte, care zăceau încolăcite în ele însele, ca nişte piei năpârlite de şerpi enormi.

— Tom?

Hester încercase comenzile şi, spre surprinderea ei, constatase că manetele de acţionare a direcţiei continuau să funcţioneze. *Jenny* răspundea comenzilor, răsucindu-se într-o parte şi alta în vânt.

— Tom, rosti ea cu blândeţe, am putea încerca s-ajungem în Batmunkh Gompa. Vom fi primiţi cu braţele deschise acolo. Probabil te vor considera un erou.

Însă băiatul clătină din cap; în spatele ochilor săi, *Elevatorul* continua să coboare în spirală spre Nivelul Suprem, iar Pewsey şi Gench îşi duceau în foc urletele negre, neauzite. El nu ştia ce era, dar ştia perfect că nu era un erou.

— Bine, zise Hester înţelegătoare.

Uneori e nevoie de timp să treci peste unele lucruri, fata *ştia* bine asta. Avea să aibă răbdare cu el.

— O să mergem atunci spre Insula Neagră, îi spuse. O putem repara pe *Jenny* la caravanseraiul aerian. Apoi vom merge pe Drumurile Păsărilor şi vom pleca undeva departe. Pe cele O Sută de Insule sau spre Munţii Tannhäuser, sau poate spre Pustiurile Gheţii sudice. Mie nu-mi pasă unde anume. Atât timp cât pot veni şi eu.

Îngenunche lângă el, lăsându-şi braţele pe genunchii lui şi capul pe braţe, iar Tom descoperi că zâmbea fără să vrea înaintea surâsului ei strâmb.

— Tu nu eşti un erou, iar eu nu sunt frumoasă, zise fata, şi probabil că nu vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Dar suntem în viaţă şi suntem împreună, şi vom fi bine.

virtual-project.eu